

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

the
four
groomsmen
of the
wedpocalypse

CALAMITY

book four

LILIAN
MONROE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

FELAKET

ARKADAŞLIKTAN AŞKA ROMANTİK HİKAYE

DÜĞÜN KİYAMETİNİN DÖRT SAĞDICI

KİTAP 4

LILIAN MONROE

İÇİNDEKİLER

Ücretsiz Romanlar

DÜĞÜN KİYAMETİ KARMAŞIKLAŞIYOR

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30 Epilog

-- Kirli Küçük Orta Yaş Krizi Fiona

Yazar Hakkında

Lilian Monroe'nun Diğer Eserleri

Telif hakkı © 2024 Lilian Monroe. Tüm hakları saklıdır.

Yayınlayan: Method and Madness Publishing PTY LTD PO Box
186 Subiaco, WA

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarından önceden yazılı izin alınmadan, herhangi bir şekilde veya herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz veya aktarılamaz. Ancak, incelemeler amacıyla kullanılan kısa alıntılar bu kuralın dışındadır.

Gerçek kişiler, yaşayan veya ölmüş kişiler, yerler veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Sybil, Popkitty Designs

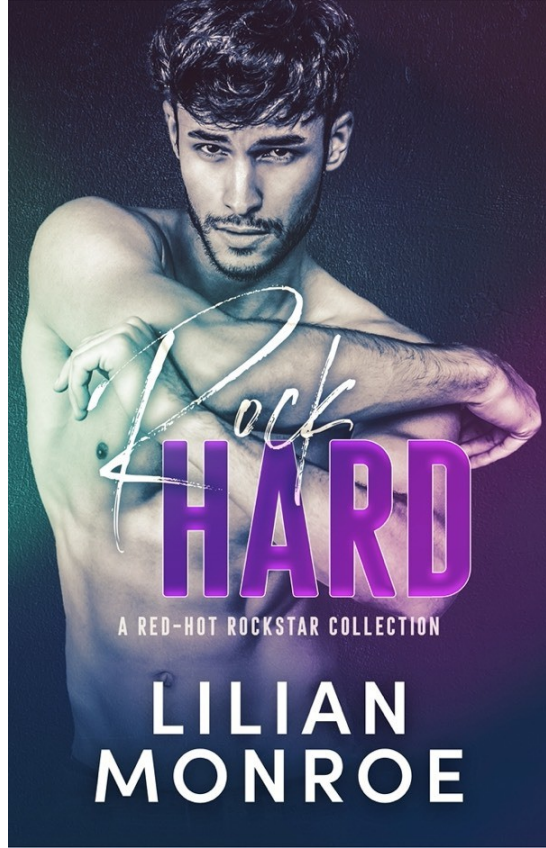
Motif Edits'ten Shavonne Clarke ve PK Edits'ten Paige Kraft tarafından düzenlenmiştir.

ÜÇ KİTABIN DOĞRUDAN POSTA KUTUNUZA GELMESİNİ İSTER MİSİNİZ?

SATILMAYA ÇOK SICAK OLAN ÜÇ ROCK YILDIZI ROMANINA NE DERSİNİZ?

ROCK HARD SERİSİNİN TAMAMINI EDİNİN:

WWW.LILIANMONROE.COM/ROCKHARD

DÜĞÜN KIYAMETİ KARMAŞIKLAŞIYOR

BİR

GÜN ASLINDA çok iyi başlamıştı. Scarlett Westbrook o sabah gözlerini açtığında, tek bildiği en iyi arkadaşlarından birinin evleneceği, güneşin güzel bir sonbahar gününde parladığı ve hayatın güzel olduğu idi. Hayır, hayat *harikaydı*. Sonunda, sonunda her şeyin yoluna girdiğini hissederek, satın almak için para biriktirdiği evindeki lüks yatağında uyanmıştı. Hayatındaki zorlu dönemler sona ermişti ve artık nihayet yaşayabilirdi. Lucy ve Cormac'ın düğün resepsiyonunda konuşma yapma zamanı gelene kadar, o coşkuyu yaşadı, gülümsedi, güldü, kutladı. İşte o zaman işler ters gitmeye başladı.

Elinde mikrofon, dudaklarında titrek bir gülümseme ve önünde tuttuğu telefonda bekleyen bir konuşma ile Scarlett, sonra olanları kolayca gülerek geçiştirebilirdi. O dışa dönük ve girişken biri değil miydi? İnsanlar ona her partinin neşesi olduğunu söylemiyor muydu? Cesurca davranabilir, biraz kızarabilir ve hak ettiği kahkahaları ve alayları kendi kendine yaptığı birkaç alaycı şakayla karşılayabilirdi.

Ancak hayat, son birkaç yılda Scarlett'ten ağır bir bedel almıştı ve yakın arkadaşının düğününde, zırh olarak kullandığı kahkahalar ve neşesi toza dönüştü.

Diğer konuklarla birlikte arkadaşı Lucy'nin ailesinin arka bahçesinde duruyordu. Lucy ve Cormac o sabah özel bir tören yapmışlardı ve şimdi tüm aile ve arkadaşlarını Barlow'ların evinde bir resepsiyon için bir araya getirmişlerdi. Rahat bir ortam olsa da, etkinlik neşe ve eğlenceden yoksun değildi. Arka bahçe peri ışıklarıyla süslenmişti, hoparlörlerden müzik çalıyordu ve arkadaşlar ve komşular yiyecek, içecek ve kahkahaları paylaşmak için bir araya gelmişti.

Lucy gelinliğiyle muhteşem görünüyordu. Boncuklar, tül ve zarafetle göz alıcı bir gelinlikti ve Scarlett'in sessiz arkadaşı için hayal ettiği gibi değildi. Resepsiyona vardığında Lucy'nin arabadan indiğini gördüğü anda, Scarlett Lucy'nin iyi bir seçim yaptığını anladı. Sade bir elbise, Lucy'yi bu elbise kadar parlatmazdı. İnce, basit bir elbise ışıklar altında parlamaz ve Lucy'nin gözlerindeki parlak mutluluğu yansıtmazdı. Elbise, coşkusuyla mükemmeldi.

Ayrıca, herkes giyinip süslenmeyi hak ediyordu, özellikle de düğün günlerinde

Scarlett, bu etkinlik için dükkanından yüzlerce çiçek bağışlamış ve ve konukların mutlu çiftin birleşmesini kutladıkları arka bahçe ve güneş odasının her yerine yerleştirmişti. Etrafında soluk pembe, koyu fuşya ve beyaz şakayıklar; pembe tonlarından en koyu kırmızıya kadar değişen dahliaslar; zarif, trompet şeklindeki calla zambakları; kıvrımlı yaprakları ve hoş kokusuyla karanfiller; güller ve gardenyalar; yapraklar, eğrelti otları ve yeşillikler vardı. Lucy onun arkadaşı olduğu için, dükkanındaki tüm güzel ve parlak çiçekleri bu etkinlik için ayırmıştı. En iyi arkadaşı. Lucy, Scarlett'i kollarını açarak karşılamış ve onu neredeyse bir aile gibi olan gruba dahil etmişti. Lucy'nin sessiz çalışkanlığı, Scarlett'in bu yeni kasabaya yerleşirken ona huzur vermişti. Koyu saçlı gelin, Scarlett'in dükkanındaki tüm çiçekleri ve daha fazlasını hak ediyordu.

New Hampshire'ın Stirling kasabasına gelmek Scarlett için yeniden doğmak gibiydi ve bugünkü etkinlik, uzun yıllar sonra ilk kez gerçekten ait olduğunu hissettiği anlardan biriydi. Daha önce de dahil edilmişti — sabahları yapılan bootcamp'ler, kahve ve brunch'lar, gece dışarı çıkmalar, taşınma günleri, arka bahçede yapılan barbeküler, tatiller — ama Lucy'nin düğünü farklıydı. Lucy'nin ailesi, Cormac'ın ailesi ve diğer arkadaşlarıyla birlikte bir hafta içinde bu etkinliği organize etmişlerdi ve Scarlett, bu organizasyonun ayrılmaz bir parçası olduğunu hissetmişti. Sadece davetli değildi, önemliydi.

O, evindeydi.

Yıllarca süren mücadelenin ardından, kendine ait insanları bulmuştu. Hayatında ilk kez, Scarlett için "bulunan aile" kavramı anlam kazanmıştı.

Onları ne kadar sevdiğini ve takdir ettiğini bilmelerini çok istiyordu. Kendini küçümseyen şakalar ve gürültülü espriler istemiyordu; samimi olmak istiyordu. Lucy'ye bakıp, onun dostluğunu ne kadar takdir ettiğini, şehre geldiğinde ne kadar umutsuz olduğunu ve onları bulduğunda ne kadar değiştiğini söylemek istiyordu.

ve onları bulduğunda nasıl dönüştüğünü anlatmak istiyordu. Şampanya kadehini kaldırıp yeni çifte kadeh kaldırmak ve onlara dünyadaki tüm mutlulukları dilemek istiyordu.

Ne yazık ki, istediği ile elde ettiği iki farklı şeydi.

Çünkü mikrofonu ve projektörü kurmak için gerekli olan *onun* dizüstü bilgisayarıydı ve kilidini açmak için kaydırıldığı da onun telefonuydu. İki cihaz birbirini tanıyordu; onlar da en iyi arkadaşları. Ve ne kadar yakın olduklarını göstermek için acele eden dizüstü bilgisayar ve telefon birbirleriyle konuşmaya başladılar ve hoparlörleri ve projektör ekranını da işin içine kattılar.

Bu büyük bir teknolojik şakaydı ve Scarlett de şakanın son cümlesiydi.

Sonunda kendini evinde hissettiren tüm insanların önünde dururken, telefonunun ekranı yazdığı konuşmadan kayboldu ve otomatik olarak sesli kitap uygulamasını açtı. Uygulama, Scarlett'in o sabah kaldığı yerden devam etti.

Projeksiyon ekranında

Lucy, Cormac ve diğerlerinin sevimli fotoğraflarından oluşan bir slayt gösterisi gösterirken, birdenbire yağlanmış ve çok etkileyici karın kaslarına sahip bir adamın resmine geçti. Ekranın altında "*Shifter King tarafından çekildi*" yazısı belirmişti. Scarlett, en sevdiği kitaplardan birine ait olduğu için bu kapağı çok iyi tanıyordu. Sık sık tekrar okuduğu belirli bir bölüm vardı. Bunu, hayatın harika olduğu o muhteşem saatlerde, sadece birkaç saat önce de yapmıştı.

Scarlett, uygulamayı kapatmaya çalıştı ama bunu, mikrofonu tutan sağ eli yerine, daha az kullandığı sol eliyle yapıyordu ve sesli kitabı kapatmak yerine, koordinasyonsuz parmakları yanlışlıkla konuşmasına geri döndü.

Bu sırada hoparlörler cızırdadı ve Scarlett'in yüzü o kadar hızlı ısındı ki bayılmak gerçek bir olasılık haline geldi. Evet, daha önce bir kurt adam ve onun insan eşini konu alan seksi bir aşk romanı dinliyordu. Evet, bitirdiğinde duraklatmıştı. Hayır, bunu ikinci kez düşünmemişti.

Ama şimdi ikinci kez düşünüyordu. Uygulamayı kapatmadan önce bir sonraki bölüme geçseydim keşke diye çok düşünmüştü.

"Beni tamamen alacaksın," diye homurdandı Magnus, içindeki canavar yüzeye çıkmak üzereydi. Ben inledim, bacaklarım arzuyla titriyordu. Magnus'un gözlerindeki vahşi ışığı görebiliyordum, bacağımın etrafını sımsıkı saran elinde onun arzusunu hissedebiliyordum. Pençeleri ortaya çıkmaya başlamış, yumuşak etime baskı yapıyordu. "Evet," diye nefes nefese söyledim.

Biri kahkaha atıyordu. Camilla mı? Yüksek sesli nefes almaya bakılırsa, başka biri de skandal yaratmıştı. Toplanan kalabalıkta mırıldanmalar arttı. Scarlett her şeyi sanki su altındaymış gibi duyuyordu, sesler bozuk ve uzaktı.

Bu aşağılanmayı sona erdirmek için sesli kitap uygulamasına geri dönmeye çalıştı. Konuşma böyle olmamalıydı.

"Magnus dizlerimi ayırdı ve girişime yerleşti. Nefesi keskinleşmişti, bir eliyle kendini tuttu ve son bir hızlı vuruş yaptıktan sonra..."

Sesli kitap, Magnus kahraman Adeline'i ikiye ayırmak için elinden geleni yapmadan önce kesildi ve Scarlett rahatlamaktan neredeyse ağlayacaktı.

Yaklaşık yarım saniye boyunca.

Çünkü bir saniye sonra, otomatik bir kadın sesi "Yeni mesaj: Benzin istasyonu görevlisi Jimmy. Merhaba güzelim. Poponuzu özledim." dedi.

Scarlett'in midesi düğümlendi. Göğsü aniden boş bir oyuk haline geldi ve boşluğu doldurmaya başlayan tek şey, gurgulayan bir dehşetti.

Sonra otomatik ses yardımsever bir şekilde şöyle dedi: "Bir şeftali emoji. Bir patlıcan emoji. Bir su damlası emoji. Göz kırpan bir yüz emoji. Cılgın bir yüz emoji. Bir dil emoji. Üç öpüşen yüz emoji."

Benzin istasyonu görevlisi Jimmy ile geçirdiği o akşam, korkunç, korkunç bir hataydı. Scarlett şimdi bunun farkına vardı.

Robot kadın ekledi: "Ve benzin istasyonu görevlisi Jimmy. Uzun zaman oldu. Bu gece boş musun?"

Seyircilerden biri "Benzin istasyonu görevlisi Jimmy kim?" diye bağırdı. Başka biri "Anladım, kızım!" dedi. İnsanlar güldü.

Scarlett nefes alamıyordu. Görüşü daralıyordu ve elleri o kadar titriyordu ki, aptal telefonunu olması gerektiği gibi kullanamıyordu.

Neredeyse Magnus'un tüm bu insanların önünde Adeline ile işi bitirmesini diledi. Uzun zaman önce bir ilişki yaşamış ve yeniden bir araya gelmeye çalışan birinden daha iyiydi.

Başka bir mesaj geldi ve Scarlett, adam karşısına çıkarsa ellerini boynuna dolayıp sıkacağını biliyordu. *Neden*

mesaj atıyordu? İki yıldan fazla süredir konuşmamışlardı!

Robot kalabalığı, "Ve. Benzin istasyonu görevlisi Jim..." dedi.

Yüksek tiz bir çığlık herkesin irkilmelerine neden oldu, ama ses şükürler olsun ki sustu. Bir saniye sonra ekran karardı.

Scarlett hiperventilasyona girdi. Hâlâ dominant olmayan eliyle telefonla boğuşurken, sonunda mikrofonu koltuk altının altına sıkıştırdı, telefonu sağ eline aldı, Rahatsız Etmeyin Moduna geçirdi, sesli kitap uygulamasına geçti ve başparmağıyla bir hareketle kapattı. Her yeri titriyordu, ayaklarının altında dünya sallanıyordu. Kulakları çınlıyordu.

Yüzü kızarmış, seyircilere sırtını dönüp derin bir nefes aldı ve sakinliğini geri kazanmaya çalıştı. Gözlerinin köşelerine yaşlar doldu ve utanç dalgası dizlerini titretmeye başladı. Maskesini geri takmak, ortadan kaybolmak istemediği kadar utanmadığını göstermek, Lucy'nin Scarlett'in düğün resepsiyonunda açık saçık kurt adam seksini patlatmasından rahatsız olmaması için umut etmek

—sadece birkaç saniye—maskesini geri takmak, ortadan kaybolmak isteyecek kadar utanmadığını iddia etmek, Lucy'nin Scarlett'in düğününde açık saçık kurt adam seksini patlatmasından rahatsız olmamış olmasını ummak ve ardından bu gece şansını denemeye karar veren azgın benzin istasyonu görevlisinin mesajlarını okumak için.

O anda bir parçası öldü. Bu, bu kasabada yeni bir başlangıçla birlikte açmaya başlayan umut, yaprakları açmaya başlayan küçük bir tomurcuktu. Herkes hoparlörlerin yüksek sesinden kurtulurken, o filizlenen umut soldu ve öldü, olabileceği şeyin kurumuş kabuğu haline geldi.

Scarlett'in arkadaşları olamazdı, en azından ömür boyu sürecektürden arkadaşları. Böyle şeyler yaptığında kimse onun yanında kalmazdı. Hayatını kurtaracak düzgün bir erkek seçemiyordu. Yalnız kalmaya mahkumdu ve bu da ona karşı bir başka kanıt daha oluştuyordu. Scarlett sonsuza kadar dışarıdan bakan biri olacaktı.

Kalbinin kararmış ve göğsünde ölmüş gibi hissetmesi önemli değildi. Bu daha önce de olmuştu ve yine olacaktı. Bununla başa çıkabilirdi; başka seçeneği yoktu. Tüm bu insanların önünde yıkılmayacaktı; ona ait olduğunu hissettiren bu nazik, dost canlısı insanların önünde. Onlara görmek istediklerini gösterecekti: kendine güvenen, biraz utanmış ama pişmanlık duymayan, kendi cildinde rahat olan bir kadın. Dünyası yeni sona ermiş gibi hisseden, titreyen küçük bir fare değil. Scarlett'in o hali, ancak yine yalnız kaldığında ortaya çıkabilirdi.

Bir kez daha nefes alan Scarlett, kendini omuzlarını dikleştirmeye zorladı. Bunu yapabiliirdi. Tek yapması gereken arkasını dönmek, hepsine gülümsemek ve eliyle gözlerini kapatarak gülmek, kanını zehirleyen gerçek utanç duygusunu gizlemek için sadece şakayla karışık bir utanç duyuyormuş gibi davranmaktı. Sonra kaçacaktı.

Çenesini kaldırdı ve Archer Jones'un sabit, delici bakışlarıyla karşılaştı. Scarlett'in midesini bir yumruk sardı ve sıkı. Onun arkasında, güneş odasına açılan kapı çerçevesine yaslanmış durduğunu biliyordu. Mikrofonu dudaklarına götürmeden önce gözleri bir an için karşılaşmıştı, çok uzun zaman önce, o soğukkanlı ve sakin ve kendinden emin olduğu zamanlardı.

Şimdi ise tam tersiydi.

Hiçbir şeyi kaçırmayan gözleriyle onu izliyordu, güneşten bronzlaşmış teni ve gözlerinin köşelerinden uzanan birkaç ince çizgi, irislerinin soluk rengini daha da belirginleştiriyordu. Onu takım elbise içinde görmeye alışık değildi ve bu etki biraz şaşırtıcıydı. Gömleğinin yakası açıktı, kaslı boynu ve daha da bronzlaşmış teni görünüyordu.

Onu en son böyle giyinmiş gördüğünde, arkadaşlık sınırlarını aşmış ve belirsiz sulara girmişlerdi. Bunu bir daha yapmayacaktı.

Göz kapakları ağırlaşan Archer, bakışlarını yüzünde gezdirdi, dudaklarına indirdi ve tekrar gözlerine yükseltti. Ona öyle bakmaya hakkı yoktu. Aralarında olanlardan sonra... ve olmayanlardan sonra.

Gözlerine baktığında kaşları hafifçe çatıldı ve Scarlett, onun yüzünde ne gördüğünü merak etti. Onun derin üzüntüsünü anlayabilir miydi? Bu anı mahvettiği için ne kadar yıkıldığını görebilir miydi? Lucy ile olan dostluğuna ne kadar değer verdiğini ve onu alay konusu yaptığı için ne kadar utandığını anlayabilir miydi?

Gözlerini kırptı ve utancını derinlere gömdü.

Şimdi dağılmanın sırası değildi.

Archer'ın kaşları gevşedi. Hayır. Onun içindekileri görmemişti. İyi.

Sonra kolunu hareket ettirdi ve Scarlett, parmaklarının arasında sallanan iki kablonun ucunu fark etti. Hoparlör ve projektör. Gözleri tekrar onun gözlerine baktı ve o kaşlarını kaldırdı.

"Hayatını kurtardım," dedi, sesi sadece onun duyabileceği kadar alçaktı. Kapı çerçevesinden kendini iterek, Archer, üzerinde durduğu merdivenin hemen üstündeki basamağa indi.

yukarısındaki basamağa indi. Harika kokuyordu; ama bunu zaten önceden biliyordu.

Dokunacak kadar yakındı. Scarlett'in onun soluk gri gözlerini, koyu mavi lekeleri görebileceği kadar yakındı. Onun kollarında olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayabileceği kadar yakındı.

Gözlerini kırptı, bakışlarını indirdi ve bir adım geri attı. Geri çekildi. Dudaklarının tenine değdiği hissi ya da ayrıldıktan sonra bir saat boyunca onun kokusunu duyabildiği hissi hatırlamak istemiyordu. Bu tehlikeli olurdu. Asla sahip olamayacağı şeyleri istemesine neden olurdu. Kötü düşünülmüş bir karşılaşma yaşamışlardı ve bunun gibi bir şey bir daha asla olmayacaktı.

Scarlett aptal değildi, salak da değildi.

"Sanırım bundan sonra bana bir borcun var," dedi Archer, iki kablonun uçlarını inceleyerek. Parmakları uzundu, avuç içleri nasırlıydı. Bir işçinin elleri. Onların uyluklarına sürtünmesinin verdiği his, herhangi bir kurgusal kurt adamın verebileceğinden çok daha fazlasını yapmıştı. Archer, hoparlör kablosunun altın uçlu kısmına dokundu. "Jimmy'nin sonra ne diyeceğini kim bilebilir? Emojiler özellikle anlamlıydı. Bana öyle geliyor ki, kurt adam Magnus kadar hızlı bir şekilde kendini okşuyordu."

Sesinde bir keskinlik mi vardı? Scarlett bakışlarını tekrar ona çevirdi, ama karşılık olarak pişmanlık duymayan bir gülümsemeyle karşılaştı. Onunla alay ediyordu. Elbette. Onu suçlayabilir miydi?

"Bu Jimmy kim ki?"

Scarlett'in utancı, bir anlık öfkeyle yerini aldı. "Bu seni ilgilendirmez. Onları bana ver." Kabloları almak için elini uzattı.

Archer onun bakışlarını karşıladı ve kıpırdamadı. "Benzin istasyonu görevlilerine mi ilgi duyuyorsun? Aramızdaki işlerin yolunda gitmemesinin sebebi bu mu?"

Scarlett burnunu çekti. "Aramızda yürümeyecek ya da yürümeyecek bir şey yoktu. Biz... bir hata yaptık, hepsi bu," dedi.

Bu doğrudu. Öpüşmüşlerdi, okşamışlardı ve sonra akıllarını başlarına toplamışlardı. Onlar arkadaşları. Daha fazlası değil.

Bu da ona, dönüp konuşmasını bekleyen tüm insanlarla yüzleşmesi gerektiğini hatırlattı.

Archer'ın parmaklarının kendi parmaklarına değmesini görmezden gelerek, Scarlett kabloları onun elinden aldı, her şeyi taktı ve mikrofona dokunarak test etti. Omuzlarını bir kez daha dikleştirmeye zorladı ve derin bir nefes aldı.

Archer tekrar kapıya çekildi ve başını eğerek onu izledi. Onun içini görebiliyormuş gibi görünmesi onu tedirgin ediyordu. Dudaklarına çizdiği parlak gülümsemeye kanmamıştı.

Ama Scarlett buraya Archer için gelmemişti. Arkadaşının düğünü için gelmişti. Arkasını dönüp kalabalığa baktı, gülümsedi ve "Tekrar deneyelim" dedi.

İKİ

O SABAH, etkinlik için giyinirken Archer, Scarlett'i düşünmemişti. Sonra oraya vardığında, onu elbisesiyle, topuklu ayakkabılarıyla, saçlarıyla ve makyajıyla gördü ve on yedi ay önce Marlon ve Camilla'nın düğün resepsiyonunun hemen köşesindeki karanlık koridora geri döndü. O tüm o dolgun kıvrımların vücuduna sıkıca yapıştığını hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladı ve bunu tekrar hissetmek istedi.

Bugün, Barlow'ların evine girdiğinde, onu Lucy'nin babası Gus Barlow ile konuşurken gördü. Scarlett, güneş odasındaki yan masalardan birinde çiçekleri düzenliyordu. Güneş, orta kahverengi saçlarında parıldayarak, parlak dalgalarını vurguluyordu. Elbisesi siyahtı ve vücuduna sıkı oturuyordu. O, üç metre uzakta durmuş, Scarlett'in elleriyle çiçekleri nazıkçe ve titizlikle düzenlerken, dudakları Gus'a sıcak bir gülümsemeyle bakıyordu. Scarlett, erkeklerin beyinlerini eritmek için dünyaya gönderilmiş bir arzu tanrıçası gibi görünüyordu. Gus, Scarlett onun şakalarından birine güldüğünde biraz şaşkın görünüyordu. Sonra yaşlı adam da bir an sonra, geç de olsa kendisinin de gülmesi gerektiğini hatırlamış gibi gülmeye başladı.

Archer orada durmuş, onu arzularken hasta olmuştu.

Ama Archer ve Scarlett'in birlikte katıldıkları son düğünün bir tekrarı olmayacaktı. Anlaşmışlardı; onlar sadece kendilerini kaptırmış arkadaşlardı. İki insanın birbirlerine hayatlarını adadıklarını izlerken içtikleri birkaç kadeh fazla içki beyinlerini bulandırmıştı, ama çabucak kendilerine gelmişlerdi. Archer ve Scarlett arasında gerçek bir duygu yoktu, sadece düşünmeden kendilerini kaptırdıkları düğün sonrası bir şehvet vardı.

Archer'ın artık tek bir gerçek ailesi vardı: kendi kurduğu aile. Bir kadını, o kadın bir tanrıça olsa bile, peşinden koşarak bunu mahvetmeyecekti. Amelia Leo ile, kardeşi Maggie Emory ile, Camilla Marlon ile ve şimdi de Lucy Cormac ile evlendiği için, arkadaş grubu tüm zamanlarını birlikte geçiren çiftlerden oluşan bir karmaşa haline gelmişti.

Ya Archer ve Scarlett eğlenirlerse ve işler kötü biterse? Bu tüm grubu etkilerdi. Risk almamak daha iyiydi.

Ama Archer, aylar önce bu cazibeye kapılmıştı. Saç derisinde tırnaklarının çizdiğini hissetmiş, kulağına yakın dudaklarından çıkan tatlı inlemeleri duymuştu.

Bu cazibe hala devam ediyordu. Ne de olsa o bir erkekti. Onu sahiplenmek istiyordu.

Sahip olmak. Kim istemez ki?

Ama aralarındaki durumu biliyordu ve kabul etti. Özellikle bu kadar çok şey söz konusu olduğunda, şehvetli düşüncelere kapılmamak daha iyiydi. Archer, kendisini gerçekten önemseyen, olduğu gibi kabul eden tek insanları kaybedemezdi. Özellikle de bir kadın için.

Ama resepsiyon devam ettikçe, ne kadar direnmeye çalışsa da bakışları sürekli Scarlett'in yönüne kayıyordu.

Ve birkaç dakika önce, Scarlett'in felaketle sonuçlanan konuşmasının sesini ve görüntüsünü kesmek için kabloları çektiğinde, yüzünde bir şey gördü. Bu, sadece bir an sürdü, tam da utanç duyduğu en yoğun anda. Korkunç, hayalet gibi bir kırılganlık. Scarlett'in tanıdığı kendine güvenen, kendine yeten kadınla hiç uyuşmayan bir şeydi.

Bu onu şok etmişti.

Yüzündeki o ıstırap, karnına bıçak saplanmış gibi olmuştu ve şimdi Archer tedirgindi. Ne olursa olsun, bunu düzeltmek istiyordu. Ama Scarlett tekrar seyircilere dönüyordu ve Archer'ın beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Az önce olanlar için özür dilerim," dedi Scarlett konuşmasına başlarken. Dramatik bir etki yaratmak için bir ara verdi. "Ama bu arada, eğer bekar ve erkek zevki şüpheli uzun boylu esmer bir kadın arayan bir kurt adam tanıyorsanız, lütfen bana yönlendirin."

Seyirciler arasında kahkahalar yükseldi. Camilla parmaklarını dudaklarına götürüp ıslık çaldı, Scarlett de alaycı bir şekilde "Benzin istasyonu çalışanları başvurmasın" diye ekledi.

Kahkahalar daha da arttı ve Archer, Scarlett'in o muhteşem gülümsemesiyle kalabalığı büyülediğini izledi. Onun biraz arkasında ve yanında duran

Scarlett'in profilini gördü ve dudaklarının kenarlarının titrediğini, omuzlarındaki gerginliği fark etti.

O gülümsemenin bir maske olduğunu fark etti ve dikleşti. Bunu daha önce fark edemediğine inanamıyordu. İnsanları herhangi bir metinden daha kolay okuyabilen Archer. İşini çekiciliği ve sezgileri üzerine kurmuş olan Archer. Scarlett'in görüldüğü kadar sarsılmaz bir özgüven sahibi olmadığını ilan eden büyük neon tabelayı gözden kaçırmıştı.

Ve o, tüm ortak arkadaşlarının önünde, tamamen yalnız duruyordu.

"Erkekler konusunda harika bir zevki olan kişi, şuradaki kadın," diye devam etti Scarlett, kolunu bahçenin arkasına doğru uzatarak. "Lucy, tanıdığım en nazik, en çalışkan insanlardan biri ve burada durup onu tebrik edebildiğim için çok mutluyum."

Scarlett toplanan kalabalığın önünde dururken, Archer saçlarının üzerinde dans eden peri ışıklarını izledi. Elbisesinin vücudunun kıvrımlarını nasıl sardığını, siyah kumaşın V şeklinde aşağıya doğru uzanarak göğüs dekoltesinin üst kısmına değdiğini fark etti. Scarlett, köprücük kemiklerinin arasında sallanan narin bir kolye takıyordu ve Scarlett vücudunu kısa bir süre onun yönüne çevirdiğinde Archer onu iyice görmek için gözlerini kısarak baktı. Soluk mor, belki de açık mavi bir taşı. Bakışları tekrar yüzüne, zarif kaşlarına ve göz kapaklarına sürdüğü ışıltılı şeftali rengi makyajına kayd.

O, çarpıcı bir kadındı. Elbette bunu daha önce de biliyordu. Ama bu gece onda, özellikle Archer'ın dikkatini çeken bir şey vardı. O kadar da... ulaşılmaz değildi. Yenilmez değildi. İçgüdü, ona gitme, onu kollarına sarma, dudaklarını şakağına bastırma, kulağına yumuşak sözler fısıldama ihtiyacıyla titriyordu.

Onu inciten her neyse, onu paramparça etmek istiyordu. Bunu düzeltmek istiyordu, hemen, şu anda.

Ama bu mantıklı değildi.

Herkes ona hayran kalmış, her sözünü dinliyordu. Kim onun büyüüne direnebilirdi ki? O, kadınsı mükemmelliğin ta kendisiydi. Scarlett sesiyle dinleyicileri büyülemeye devam ederken, Archer kendini benzin istasyonu görevlisi Jimmy'yi düşünürken buldu. Kimdi o? Bir benzin pompası görevlisinin onda olmayan neyi vardı? Neden emoji seven, çabalayan birinin ona istenmeyen mesajlar göndermesi düşüncesi onu bu kadar rahatsız ediyordu?

İstenmeyen miydi?

"...Öyleyse Cormac ve Lucy'ye kadehlerimizi kaldıralım. İkinizi de seviyorum ve sizi arkadaşım olarak görmekten gurur duyuyorum. Birlikte sonsuza kadar mutlu olmanızı dilerim. Tebrikler."

Scarlett konuşmasını yine o muhteşem gülümsemesiyle bitirdi, mikrofonu çimlerden yaklaşan Leo'ya uzattı, sonra sırtını seyircilere dönerek güneş odasına çıkan merdivenleri hızla çıktı.

"Affedersiniz," diye mırıldandı, kapıda Archer'ın yanından geçerken, ona hiç dokunmamak için sıkıca yanından sıyrıldı. Archer, Scarlett'in buruşuk yüzünü bir an gördü ve göğsüne bir mızrak saplanmış gibi hissetti. Scarlett, tatlı ve yaz kokusu bir anlığına havada asılı kaldı, sonra aceleyle eve girip köşeyi döndü.

Bir an bile tereddüt etmedi. Kız alt kattaki tuvalete kapandığında, kapının arkasından onun titrek nefesini duyabilecek kadar yakın, iki adım gerisindeydi.

"Scarlett?" diye yumuşak bir sesle seslendi, parmak eklemleriyle ahşap panele vurdu. "Git buradan." Sesi gergindi. Göğsündeki mızrak kıvrıldı.

Kapı çerçevesine yaslanarak durakladı. Her hücresi kapıyı kırıp onu kollarına almak ve yüzünde bir daha o ifadeyi görmemek istiyordu. Bu dürtü o kadar güçlüydü ki, ellerini yumruk yapıp derin bir nefes alıp kendini kontrol altına almak zorunda kaldı.

O bir arkadaşı. Hepsi bu. O, sıkıntıda olan bir arkadaşı ve onun üzgün olduğunu görmek hoşuna gitmiyordu. Olan biten buydu, başka bir şey değil.

Kapının arkasından yine bir nefes sesi duyuldu. Archer yüzünü buruşturarak şakağını ovuşturdu. Scarlett neden bu kadar üzgündü? Sesli kitap ve mesajlar yüzünden mi? Kimse umursamıyordu ki! O her zaman çok kendinden emin görünürdü. İnsanların onu yargıladığını mı düşünüyordu?

Sonra, yeni bir düşünce midesini burktu: Jimmy denen adam yüzünden mi üzgündü? Onu incitmiş miydi?

"Scarlett," boğazı düğümlenerek tekrar denedi. "Konuş benimle." Sessizlik.

Archer'ın yakasının altında bir kaşıntı başladı. Kapı koluna bakarak, içeri dalarsa onu öldürüp öldürmeyeceğini düşündü. Muhtemelen öldürürdü. Kapının yanındaki duvara yaslandı ve parmaklarıyla kapıyı tıklattı.

"Konuşman harikaydı," dedi kapıya. Bir hıçkırık sesi duyuldu ve Archer'ın göğüs kafesi daha da sıkıştı.

Sessizlik uzadı. Onunla konuşmasını sağlayacak bir şey arayan Archer, en kötü seçeneğe karar verdi: "Jimmy'nin çalıştığı benzin istasyonu tam olarak hangisi?"

Tuvaletin kapısı birden açıldı. Scarlett kapının eşiğinde duruyordu, öfkeli, kırılgan ve güzel görünüyordu. Archer'ın kalbi hızla çarptı. Kahverengi gözleri buğulu, burnunun ucu kırmızıydı. Daha önce şampuan reklamlarındaki gibi mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş saçları, sanki ellerini birkaç kez fazla geçirmiş gibi görünüyordu. Archer, uyanıp onu yatağında bulsa da benzer bir manzara ile karşılaşacağını hayal etti, bu hoş bir düşünceydi.

Hayır. Hayır, bu kötü bir düşünceydi. Çok yanlış bir düşünceydi.

"Jimmy seni ilgilendirmez, Archer," diye cevapladı Scarlett, gözleri parıldayarak, bu da Archer'ın kontrolünü kaybetmiş düşüncelerini geri kazanmasına hiç yardımcı olmadı. Kızginken güzel görünüyordu.

Ama başka bir adam hakkında onu sorguladığı için kızgındı. Benzin istasyonu görevlisi Jimmy onun için ne ifade ediyordu? Onu seviyor muydu?

Archer bu Jimmy'yi bulup onu yüksek bir uçurumdan aşağı itecekti. Neden cinayet işleme dürtüsü hissettiğini açıklayamıyordu, ama bu dürtü boğazını temizleyecek kadar güçlüydü. "Sana zarar verdi mi?" Sesi bozuk çıktı.

Scarlett gözlerini kırptı. Kaşlarını çatı. "Ne?"

"Seni üzdüğü için mi ağlıyorsun?" Sesini düzeltmeye çalıştı, ama Scarlett'in cevabını beklerken ona odaklanmaktan kendini alamadı. Aniden, benzin istasyonu görevlisi Jimmy'nin bu gözyaşlarının sebebi olup olmadığı çok, çok önemli hale geldi.

"Archer, bir kez çıktık ve aramızda kimya yoktu." "O kimya hissetmiş gibi görünüyordu."

"Cumartesi akşamı. Muhtemelen ona numarasını veren her kadına arka arkaya mesaj atıyordur."

"Öyle mi dersin?" Archer omzunu kapı çerçevesine dayadı. "Özellikle senin kalçalarına oldukça ilgi duyuyor gibiydi."

Onun sert bakışları, gözlerindeki gölgeleri biraz daha uzaklaştırdı. "İki yıldır o adamla konuşmadım. Neden sana bunu anlatıyorum ki? Seni ilgilendirmez."

Omuzları gevşedi. "Anlıyorum." İki yıl demek, Jimmy'nin Archer ve Scarlett'in o... anı yaşamadan önce o randevuya çıktığı anlamına geliyordu. Archer, bunun alternatifine tercih edip etmediğine karar veremedi ve ayrıca

Jimmy'nin ondan önce mi sonra mı geldiğini neden umursaması gerektiğini anlayamıyordu. "Sana birdenbire mesaj mı attı?"

Scarlett, ellerini beline koyarak homurdandı. "Evet. Buna inanmak o kadar mı zor?"

Archer omuz silkti. Bir erkeğin iki yıl sonra Scarlett'i düşünmesi inanılması zor bir şey miydi? Hayır. Ne de olsa Archer de on yedi aydır onu düşünüyordu. Scarlett'in diğer adama karşı hiçbir şey hissetmemesi inanılması zor bir şey miydi? Bu sorunun cevabı daha zordu. Yoksa mesajlar neden onu ağlatıyordu?

O anda Archer, "O bir ezik gibi görünüyor. O emojiler mi? Hadi ama. Bu adam kaç yaşında? Yasal olarak içki içmesine izin var mı ki?" diyerek, kendisinin de küçük düşürücü bir tarafı olduğunu keşfetti.

Scarlett'in yanakları kızardı ve bakışları yana kaydı. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Onunla hiçbir ilgisi yok, sadece zamanlamasını sevmedim." Arka bahçeye doğru başını salladı. "Kimse umursamadı, Scarlett. Komik buldular. Sen de mükemmel bir şekilde hallettin. Kimse seni yargılamadı."

Yine o bakış, Scarlett'in yüzündeki o musallat bakış. Birkaç mesaj ve bir aşk romanı yüzünden gerçekten bu kadar utanmış mıydı? Tanrım, bu hiçbir şeydi. Kendi mesajlarından bazıları ekranda görünseydi, kibar toplumdan sonsuza kadar dışlanırdı.

Ama Scarlett'in gözlerine yine gölgeler çöküyordu ve Archer paniğe yakın bir şey hissetti. Bunu düzeltmesi gerekiyordu. Onun gülümsemesine ihtiyacı vardı — biraz fazla geniş ve biraz fazla sahte olan parlak gülümsemeye değil. Gözlerini parıltıdan gülümsemeye ihtiyacı vardı. Gülmemeye çalışırken dudaklarının bir tarafını çeken o küçük yan gülümsemeye ihtiyacı vardı. Ya da o kadar çok gülerek burnunu kıvırdığı gülümsemeye. Gerçek gülümsemelere. Gerçek Scarlett'e.

Ona dokunamazdı. Onu kucaklayamazdı. Gerginliği geçene kadar sırtını okşayamazdı, çünkü onlar arkadaşları ve aralarında öyle bir ilişki yoktu. Yapabileceği tek şey, kendisinin sadece Archer, onun da sadece Scarlett olduğunu ve bu gece hiçbir şeyin değişmediğini varsaymaktı.

Dikleşti ve kol düğmelerini düzeltmekle meşgul oldu. "Peki," diye başladı. "Bana nasıl borcunu ödeyeceksin?"

Scarlett irkildi ve geri çekildi. "Ne için?" "Orada hayatını kurtardığım için."

"Defol git, Archer." Gözlerini devirdi, ama en azından yine kendine gelmişti.

Hala karnında cam parçaları dönüyormuş gibi hissetse de, gülümsedi. "Şuna ne dersin: bana güzel bir buket çiçek ver, ödeşmiş olalım."

Gözlerinde şüphe belirdi. "Neden çiçek istiyorsun?"

Omuz silkti. "Yarın annemin doğum günü. Her şekilde küçük kardeşimi gölgede bırakmayı seviyorum." Bir fark yaratmayacaktı ama eski alışkanlıklar kolay kolay değişmezdi. Ailesinin evine gitmesi bekleniyordu ve eli boş gidemeyeceğini biliyordu. Sorun çıkarmamak daha kolaydı.

Scarlett saçlarını omzunun üzerinden atarken, kokusu Archer'ın burnunu yine okşadı. Elbisesini düzeltirken onun sözlerini düşündü, sonra hala orada olduğundan emin olmak için köprücük kemiği arasındaki taşa dokundu. Makyajına uyması için tırnaklarını parlak şeftali pembesi renkte boyamıştı. Detaylara dikkat eden, kendini narin, güzel şeylerle süslemeyi seven bir kadındı. Çiçekçi dükkânı olması hiç de şaşırtıcı değildi.

Sonunda Scarlett omuz silkti. "Peki. Yarın gelip alabilirsin."

"Kamyonetimi şehir merkezine park ettim," dedi Archer. "Onları bu gece alabilirim, böylece ödeşmiş oluruz." Onu evine bırakıp, iyi olduğundan emin olacaktı.

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz, saklanıyor musunuz?" diye bir ses duyuldu. Dönüp baktıklarında, Cormac'ın annesi Vicky koridorda süzülerek geliyordu. Gülümsedi. "Pastayı kesmek üzereyiz. Her şey yolunda mı, Scarlett?"

O parlak, kırılgan gülümseme Scarlett'in dudaklarında yeniden belirdi. "Her şey harika."

"Konuşman harikaydı," dedi Vicky gülümseyerek, "ama dürüst olmak gerekirse, o Jimmy denen adam bu kadar uğraşmaya değecek gibi görünmüyor."

Scarlett burnunu çektirdi. "İşte bu yüzden erkeklerden vazgeçtim, Vicky. Dersimi aldım. Hiçbiri değmez."

Vicky, Scarlett'e, sonra Archer'a baktı. Sol kaşı bir milim kadar seğirdi. Bir şey söylemeden mırıldandı, sonra ikisini de dışarıya çıkarıp eğlenceye katılmalarını sağladı.

Archer, Scarlett'in maskesini takmasını izledi, ama aralarındaki ilişkinin değiştiğini biliyordu. Scarlett'in bunun farkında olup olmadığı ise başka bir konuydu.

ÜÇ

HAVA SERİN, rüzgarda sonbaharın kokusu yoğun. Scarlett atkısını paltoya soktu ve ellerini ceplerine soktu. Yanındaki Archer soğuğa aldırış etmiyor gibiydi. Ceketinin önü açıktı, adımları rahattı.

Lucy ve Cormac'ı uğurladıktan sonra Barlow'ların evinde temizliğe yardım ettiler. Sonunda, ayakları ağrıyan Scarlett vedalaştı. Archer, o evin başka bir yerinde meşgulken gizlice çıkmaya çalışsa da, yanına gelip onunla birlikte dışarı çıktı.

Kendine rağmen, adımları ritim kazandıkça, onun orada olmasına sevindi. Sokak lambaları ve rengarenk yaprakların altında, çiçekçisi Pushing Daisies'e doğru yürüdüler, aralarında rahat bir sessizlik hakimdi. "Annen ne tür çiçekleri sever?" diye sordu, Scarlett'in yıllar önce Stirling'e ilk taşındığında kurduğu çiçekçinin olduğu köşeyi dönerken.

yıl önce, Stirling'e ilk taşındığında açtığı çiçekçi dükkânına doğru döndüklerinde sordu.

Archer mırıldandı. "Mor sever," dedi, emin olamayan bir sesle. "Mor çiçeklerin var mı?"

Scarlett'in dudakları seğirdi. "Evet, mor çiçeklerim var."

"Onlardan biraz iyi olur."

"Menekşelerim ve süsenlerim var," dedi Scarlett, başını kaldırıp havadaki taze kokuları içine çekerek. Sonbaharı, serinliği, yaprakların renklerini, gün boyunca tadını çıkarabileceği son sıcaklığı seviyordu. "Ayrıca mor kenarlı beyaz, muhteşem karanfillerim de var. Bunlardan birkaçını beyaz güllerle veya hatta zambaklarla karıştırabiliriz. Süsenler ve zambakların bir arada olmasını çok seviyorum."

Archer başını salladı. "Tabii."

"Neden bahsettiğimi hiç bilmiyorsun, değil mi?" Archer ona gülümsedi. "Hiç bilmiyorum."

Scarlett istemeden de olsa bir kahkaha attı. Hâlâ sersemlemiş hissediyordu, ama temiz hava ona iyi geliyordu. Ve nedenini bilmiyordu, ama Archer'ın yanında olması da ona iyi geliyordu. Yürürken, kolu onun koluna değdi. Artık daha önce hissettiği kadar yalnız değildi.

"Annenle aran iyi mi?" Scarlett, Archer hakkında pek bir şey bilmediğini fark ederek sordu. Yıllardır aynı arkadaş çevresindeydiler, ama ikisi baş başa pek vakit geçirmemişlerdi. Tabii, bir istisna hariç.

Archer bir an sessiz kaldı. Uzakta bir motorun sesi duyuldu ve lastikler gıcırdadı. İkisi de başlarını kaldırıp birkaç blok ötedeki kavşaktan hızla geçen gümüş rengi bir arabayı gördüler.

"Yollarda çok fazla manyak var," diye homurdandı Archer, sonra ekledi, "Soruna cevap vermek gerekirse, hayır, anne babamla pek yakın değilim. Ama onları kaç kez hayal kırıklığına uğrattıysam uğratayım, yine de onların dediklerini yapıyorum."

Scarlett'in yüzünde soğuk ve parlak bir şaşkınlık belirdi ve yanındaki adama baktı. Dudakları sıkı, bakışları uzaklardaydı. "Nasıl hayal kırıklığına uğrayabilirler ki? Sen bu şehirdeki en başarılı müteahhitlerden birisin."

Archer, yirmili yaşlarının ortasında kurduğu Jones Contracting şirketinin sahibiydi. Scarlett, onun her zaman meşgul olduğunu ve onun bir projeyi üstlenmesi için bekleme listesinin aylarca sürdüğünü biliyordu. Yakışıklı, başarılı, eğlenceli, karizmatikti... Onun gibi bir oğlu olan birisi nasıl gurur duymazdı ki?

"Ailem üniversiteye gitmemi istedi," dedi Archer, sesi Scarlett'in hiç duymadığı kadar keskin bir tondaydı. "Bu benim kaderimde yoktu. Sanırım beni bu konuda gerçekten affetmediler."

"Eğer bu seni biraz olsun rahatlatıcaksa," dedi Scarlett, "ben hala siyaset bilimi bölümünden aldığım öğrenim kredisini ödüyorum, ki mezun olduğumdan beri bu bilgileri hiç kullanmadım. Yüksek lisansımдан bahsetmeye bile gerek yok."

"Yatırım yapmaya değmez miydi?"

"Son baktığımda, yatırımın sana para kazandırması gerekiyordu."

Onun kahkahası daha çok kısa, keskin bir nefes gibiydi. "Çiçek işine nasıl girdin?"

"Üniversitede bir çiçekçide part-time çalışıyordum. Lisans ve yüksek lisansım boyunca çalıştım. Mezun olduktan sonra iş aramam sonuçsuz kaldığında, geçimimi sağlamak için çiçekçilik sertifikası aldım."

Çiçekçide çalışmayı sevdim ve becerilerimi geliştirebileceğimi düşündüm. Bu da beni dükkânı yönetmeye ve sonunda kendi dükkânımı açmaya yönlendirdi."

Archer, tuhaf bir şekilde ihtiyatlı bir ifadeyle onun bakışlarını karşıladı. "Demek sen de o akıllı insanlardansın, ha?"

"Kime sorduğuna bağlı," diye cevapladı Scarlett kuru bir şekilde.

Archer'ın dudakları seğirdi. "Benim durumum da benzerdi. Lise diplomasını zar zor aldıktan sonra marangoz çırağı oldum, bir sonraki adımımı belirlerken biraz para kazanırım diye düşündüm. Ailem üniversiteye gitmem için çok baskı yapıyordu ama notlarım yetersizdi. Hiçbir şekilde mümkün değildi. Ben..." Sessizleşti ve yüzünü buruşturdu. "Her neyse, ellerimle çalışmayı sevdiğimi keşfettim, meslek okuluna yazıldım, marangoz oldum ve sonunda müteahhitlik lisansımı aldım ve kendi işimi kurdum."

Scarlett gülümsedi. "Diğer insanlar senin yaptığın muhteşem şeyi fark etmeseler bile, kendinle gurur duymalısın."

Yaprakların hışırtısı dışında sokakta tek ses onların ayak sesleriydi. Gümüş rengi arabanın motoru uzaklarda kaybolmuştu ve Scarlett'in sinirleri biraz daha yatıştı. Az önce aşırı tepki vermişti. Kimse ona farklı bir şekilde bakmıyordu. Archer, onu tuvalete kadar takip ettiğinden beri Jimmy'den bahsetmemişi ve herkes konuşmasının harika olduğunu söylemişti.

Her şey yoluna girecekti.

Scarlett'in dükkânının bulunduğu sokağa vardılar ve köşeyi döndüler.

Archer boğazını temizledi. "Scarlett, biliyorum, daha önce şöyle demiştik..."

Scarlett'in yürümeyi bıraktığını fark edince durakladı. Scarlett onun sorgulayan bakışını neredeyse fark etmedi, sözlerini sadece uzaktan duydu. Gözleri dükkânının ön cephesinde, ön kapısını bozan kırık cam parçalarının sivri uçlu yapraklarında idi. Kalbi çarparak, gördüklerini anlamaya çalıştı.

Biri dükkânına girmişti. Yoksa sadece penceresine taş mı atmışlardı? Vandalizm mi? Daha kötüsü mü?

Aynı şey birkaç yıl önce Camilla'nın başına gelmişti ve vandalizmin arkasında yerel tefecinin, Frankie Smith'in olduğunu ortaya çıkarmışlardı. Ama Scarlett'in Smith ile hiçbir ilişkisi yoktu, bu yüzden dükkânının hedef alınmasının onun suçu olamazdı.

Pushing Daisies onun sığınağıydı. Başarılı olabildiği tek şeydi. Kimsenin ondan alamayacağı tek şeydi... ya da

en azından öyle düşünüyordu.

Daha önce yaşadığı tüm duygular bir anda geri geldi. O buraya ait değildi. Hiçbir şey yolunda gitmeyecekti. Kimseye güvenemezdi, çünkü her şey hep felaketle sonuçlanıyordu.

Archer sonunda onun bakışını takip etti ve Scarlett'in önüne geçerek onu bir tehditten koruyabilecekmiş gibi durdu.

"Burada kal," dedi. Dört uzun adımda kapısına ulaştı.

"İçeri girme," dedi, sesi kısılmıştı. "Ya içeride biri varsa?"

Panjurlar kapıyı ve ön pencereyi kapatıyordu. Dükkânı kilitletiğinde her zaman onları kapatırdı, ama genişletilebilir güvenlik kafeslerinden bir tane almadığına pişman oluyordu. Gerekli görünmemişti; hangi hırsız birkaç çiçek ve bozuk paraya kanar ki?

"Polisi ara," dedi Archer, kapıyı denerken. Kilitli değildi. Panjurların alt kısmı kapının metal kenarına çarptı ve o donakaldı.

Dinlediler, ama dükkân ölümcül bir sessizlik içindeydi. Scarlett yavaşça yaklaştı, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki göğsünde sürekli bir uğultu hissediyordu. Telefonu elindeydi, ama henüz polisi aramamıştı. Uzakta bir köpeğin havlaması ikisini de irkitti.

Archer dişlerini sıktı ve kapıyı açarak içeri girdi. "Burada kim varsa, ortaya çıksın. Polis yolda..."

Archer konuşurken Scarlett ışık düğmesine bastı ve tavandaki ışıklar yandığında ikisi de oldukları yerde donakaldılar. Archer'ın sözleri kesildi ve Scarlett bir ciyaklamadan başka bir şey çıkaramadı.

O öğleden sonra dükkânı böyle bırakmamıştı. Burası, hayat ve güzellikle dolu, düzenli, küçük bir yer değildi. Bu yer, bir mücadelenin izlerini taşıyordu. Dağınık, kaotik ve şiddet doluydu.

Burası bir suç mahalliydi.

Solda, Scarlett'in orkideleri sakladığı konsol masası devrilmiş ve ters dönmüştü. Orkideler yere dağılmış, toprak da zemine yayılmıştı. Toprakta birkaç ayak izi görünüyordu. Scarlett, orkideleri çoğunun hayatta kalamayacağını zaten anlayabilirdi. Uzak duvardaki kesme çiçek demetlerinin bulunduğu kovalardan biri devrilmişti ve su, orkidelere ait toprakla karışarak odanın bir tarafında çamurlu bir pislik oluşturmuştu.

Ama göğsünü boş bir davul gibi hissettiren şey bu değildi.

Scarlett'in dükkanının ortasında, demir grisi saçlı yaşlı bir kadın yere uzanmış yatıyordu. Çiçek desenli bir bluz ve lacivert etek giymişti, göz kapakları yarı kapalıydı. Tamamen hareketsizdi. Çantası omzundan kaymış ve yanına düşmüş, bir ruj tüpü kapağın hemen dışında duruyordu. Sanki yana doğru düşmüş ve bükülerek geriye yığılmış gibi, kısmen yan yatıyordu.

Yaşlı kadının başının etrafında, ortası neredeyse siyah, kenarları ise parlak kırmızıya dönüşen bir sıvı birikintisi vardı. Orkidelerin toprağı, birikintinin bir tarafına emilmişti. Scarlett, sıvının kan olduğunu ve kadının öldüğünü anlamak için daha fazla yaklaşmasına gerek yoktu.

Kalbi güm güm atıyordu, sanki büyük bir çan çalınıyormuş gibi. Bu manzarayı sindirmek, anlamını kavramak, bunun gerçek olduğunu kabul etmek uzun zaman aldı. Kokusu bunu sağladı: yoğun çiçek kokusu, kazılmış toprak ve kanın metalik kokusu. Sığınağı ihlal edilmişti.

Archer derin bir nefes aldı ve Scarlett kendine geldi, midesi düğüm düğüm oldu. Archer, Scarlett'in o alana girmesini engellemek için kollarını açarak onun önünde donakaldı. Scarlett, Archer'ın uzattığı kolunun üzerinden tüm sahneyi gördü. Odayı korkunç, son bir sessizlik kapladı.

Sonra Archer'ın kolu hareket etti ve Scarlett'in ilk bakışta fark etmediğı bir metal parçayı işaret etti. Parlak gümüş rengindeydi ve pencerenin yanındaki masanın altına, Scarlett'in sukulentlerinin bulunduğu yere yarısı gömülmüştü. Ucu mavi bantla sarılmış, bir tür alet gibi görünüyordu. Masanın altındaki gölgede, diğer ucunda koyu renkli bir sıçrama gördüğünü sandı.

"O," dedi Archer titrek bir sesle, "benim İngiliz anahtarım." Scarlett gözlerini kırpı. "Ne?"

"Ve o," diye devam etti, kadını işaret ederek, "Ethel Brown."

DÖRT

ETHEL BROWN GERÇEKTEN ÖLMÜŞTÜ ve Scarlett'in dükkanı bir suç mahalliydi.

Polis gelir gelmez işler hızla ilerledi. Memurlar dükkanı bantla kapatarak olay yerini güvenlik altına aldılar ve giriş kapısına bir memur yerleştirerek içeri giren ve çıkanları takip ettiler.

Olay yeri teknisyenleri ve destek sağlamak için ilçe şerifi çağrılmak zorunda kaldı. Olay yerine yakın bir yere park ettiler ve olan biteni izlemek için toplanan kalabalığı gözleriyle taradılar.

Ve kalabalık giderek büyüyordu. Stirling'in dedektifleri ilginç bir dedikodu kokusu almışlardı ve endişe verici bir hızla dükkanın önünde toplanıyorlardı.

Bu olay, Leo'nun şirketinin tatil yerinde yaşanan hırsızlık girişimi, Camilla'nın fırınının hedef alınması ve hatta Lucy'nin arabasının patlamasından bile daha büyük olacaktı.

Bir grup yaşlı kadın, polis şeridinin uzak ucunda termos bardaklarda sıcak çay içiyordu. İçlerinden biri paylaşmak için bir paket kurabiye çıkardı. Bir blok ötede, yerel bar Bussy's'in kapısı açıldı ve insanlar adeta bir izdihamla yerel eğlence mekanına doğru akın etti.

Scarlett boş boş bakarken, zihni karışmıştı.

Ethel Brown, Scarlett'in çiçeklerinin kokusu ve saksı bitkilerinin zengin toprağı arasında, dükkanının içinde ölmüştü. Bu neredeyse hiç mantıklı gelmiyordu. Neden ölmüştü? Nasıl Scarlett'in dükkanının zemininde ölmüştü?

Yaşlı kadın, Stirling'de yıllardır gizlice faaliyet gösteren bir hırsız çetesinin lideri olarak ün salmıştı. Kız kardeşi Meredith, üç yıl önce zengin bir iş adamı olan Fred Goodhew'dan

Zengin bir yerel iş adamı olan Fred Goodhew'dan parlak pembe bir elmas nişan yüzüğünü çalmaya teşebbüs ettiği için tutuklanmıştı.

Sadece birkaç ay sonra, Ethel'in bir başka ortağı olan ve aslında onunla hiçbir akrabalığı olmayan "torunu", Goodhew'un düğün töreninden değerli, mücevherlerle süslü bir pasta süsünü çalmaya çalışırken yakalanmıştı. Bu olay, Camilla'nın pastanesinin, kendisine kin besleyen yerel bir tefecinin hedefi haline geldiği dönemde meydana gelmişti.

Marlon kötü adamları yakalayıp Camilla'yı kurtardığında ortalık sakinleşti ve her şey yoluna girecek gibi görünüyordu. Ethel kaçtığından beri kimse onu görmemiş ya da haber almamıştı. Küçük bir kasabada bile olması gerektiği gibi dedikodular zamanla söndü.

Ethel, Lucy ve Cormac Stirling'in tam kalbinde bir sahtecilik operasyonu keşfettiklerinde yeniden ortaya çıkana kadar, bu olay uzak bir anı gibi görünüyordu. Cormac, çetenin lideri Ethel'i yakaladı, ancak bir karar vermek zorundaydı: yaşlı kadını polise teslim etmek mi, yoksa Ethel'in oğlunun Lucy'yi nereye götürdüğünü bulmak mı? O Lucy'yi seçti ve Ethel kaçtı. Yine. Kasaba dedikodularla doluydu; Ethel'in çetesi, kasaba halkına sonraki haftalarda tartışacakları sonsuz bir konu sağlamıştı.

Bu olay bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce gerçekleşmişti. Polisin çabalarına rağmen, acımasız yaşlı kadın bulunamamıştı ve Ethel'in ürettiği sahte paraları kimin satın aldığını da bulamamışlardı. Scarlett, kasabanın hala sahte paralarla dolduğunu biliyordu; kendi dükkanında birkaç tanesini reddetmek zorunda kalmıştı.

Şimdi Ethel Brown'ın gölgesi, ölümünden sonra bile Stirling'i karartıyordu. Bu çok fazlaydı. Scarlett'in başı dönüyordu. Bu pitoresk kasabaya, suçlarla değil, düğünleriyle ünlü olduğu için taşınmıştı. Daha ne kadar çürümüşlük ortaya çıkacaktı? Her şeyi ortadan kaldırıp nihayet iyileşmek ne kadar zaman alacaktı?

Ve daha da önemlisi, Ethel Brown neden Scarlett'in dükkanındaydı?

Archer'ın kolu omuzlarına sıkıca sarılmış halde, ilçe suç mahalli teknisyenlerinin Pushing Daisies'e girmeden önce giysilerini, botlarını ve eldivenlerini giymelerini izledi. Gerçek dışı gibiydi. Uzun bir gece olacaktı.

Bantın diğer tarafında, yerel baş dedektif Rick Holden, ilçe çalışanlarıyla görüşüyordu. Scarlett ve Archer'a bir göz attı ve gözlerindeki bakış Scarlett'in sinirlerini hiç de yatıştırmadı. Bir dakika sonra, sorgulanabilmeleri için caddenin karşı tarafına götürüldüler.

Scarlett masumiyetini korumak için elinden geleni yaptı, ama yorgundu ve uzun bir gün geçirmişti. Onu incelerken bıyığını ovuşturan Dedektif Holden'ın keskin gözlerine baktı.

"Bütün gün Barlow'ların evinde miydiniz?"

"Öğlen saatlerinden itibaren," diye onayladı. "İkimiz de oradaydık."

"Anahtar dükkânın içine nasıl girdi?"

"Bilmiyorum," dedi üçüncü veya dördüncü kez. Neden aynı soruları sormaya devam ediyordu? Yalan söylediğini mi düşünüyordu? "9-1-1'i aradıktan sonra Archer'ın kamyonetine gittik ve kamyonetin kasasında kilitli olmayan ve açık bir alet kutusu bulduk. Archer kilitlemeyi unutmuş olabileceğini söyledi, ama hatırlamıyordu. O bugün erken saatlerde buraya park ettiğinde ben zaten Barlow'ların evindeydim."

Dedektif mırıldandı ve bıyığını biraz daha okşadı. Scarlett yerinde duramamaya çalışıyordu. Başka bir polis memuruyla konuşan Archer'a baktı, Archer saçlarını tekrar tekrar elleriyle tarıyordu. Stresli görünüyordu. Onu suçlayamazdı. Dedektifin gözlerindeki bakıştan hoşlanmamıştı, aynı soruları biraz farklı şekillerde tekrar tekrar sormasından da hoşlanmamıştı, sanki onu yanıltmaya çalışıyormuş gibi.

"Buraya geldiğinde neler olduğunu anlatın," dedi. Rick Holden, Stirling'de bir yıldan biraz fazla süredir baş dedektiflik yapan uzun boylu, zayıf bir adamdı. Saçlarında birkaç gri tel vardı ve gözleri keskin bakıyordu. Scarlett, onun düşüncelerini okuyormuş gibi ona bakmayı kesmesini diledi.

Dedektif, Scarlett'in sorusuna cevap verirken başını salladı ve küçük not defterine notlar aldı. "Barlow'lara saat kaçta gittiğini söylemiştin?"

Scarlett sinirli bir şekilde, "Öğlen civarı. Size söyledim ya," dedi.

"Hatırladığınız başka bir şey var mı?"

"Bir araba vardı," dedi aniden. Dedektif bekledi.

"Archer'ın annesi için çiçek almaya giderken. Üç blok kadar geride, başımı kaldırıp baktığımda, tam bu kavşaktan bu tarafa doğru hızla geçen gümüş rengi bir araba gördüm." Kasabadan çıkan otoyola doğru doğruya uzanan caddeyi işaret etti.

Dedektif Holden not aldı. "Gümüş rengi mi dedin? Markası ve modeli?" "Çok uzaktaydı, ayırt edemedim. Sadece lastiklerin çılgınlığını duydum ve sonra hızla geçtiğini gördüm. Sanırım bir sedandı. Diğer her şey sessiz olduğu için dikkatimi çekti."

"Hatırlayabildiğiniz başka bir şey var mı?"

"Hayır." Scarlett, adli tabip, polisler ve dedektiflerin olay yerine girebilmesi için açık bırakılmış kırık cam kapıyı inceledi. "O..." Gözlerini, onu daralmış gözlerle izlemeye devam eden dedektife çevirdi. "O... öldürüldü mü?" Son kelime fısıltı gibi çıktı.

Dedektif Holden'ın omuzları düştü. Bakışlarına sempati gibi bir şey girdi ve Scarlett'in midesindeki gerginlik biraz azaldı. Başını salladı ve konuşurken sesi yumuşadı. "Öyle görünüyor. Senden resmi bir ifade almamız gerekecek, Scarlett. Yarın sabah karakola gelebilir misin?"

"Tamam," dedi ve onun uzaklaşmasını izledi.

Kısa bir süre sonra Archer yaklaştı. Ağzının kenarlarında derin çizgiler vardı ve bakışları tedirgindi. Ön sözsüz, "Onlar benim yaptığımı düşünüyorlar," dedi.

"Saçmalama," diye cevapladı Scarlett sertçe. "Bütün gün düğündeydin. Bunu doğrulayabilecek yaklaşık elli kişi var."

"Ama anahtarı nasıl açıklayacağım? Ve ölüm saatini, buraya yürüdüğümüz saatlere yakın olarak tahmin ediyorlar. Kapıdan adli tabibin sesini duydum."

Scarlett'in nefesi hızlandı. Eğer onun yaptığını düşünüyorlarsa, Scarlett'in de bu işe karıştığını düşünüyor olmalılar. Kafasını salladı. "Öyle düşünemezler. Bu delilik."

"Biz yapmadıysak, biz oraya varmadan birkaç dakika önce dükkânında biri vardı."

Scarlett gümüş rengi arabayı düşündü. Katil hızla uzaklaşan o araba mıydı?

"O zaman olan şey bu olmalı," diye ısrar etti. "Biri kamyonetinden İngiliz anahtarını çalmış, Archer. Gerçek bu. Değil mi?"

Dudaklarını sıkıştırdı ve başını salladı. "Düğüne giderken bir iş için durmam gerekti. Son dakikada ortaya çıkan bir sorun vardı, onu halletmem gerekiyordu. Acelem vardı, kilitlemeyi kolayca unutmuş olabilirim. Bu kasabada kimse bir şey çalmaz."

"Genelde," diye ekledi Scarlett.

Archer somurtkan bir yüzle başını salladı. İkisi de dönüp polislerin olay yerinde yaptıkları çalışmaları izlemeye başladılar. İçeride ve dışarıda ışıklar parlıyordu ve meraklı bir kalabalık toplanmaya başlamıştı. Muhtemelen dedikodular çoktan tüm kasabaya yayılmıştı. Scarlett'in işi sonsuza kadar kara bir lekeyle anılacaktı.

Bu, Scarlett'in hayatının en kötü günüydü. Yaşlı kadının başka bir yerde ölü bulunması anlamına geliyorsa, iç çamaşırlarından başka bir şey giymeden dolu bir salonda kurtadamların seksini dinlemeyi bile seve seve kabul ederdi.

"Ethel Brown nasıl benim dükkânıma geldi?" dedi Scarlett, başını sallayarak. "Hiç mantıklı değil."

"Bir nedenden dolayı dükkana zorla girmiş olmalı."

"Ama neden? Dükkanda fazla nakit para bile tutmuyorum. Beni soymaya çalışsaydı, fazla bir şey alamazdı."

"Belki bir demet çiçek istemiştir," dedi Archer alaycı bir şekilde.

Scarlett burnunu çekti. "Tabii."

"Burada ne oluyor?" diye yeni bir ses sordu. Scarlett ve Archer dönüp, Bay Petrovski'nin polis şeridine doğru sürünerek geldiğini gördüler. Yaşlı adam hafifçe kambur duruyordu ve oyulmuş tahta bir bastona dayanıyordu. Başının üstü tamamen keldi, yanlarında ise kar beyazı saçları vardı. Kırık camlara ve dükkana girip çıkan beyaz koruyucu giysili polis memurlarına gözlerini kısarak baktı.

"Merhaba, Bay Petrovski," dedi Scarlett, bantın yanına gelerek. İçini çekti. Ona olanları anlatması daha iyi olurdu; nasıl olsa öğrenecekti. "İçeride Ethel Brown'ı buldular. Ya da sizin eski komşunuz Bayan Gordon olarak tanıyabilirsiniz."

"O cadaloz mu?" Şaşkınlıkla döndü. "Orada ne arıyordu?" "Şey," dedi

Scarlett, yüzünü buruşturarak, "öldü."

Yaşlı adam hafifçe geri çekildi, sonra bakışlarını Pushing Daisies'in ön cephesine çevirdi. Sonra başını salladı ve sadece "İyi kurtulduk" dedi ve evine doğru sürünerek uzaklaştı.

"Öldü mü dedin?" Scarlett'in diğer yanında bir kadın mırıldandı. Bu, marketin kasiyerlerinden Martha'ydı. Bu gece kasabanın tüm sakinleri akşam yürüyüşüne mi çıkmıştı? Şehir merkezinde ilginç bir şey olduğunu haber vermek için gökyüzünde bir tür yarasa işareti mi yanıp sönüyordu?

Aptalca bir soru. Elbette vardı. "Öldü,"

diye doğruladı Scarlett.

"Martha, canım, çay ister misin?" bantla çevrilmiş alanın karşı tarafındaki kadınlardan biri seslendi.

"Zencefilli kurabiye var!" diye ekledi arkadaşı.

Martha, Scarlett'in kolunu sıktı ve onlara doğru sendeleyerek yürüdü.

"Orada ne yapıyordu?" dedi üçüncü bir kişi, kaldırıma atlayarak polis şeridinin önündeki izleyicilere katıldı. Bu, Scarlett ve arkadaşlarının haftada üç kez katıldığı bootcamp'ı yöneten sadist kişisel antrenör Chet'ti. Soğuğa rağmen, kaburgalarındaki tüm kasları göstermek için neredeyse kalçalarına kadar inen tişörtlerden birini giyiyordu (ki... görünüşe göre, Scarlett'in orada hiç kasları yoktu). Scarlett'in orada kesinlikle kasları yoktu). "Pencereni mi kırdı?"

Scarlett omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki. Köşeyi döndüğümüzde gördük."

Şu anda bir fotoğrafçı dükkânına doğru koşuyordu, hemen arkasında da yerel bir haber spikeri vardı. Scarlett ceketinin yakasını kaldırdı ve çenesini göğsüne gömdü. Görünmezlik pelerini için uygun bir an varsa, o da şimdiki andı.

Arkasında, bir araba sokağa döndü. Şık, siyah ve pahalı bir arabaydı. İnce beyaz çizgiler arabanın kıvrımlı yan tarafını süslüyordu, sokak lambaları karanlık camlarında parılıyordu. Scarlett'in arkasından geçerken yavaşladı, koyu renkli camlarının arkasındaki insanlar şüphesiz olan biteni iyice inceliyorlardı, sonra hızla uzaklaştı. Scarlett arabanın uzaklaşmasını izledi, kalbi biraz daha sıkıştı.

Bu dramayı saklamak mümkün değildi. Stirling'in iyi insanları suda, daha doğrusu çiçekçide kan kokusu almışlardı ve araştırmak için dışarı çıkıyorlardı. Yeni başlangıcı gözlerinin önünde soluyordu. Tıpkı konuşması gibi: buraya ait olmadığına dair bir kanıt daha. Bir daha kimse ondan çiçek almak ister mi diye merak etti.

Düğün sezonu sona ererken ve kış soğuk rüzgarlarla esmeye başlarken, Scarlett önündeki ayların zor geçeceğini biliyordu. İşletmesi bahara kadar ayakta kalabilecek miydi? Sevgililer Günü'ne kadar dayanabilecek miydi?

Bir el belinin alt kısmına kaydı. Archer'ın eli. Kolunu beline doladı ve "Seni eve götürüyüm Scarlett. Titriyorsun" diye fısıldadı.

Aniden, yorgunluk Scarlett'i bir yumruk gibi vurdu. Başını salladı ve Archer'ın onu kalabalıktan uzaklaştırmasına izin verdi. Köşeyi dönmeden hemen önce, Scarlett geriye dönüp baktı ve dükkânın kapısından siyah bir ceset torbasının çıkarıldığını gördü. Fotoğrafçının kamerası sürekli flaş patlatıyordu ve haber spikeri dedektifin dikkatini çekmek için bağıırıyordu. Bir an sonra, Ethel Brown'ın içinde bulunduğu siyah torba

adli tıp aracına girmişti. Aracın arka kapıları çarptı ve ses sokakta yankılandı.

Scarlett, yüzü asık olan Archer'a baktı.

"Gidelim," dedi ve onu köşeyi dönüp meraklı kalabalığın görüş alanından uzaklaştırdı.

Kısa bir süre sonra evi görünür hale geldiğinde, Scarlett sevinçten neredeyse ağlayacaktı. Savaş sonrası dönemde inşa edilmiş, tek katlı, üç yatak odalı, bir banyolu küçük bir evde yaşıyordu. Cape Cod tarzı bir kulübeydi, dik bir çatısı ve merkezden biraz kaymış bir bacası vardı. Ev, yıllar içinde gümüş rengi almış ahşap kiremitlerle kaplıydı ve ön kapının her iki yanındaki simetrik pencereleri şarap kırmızısı panjurlar çerçevesiyordu.

Ön verandası yoktu, sadece kaldırımdan ön kapıya uzanan taş döşeli bir yol vardı. Scarlett anahtarını kilide sokarken içini çekti ve omuzları rahatlamadan bir santim düştü. Sonunda evindeydi.

Arkasında sabırla bekleyen adama bakarak, Scarlett tereddüt etti. Archer'ı içeri davet etmemesi için tüm nedenlerin saçma ve önemsiz görüldüğü bir an, aslında bir saniye kadar süren bir andı. Orada duruyordu, altın kahverengi saçları ay ışığında gümüş rengi parlıyordu, gri gözleri şefkat ve endişeyle doluydu ve Scarlett onu istiyordu.

Onu tehlikeli bir şekilde istiyordu. Kendisi, sağlığı ve kalbi için tehlikeli bir şekilde. Camilla'nın düğününden sonra olduğu gibi, onun kollarında kendini kaybetmek istiyordu. O kaba, nasırlı ellerin uyluklarında, göğüslerinde olmasını, dişlerinin omzuna batmasını istiyordu. Ona çok yakışan giysilerinin altında vücudunun ne kadar güzel olduğunu görmek istiyordu.

Onu içinde istiyordu.

Archer, ona dokunan son erkekti. Bu küçük ayrıntıyı kimseye söylememişti, elbette ona da. Tüm arkadaşları, onun kaçınılmaz arzuyu gidermek için geçici ilişkilerden korkmayan, cinsel açıdan özgür bir kadın olduğunu düşünüyordu. Ve uzun bir süre boyunca bu doğrudu. Beş yıl önce eski sevgilisi tek kelime etmeden onu terk ettikten sonra, Scarlett kendini bulmak için birçok erkeğin kollarına atılmıştı.

Ve bir buçuk yıl önce, Archer ile de aynı şeyi yapmıştı.

Archer iyi öpüşüyordu. Dilinin diline dokunduğunda vücudunu saran elektriksel hissi hatırlıyordu. Uçuyormuş ya da düşüyormuş gibi hissettiren o çarpıcı arzuyu hatırlıyordu.

Onu çaresizce arzuluyormuş gibi öpmüştü, ama elini bacağına iç kısmına kaydırdığında, Scarlett ne kadar büyük bir hata yapmak üzere olduklarını fark etmişti.

Çünkü elinin iç uyluklarında verdiği his *çok hoştu*. Külotunu kenara itip istediğini alsaydı, bu his daha da iyi olurdu. İkisinin de istediği şeyi.

Bu, içindeki acıyı geçici olarak dindirebilirdi.

Önceki ilişkisi bittiğinden beri geçen yıllarda, Scarlett bedeninin zevklerini iyi tanımıştı. Archer'la o zirveye ulaşmak kolay olurdu... ama sonra ne olacaktı?

Yattığı erkekler onun yanında kalmamıştı. O da kalmalarını istememişti. Ve fiziksel ötesinde bir bağ olabileceği birkaç durumda, Scarlett seksten daha fazlasını istediğinde bu bağ kopmuştu.

Camilla'nın düğününün arka tarafında, nefes nefese, ihtiyaç içindeki o anlarda Scarlett geleceği görmüştü. Archer ile yattığını, bundan zevk aldığını, sonra da eskisinden daha boş hissettiğini görmüştü. Ama bu, benzin istasyonundaki Jimmy gibi biriyle ya da çeşitli flört uygulamalarında tanıştığı erkeklerden biriyle yatmaktan daha kötü olurdu, çünkü Archer'ı her hafta görecekti. Bazen haftada birkaç kez.

Archer, Scarlett'in erkekler konusunda seksten daha derin bir şey yaşayamayacağını sürekli hatırlatacaktı. Ve Archer, Scarlett'in en çok ihtiyaç duyduğu yere dokunmadan önce, Scarlett bu tür bir işkenceye değecek hiçbir orgazm olmadığını fark etti.

Bu yüzden onu uzaklaştırmıştı. Archer gözlerini kırpmış ve belli ki aynı sonuca varmıştı. İyi şartlarda ayrılmışlardı.

Ve şimdi, kendi kapısının önünde duran Scarlett, aralarına bir duvar örmenin doğru olduğunu hala düşünüyordu. Onun dostluğu ve tüm grubun dostluğu, bir iki orgazmdan daha değerliydi.

Ama uzun bir gün olmuştu. Kemiklerine kadar utanç duymuştu ve bunu gizlemek zorunda kalmıştı. Bir ceset görmüştü. İş yeri tahrip edilmişti.

Teselli istiyordu. Birinin ona *değer vermesini* istiyordu.

Çekici bir erkekle sıcak bir gece geçirmek en kötü şey olmazdı... öyle değil mi?

Archer, her düşüncesini okuyabiliyormuş gibi onu izledi. Yapraklar serin esintiyle hışırdadı, bazıları sonbahar yağmuru gibi yere düştü. Havada odun dumanı kokusu vardı; biri şöminede ateş yakmıştı.

İki kelime. Tek gereken buydu. "*İçeri gel*" diyebilirdi ve o da gelirdi.

Yavaşça, Archer ona uzandı. Elini, yan tarafında sallanan elini tuttu, başparmağıyla parmak eklemlerini okşadı. Dokunuşu acı verecek kadar nazikti, vücudunun her yerinde sıcaklık hissettiriyordu.

Gözlerini kapattı, elinde hissettiği onun pürüzlü teni, diğer tüm hislerini silip süpürdü. Dudakları aralandı ve dizleri titredi.

Ama gözlerini tekrar açtığında, Archer avucunu bıraktı ve bir adım geri attı. Konuştuğunda sesi sertti. "Biraz uyu, Scarlett. Yarın konuşuruz."

Boğazı düğümlenmiş, minnettar, kızgın ve kafası karışık bir şekilde başını salladı, sonra kendini evine kilitledi ve titreyerek nefesini bıraktı.

BEŞ

SCARLETT bulutlu bir gökyüzü ve bacaklarının arasında bir ağrı ile uyandı. Yanına döndü ve vücudunda olanları görmezden gelerek pencereden dışarı baktı. Dışarıda bir kuş dalın üzerine atladı ve eşine seslendi. Yakında kış için ayrılacaktı. Yapraklar rüzgarda dalgalanıyordu, iki üç tanesi koparak yere düştü. Scarlett, yumuşak kuş tüyü yorganının altına kıvrıldı, rahat, sıcak ve azgın.

Son on yedi ay boyunca şehvetten uzak kalmıştı, bu da ona rahatlık vermişti. İhtiyacı olduğunda kendi ihtiyaçlarını gideriyordu, hepsi bu kadardı. Bir erkeğin dokunuşunu düşünmemişti.

Şimdi ise başka hiçbir şey düşünemiyordu.

Kuş kanat çırparak uzaklaştı ve dal, kuşun kalkışının ağırlığı altında eğildi ve sallandı. Scarlett, Archer ile birlikte olamayacağı tüm nedenleri kendine hatırlattı.

Birincisi, bir kez denemişler ve durmaya karar vermişlerdi. Bu, başka bir şeyin peşinden gitmemek için yeterli bir sebepti. Neden eski yaraları deşmek gereksin ki?

İkincisi, onlar arkadaştı. Arkadaşları da arkadaştı. Hayatları zaten iç içe geçmişti ve bu ilişkiler Scarlett için çok değerliydi. Eğer bu özel kaynağı zehirlediyse, elinde hiçbir şey kalmazdı. Ailesi, arkadaşları, partneri ve yakında korkunç bir cinayetin işlendiği yer olarak ün salacak bir işi kalmazdı.

Son olarak, ve belki de en önemlisi, Scarlett seks istemiyordu. Ya da daha doğrusu, *sadece* seks istemiyordu; arkadaşlık istiyordu. Bir erkeğin ona Leo'nun Amelia'ya, Marlon'un Camilla'ya ve Cormac'ın Lucy'ye baktığı gibi bakmasını istiyordu: sanki o, onun tüm dünyasıymış gibi. Sanki tüm küçük tuhaflıkları ve kusurları, onun en büyüleyici, en sevimli yanlarıymış gibi. Bir erkeğin onu derinlemesine, en içinden tanımasını istiyordu

ve onu orada bulduklarına rağmen değil, tam da bu yüzden sevmesini istiyordu.

Archer ona bunu veremezdi. Gözlerinde kötücül, alaycı bir ışıltı vardı ve eğlenceli olabilirdi, ama onu istediği şekilde sevmezdi. Ayrıca, kendini tam hissetmek için zaten seks yapmayı denemişti ve işe yaramamıştı. O yolu bir daha izlemeyecekti, ona tam olarak neyin hoşuna gittiğini ve onu nasıl etkileyeceğini bilen, çekici, başarılı, komik bir adam için bile.

Öyleyse. Onunla birlikte olamazdı. Bu kesin.

Kararı kesin olabilir, ama bu onun içindeki açlığı gidermiyordu. Bunun için elini ve hayal gücünü kullanmak zorundaydı. Sırt üstü yattı, ağaçları, kuşları ve gri gökyüzünü unuttu ve Archer'ı düşündü.

Bir anda, Camilla'nın düğünündeki koridora geri döndü, ama bu sefer eli uyluğuna kayarken onu durdurmadı. Bunun yerine, kendini ona açtı. Herkesin gelip onları rahatsız edebileceği o yerde, tam da öyle, onu alması için yalvardı. Ve o da tam da onun istediği gibi yaptı. O ıslak, ateşli ve ona aitken, o kulaklarına sıcak nefeslerini üfledi. Zevk onu parçaladı.

Scarlett kendine geldiğinde, vücudunun her yeri terle kaplıydı. Bir iç çekerek, uylukları hala hafifçe titreyerek, hayatını daha da zorlaştırdığını biliyordu. Onu aç bırakması gerekirken, canavarı besliyordu.

Onun yerine kurt adam Magnus'u hayal etmeliydi.

Yorganı bir kenara atarak yatak odasından çıkıp evin tek banyosuna girdi. Banyoda zeminde küçük siyah-beyaz fayanslar, beyaz duş perdesi olan eski bir küvet ve son on yıl içinde takılmış bir lavabo dolabı vardı. Diğer donanımlarla uyumlu değildi —muhtemelen orijinal donanım bir ayaklı lavaboydu—ama saklama alanı kesinlikle hoş bir ayrıntıydı.

Temizlendikten sonra Scarlett aynadaki buğuyu sildi ve kendine baktı. En acil ihtiyaçlarını giderdikten sonra, dünkü olaylar kafasında tekrar tekrar dönmeye başladı: konuşmasının utancı, Archer'ın tuvalette onu bulduğunda gözlerindeki bakış, çiçekçiye doğru huzurlu yürüyüş, yerde yatan ceset. Kan. Orkideler. Koku.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, olanları anlamaya çalışırken başarısız oluyordu. En sevdiği saten bornozunu giyip mutfağa gitti — bu evi sevmesine neden olan aydınlık, güneşli bir yerdi — ve karakola gittiğinde dedektifin ona ne diyeceğini merak etti. Elinde kahve fincanını tutan Scarlett, mutfak penceresinden arka bahçeye baktı, ama hiçbir şey görmedi.

Telefonunun çalmasıyla irkildi. Fincanı masaya bırakıp telefonu eline aldı ve ekranda Camilla'nın adını gördü.

İlk içgüdüğü aramayı görmezden gelmekti.

Olan onca şeyden sonra, neden biri Scarlett'in arkadaşı olmak istesin ki? Hayatı, bazen kontrolden çıkan uzun bir çile gibiydi. Scarlett için, bir başkası onu terk etmeden önce kaçıp gitmek daha kolay olurdu.

Cevap vermeye karar veremeden arama sona erdi ve telefonu hemen tekrar çalmaya başladı. Yine Camilla'ydı.

Scarlett öfkeyle cevap verdi. "Merhaba."

"Fırına gel," diye emretti Camilla. "Sana yemek vermek istiyorum."

Fırın, ona bakmak için gözlerini kullanacak insanlarla dolu olacaktı. Olan biten her şeyi bilmek isteyeceklerdi. Maskesini takıp, içten içe ölmediğini göstermeye çalışmak zorunda kalacaktı.

"Kahvaltımı yaptım bile."

"Ama taze pişmiş kruvasan ve ev yapımı reçel yedin mi? Fırından yeni çıkmış, hala sıcak olan tarçınlı çörek yedin mi? Mükemmel karamelize edilmiş cevizlerle süslenmiş, çıtır çıtır ve tatlı bir garnitürle servis edilen, mükemmel kıvamda bir Danimarka çöreği yedin mi?"

Scarlett dudaklarında beliren gülümsemeyi engelleyemedi. "Hayır." Gülümsemesi kayboldu. "Herkes cinayeti mi konuşuyor? Bununla yüzleşebilir miyim bilmiyorum."

"Evet," diye itiraf etti Camilla, "ama seni rahatsız ederlerse, onları oklava ile dövüyorum. Fırına gel Scarlett. Sana sarılayım ve bir şeyler ikram edeyim. Amelia ve Lucy çoktan geldiler. Lucy bize yeni kedisini anlatıyor."

Bu çok cazipti. Scarlett ne zamandır bir yuva, bir aile istiyordu? Kaç kez tam da bunu, yani onu önemseyen, onu kontrol eden insanlar olmasını dilemişti?

Dün olanlara rağmen, bu insanlar hala onu hayatlarında istiyor olabilir miydi? Scarlett'in yaşadığı onca reddedilmeden sonra

tekrar terk edilmek üzere olmadığına inanmak zordu. Arkadaşlarının onu gerçekten yanlarında tutmak istediklerini inanmak zordu.

Ama bir randevusu vardı.

"Yapamam," dedi Scarlett sonunda iç çekerek. "Bu sabah Dedektif Holden'la konuşup ifade vermem gerekiyor."

"Ugh. Tamam. Bekleyeceğiz, ama çok uzun sürmesin."

Camilla'nın onu beklediği düşüncesi Scarlett'e cesaret verdi; gidip ifadesini verdikten sonra kendini bol bol pasta yiyerek ödüllendirebilirdi.

Telefonu kapattılar ve Scarlett hazırlanmakla meşgul oldu. Saçını kuruttu, cilt bakımı ve makyaj rutinini yaptı, sonra sonbahara uygun şirin bir kıyafet seçti. Vücudunun hatlarını saran koyu renkli kot pantolon giydi ve en sevdiği bol hırkanın altına siyah dantelli bir kaşkorse giydi. Sonbahar, kat kat giyinmek demektir ve kat kat giyinmek harikaydı.

Her zaman büyükannesinin ametist kolyesini takardı — bir zamanlar bir yerlerde bir ailesi olduğunu kanıtlayan tek eşyasıydı — ama bugün iki tane daha narin altın zincir ve bir çift kalın altın halka küpe eklemişti. Zırhı güzel şeylerden oluşuyordu. Güzel hissetmek kurşunu durdurmazdı, ama Scarlett'in dünyayla yüzleşmesini kolaylaştırıyordu. Ayaklarını siyah ayak bileği botlarına soktu ve paltoyu giydi.

Eşarbnı boynuna doladı, dışarısı ne kadar soğuk olduğunu anlayana kadar ceketini ve eşarbnı açık bıraktı ve kapıyı açtı.

Archer, kapının önünde durmuş, parmağını zilin düğmesine uzatmıştı. Diğer elinde Camilla'nın fırından aldığı iki kahve vardı.

İkisi de donakaldı.

Archer gözlerini kırptı, bakışları gözlerinden dudaklarına, oradan da boğazına kaydı. Sonra bakışları siyah botlarına kadar indi, kalçalarında bir süre durdu ve tekrar yukarı çıktı. Hızlıca nefes aldı, yutkundu, gözlerine baktı ve tepsiyi kaldırdı. "Sana yulaf sütlü latte getirdim. Camilla her zamanki gibi bunu istediğini söyledi."

"Teşekkürler. Biraz önce beni aradı ama kahve getireceğinden bahsetmedi," dedi Scarlett, başını sallayarak içeceği kabul etti.

"İstasyondaki işimiz bittiğinde seni fırına götürmem gerekiyor," dedi Archer, çekici bir gülümsemeyle.

Scarlett'in midesinde hafif bir sıcaklık hissetti, bu hiç iyi değildi. Bu sabah hayal ettiklerini anlayabilmiş miydi? Yüzünden okunuyor muydu?

Tanrım. Yanakları karıncalanıyordu. Kızarıyordu.

Ama Archer'a karşı duyduğu bu yeni farkındalık sadece fiziksel değildi. Aralarında bir şeyler değişiyordu ve nedenini tam olarak bilmiyordu.

Belki de konuşmadan sonra onu kontrol ettiği şekildi ya da onun üzgün olduğunu fark ettiği şekildi. İnsanlar normalde onun taktığı maskenin ötesini göremezdi; cesur bir yüz takınmakta çok iyiydi.

Archer onu kontrol ettikten sonra, güvenli bir şekilde eve vardığını öğrenene kadar yanında kalmıştı. Bir erkeğin karşılığında hiçbir şey beklemeden ona bu kadar ilgi göstermesi çok uzun zaman olmuştu. Bundan bu kadar etkilenmesi onu biraz acınası hissettiriyordu.

Ve bugün, soğuk hava yanaklarını kızartmış, saçları dağınık ve dudaklarında flörtöz bir gülümsemeye, Scarlett kendini onun kollarının sıcaklığına gömülüp dünyanın geri kalanını unutmak isterken buldu.

Ama bunu yaparsa, sınırı aşmış olacaktı. O sınırı aşarsa, Archer sonunda sıkılacak ve gidecekti. Bu sadece Scarlett'in kalbi, zihni ve ruhu için felaket olmakla kalmayacak, aynı zamanda arkadaş grubunda da bir bölünmeye neden olacaktı. Scarlett'in arkadaşları onu ayakta tutan tek şeydi; Camilla'nın telefonu, ona bunu hatırlatmak için yeterliydi.

Scarlett ön kapısını kilitledi ve ön bahçesini ikiye bölen kaldırım taşlı yoldan onun peşinden gitti. Botları taş kaldırım taşlarına tıklıyordu, elinde kahvesi sıcaktı. Birlikte yürümeye başladılar ve polis karakolunun bulunduğu kasaba meydanına doğru döndüler.

"Nasıl uyudun?" diye sordu Archer. Scarlett uzun bir nefes verdi. "Pek iyi değil." "Ben de."

Dudaklarını sıkıştırdı ve ona gülümsemeye çalıştı. "Ethel Brown hakkında bir şey öğrendin mi?"

"Şu ana kadar yok." Gözleri parıldayarak ona tekrar gülümsedi ve Scarlett'in içini yine bir heyecan dalgası kapladı. Sonra Archer parmaklarını dirseğine dolayarak kaldırımındaki su birikintisinin etrafından geçmesini sağladı ve heyecan daha da şiddetlendi. Neredeyse bir zonklama haline geldi. Adam

ceketi ve hırkasıyla kaplı dirseğine bastırđı ve bu, Scarlett'in bacaklarının titremesine yetti.

Kesinlikle Magnus'u hayal etmeliydi.

Su birikintisini geçtikten sonra kolunu indirdi ve kahvesini içti, Scarlett'in alt bölgelerinde meydana gelen patlamalardan habersizdi. Adam kaslı ve karizmatikti. Kirli su birikintisine basmamasını sağlamak gibi centilmen bir davranışta bulunmak muhtemelen otomatik bir şeydi. Bunun bir anlamı yoktu.

"Bugün ifade vermeye ne dersin?" diye sordu Archer ve evet, tahminleri doğrulandı. Scarlett'in alt bölgeleri onun aklında hiç yoktu.

Nasıl hissediyordu? Karar vermeye çalışırken içkisini bir yudum aldı. Birincisi, o kadar gergindi ki kusmak istiyordu. Hâlâ önceki gece dükkânında Ethel'i gördüğünün şokunu atlatamamıştı. Archer'ın yanında olması ona orantısız bir rahatlama veriyordu. Bu seçeneklerin hiçbiri söylemesi uygun görünmüyordu, bu yüzden "Bence gerçeği söylersek her şey yoluna girecek" diye karar verdi.

Archer mırıldandı.

"Sence ben naif miyim?"

"Umarım haklısındır," diye cevapladı.

Ancak cevap verme şansı olmadı, çünkü bir araba yanlarında gürültüyle durdu. Archer kolunu uzatıp Scarlett'i belinden yakaladı ve onu arkasına itti, sonra sert bir küfür etti. Omuzları sandığından daha genişti. Arabada kimin olduğunu görebilmek için bir adım yana atmak zorunda kaldı.

Cam indi. "Annem aramadığın için kızgın," dedi burunlu bir ses, bir adam yolcu koltuğuna eğilmeden bir saniye önce. Adam Scarlett'ten birkaç yaş küçük görünüyordu, saçları gençken muhtemelen beyaz sarıydı ama zamanla koyu altın rengine dönmüştü. Dudakları inceydi ve bilgili bir sırıtışla kıvrılmıştı. Koyu renkli güneş gözlüğü takıyordu, gözlüğünü bir santim indirip Scarlett'e bir saniye baktıktan sonra bakışlarını Archer'a çevirdi. "Unuttun mu?"

Archer sinirlendi. "Tabii ki unutmadım. Saat daha sabah dokuz bile değil."

"Bugün onun doğum günü," dedi diğer adam ve Scarlett'e başını salladı. "Ethel Brown'ı öldürmene yardım eden o mu?"

"Ethel Brown'ı biz öldürmedik, Ryan."

"Ben öyle duymadım," dedi Ryan, sonra cam kapandı ve araba hızla uzaklaştı.

"Harika. Herkes bizim yaptığımızı düşünüyor," diye mırıldandı Scarlett, Archer'a bakarak. Archer, arabanın köşeyi dönüp kaybolmasını izlerken çenesini sıkmış, omuzlarını kulaklarına kadar çekmişti. Sonunda Scarlett'in bakışlarıyla buluştuğunda, Scarlett, "Kardeşin mi?" diye sordu.

"O küçük pislik," diye onayladı Archer.

"Annenin doğum günü için sana o çiçekleri almadım," dedi Scarlett, "ve şimdi polis olay yerindeki incelemesini bitirene kadar dükkana giremiyorum."

"Çiçekleri dert etme," diye homurdandı Archer. "Zaten bir fark yaratmazlardı. Ryan her zaman en sevilen çocuktü."

"Onu aramak ister misin? Beklemem sorun değil."

Archer'ın içinde derin bir varoluşsal kriz yaşandı ve sonra içini çekti. "Tamam." Telefonunu çıkardı ve birkaç kez dokunduktan sonra kulağına götürdü. "Doğum günün kutlu olsun anne."

Scarlett, ona biraz mahremiyet sağlamak için birkaç adım uzaklaştı, kahvesini yudumlarken, diğer tarafta ördeklerle dolu bir göleti ayıran demir parmaklıklara tırmanmaya kararlı olan çocuğunu zapt etmeye çalışan bir kadını izledi. Çocuk kazanıyordu.

"Unutmadım anne. Az önce kalktım ve ifade vermek için karakola gittikten sonra hemen oraya gelecektim."

Uzun bir sessizlik oldu.

Scarlett arkasına baktı ve Archer'ın başını geriye eğmiş, gözleri kapalı, vücudunun her yerinde tam bir çaresizlik yazan bir ifadeyle durduğunu gördü. Telefonu elinde sallanıyordu ve bir kadın sesi geliyordu. Telefonu kulağına tekrar götürdü, bir süre dinledi, sonra "Tamam. Öğleden sonra görüşürüz. Doğum günün kutlu olsun" dedi.

Telefonu kapattıktan sonra Archer uzun bir süre telefonunun ekranına bakakaldı. Kolay gülümseyen ve bağımlılık yaratan bir çekiciliğı olan bir adam için, oldukça üzgün görünüyordu. Yüz hatlarına çok eski bir acı kazınmıştı ve bu manzara Scarlett'in onun için üzülmesine neden oldu.

Bu adamda, varlığını asla tahmin edemeyeceğı katmanlar vardı. Onun, hayatına giren ve çıkan tüm erkekler gibi, eski sevgilisi gibi olduğunu düşünmüştü: biraz playboy, biraz bencil, çoğunlukla kendi çıkarlarını düşünen biri. Onu yargılamıştı ve belki de her şeyi

yanılmış olabileceğini düşünmek rahatsız ediciydi. Ya o efsanevi iyi erkeklerden biri ise, ama onu elde etme şansını kaçırmışsa?

Sonuçta onu uzaklaştıran kendisiydi. "Archer?"

Kendine geldi ve dudaklarında küçük, zoraki bir gülümsemeyle ona baktı. "Devam etmeye hazır mısın?"

"Eğer ailenin evine gitmen gerekiyorsa, ben istasyona kendim gidebilirim."

Gülümsemesi biraz daha samimi ve kenarlarında biraz alaycı bir hal aldı. "Scarlett, seninle bir saat geçirmekle, anneme algıladığım bir hakaret için bir saat yalvarmak arasında seçim yapmam gerekirse, her seferinde seni seçerim. Cinayet için sorguya çekilecek olsak bile."

"Gururum okşandı," dedi, sesi ifadesizdi ama karnında kelekler uçuşuyordu.

"Bekle," dedi ve tekrar yürümeye başlarken elini sırtının ortasına koydu. Giysilerinin her katmanından elinin baskısını hissedebiliyordu. "Başka bir deyişle: Seninle bir saat geçirmekle, başka herhangi bir şey yapmakla bir saat geçirmek arasında seçim yapmam gerekirse, her seferinde seni seçerim."

Bu, bariz bir yalan olsa da onu güldürdü.

İstasyona vardıklarında, Scarlett'in midesi taş gibi sertleşmişti. Boş kahve fincanını girişin yanındaki çöp kutusuna attı, sonra terli avuçlarını yün ceketinin üzerinde düzeltti.

Polis departmanı, belediye meclisiyle aynı binayı paylaşıyordu. Dekoratif kirli beyaz kornişleri olan, görkemli ve heybetli bir tuğla yapıydı. Pencereleler, ikisini suçlayıcı bir şekilde aşağıya bakan büyük, karanlık gözler gibiydi. Scarlett, binanın canlı olmadığını kendine hatırlatmaya çalıştı, ama izlendiği hissini bir türlü atamadı.

Birlikte içeri girdiler ve resepsiyondaki üniformalı memurun yanına yürüdüler. Kısa bir süre sonra, ayrı odalara götürüldüler. Scarlett, sonsuza kadar sürmüş gibi gelen, ama muhtemelen sadece yarım saat kadar süren bir süre boyunca tek başına oturdu. Önce Archer ile mi konuşuyorlardı? Bu bir korkutma taktiği miydi? Çünkü işe yarıyordu.

Sonra Dedektif Holden, bazen Scarlett'ten çiçek alan bir kadın memurla birlikte içeri girdi. Adı Chrissy'di ve normalde güler yüzlü, sıcakkanlı bir kadındı. Bugün ise yüzü taştan oyulmuş gibiydi.

Dedektif tarih ve saati belirttikten sonra sorgulama başladı. Scarlett, sorularını olabildiğince ayrıntılı bir şekilde yanıtladı. Gerçeği söyledi: gün batımında ayrılmışlardı, gümüş rengi arabayı görmüştü, köşeyi dönmüşler ve kırık camları fark etmişlerdi. Kırık camları gördükten sonra polisi aramasına kadar geçen sürenin beş dakikadan az olduğunu tahmin ediyordu.

İkisi de yorgun ve stresli görünüyordu. Muhtemelen bütün gece çalışmışlardı. Yine de, Dedektif Holden'ın Scarlett'e bakarken gözlerinde beliren bir ifade vardı ki, Scarlett yerinde duramamak için çok çaba sarf etmek zorunda kaldı.

"Bayan Brown'ın çiçekçinize neden girmiş olabileceğine dair bir neden söyleyebilir misiniz?" diye sordu.

Scarlett ellerini açtı. "Hiçbir fikrim yok. Onu daha önce hiç görmedim ve konuşmadım."

"Ama arkadaşlarınız görmüş."

Scarlett gözlerini kırptı. "Şey. Evet. O, Amelia'nın komşusuydu... Eskiden."

"Ve arkadaşınız Lucy Barlow'u tehdit etti."

Scarlett başını salladı. "E-eyet. Ama bu olay bir yıldan fazla oldu. Ethel'in hâlâ kasabada olduğunu bile bilmiyordum."

"Lucy tehlikedeyken üzüldün mü?"

Bununla nereye varmak istiyordu? "Tabii ki," diye cevapladı. "Lucy benim arkadaşım."

"Kin besleyecek kadar üzüldün mü?"

Scarlett donakaldı. İki polis memuru hareketsizce onu izliyordu.

"Anlamadım?" diye fısıldadı.

"Scarlett, Ethel Brown'ı sen mi öldürdün?"

"Ne?" Geri çekildi. "Hayır! Tabii ki hayır." Dudaklarını sıkıca kapattı. sıkıca kapattı.

Rick ve Chrissy sadece ona bakakaldılar. Üçü tuhaf, gergin bir bakışma yarışmasına girdiler ve Scarlett, akıllı saati bip sesi çıkarmaya başlayana kadar bu yarışmayı kesinlikle kaybediyordu. Aşağıya bakıp kalp atış hızının yükseldiğine dair bir uyarı gördü ve o anda Scarlett, teknolojiyle işinin bittiğine karar verdi. Saatini, telefonunu ve dizüstü bilgisayarını bir volkanın içine atacak, bir keşiş olacak ve bir daha asla başka biriyle konuşmayacaktı.

Saatinin yanındaki düğmeye basarak uyarıyı kapatan Scarlett, yüzünü buruşturdu. "Ben şüpheli miyim?"

"Sadece sizi soruşturmadan çıkarmaya çalışıyoruz," diye cevapladı dedektif, ki bu büyük, dumanlı bir yığın saçmalık gibi geliyordu.

"Avukata ihtiyacım var mı?"

"Sadece sohbet ediyoruz, Scarlett."

Scarlett dedektifin sert bakışlarına karşılık verdi ve bu sefer kaybetmedi. Sesinde beklediğinden daha fazla güç vardı. "Bu sorular yeterince soruldu," dedi. "Bildiğim her şeyi anlattım. Artık gitmek istiyorum."

Dedektif iç çekerek arkasına yaslandı ve diğer memura başını salladı. İfadesini yazıp imzaladıktan sonra, Scarlett kalbi ağzında odadan çıkarıldı. Çıkışa doğru koşarken oda bulanıklaştı ve cam kapıları şiddetle iterek açtı.

Taze, serin hava onu sardı ve Scarlett derin bir nefes aldı. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha.

Sonunda kendine geldi ve solundaki tuğla duvara yaslanmış duran Archer'ı fark etti. Dudakları sert bir çizgi halindeydi.

"Bu kötü," dedi. "Gerçekten kötü."

"Bunu bizim yaptığımızı düşünüyorlar," diye onayladı Scarlett, omurgasından bir ürperti geçerek.

Yutkundu. "Beni beklediğin için teşekkürler."

Archer iç geçirdi, yüzü yumuşadı. "Her zaman, Scarlett. Hadi gel. Camilla seni şimdi nereye götürmem gerektiğini çok net bir şekilde söyledi."

ALT

Camilla'nın fırını The Sweetest Thing'e zamanında vardılar. Kasabanın merkezinden geçen nehrin üzerindeki yaya köprüsünü geçtiler ve Stirling'i bu kadar pitoresk yapan birçok parktan birini kestiler. The Sweetest Thing her zamanki gibi insanlarla doluydu ve Scarlett ile Archer içeri girerken herkes dönüp onlara baktı. Birkaç kişi birbirine eğilip fısıldaştı.

Scarlett donakaldı. Hepsi onun Ethel Brown'ı öldürdüğünü mü düşünüyorlardı? Polis onları şüpheli olarak gösterecek miydi? O da bu kasabadan kaçmak zorunda kalacak mıydı?

"Buraya gelin!" Amelia seslendi ve onları bir masaya doğru eliyle işaret etti. Archer kolunu Scarlett'in sırtına doladı. "İyi misin?"

Scarlett başını salladı. "Evet." Archer'ın kolu onun omuzlarında olduğu için, bu neredeyse gerçekmiş gibi geliyordu.

Bakışları umursamadan mekanı geçtiler.

Tezgahın arkasında Camilla gülümsedi, bir müşteriden ödeme aldı, sonra giydiği önlüğü çıkardı ve bir tepsi dolusu ikramla masalarına geldi.

Koyu saçlı Lucy, Cormac'ın koluna sokulmuş, duvarın yanında sarmaş sarmaş oturuyorlardı. Yanlarında Amelia ve Leo bir pasta paylaşıyorlardı. Marlon, masanın diğer tarafında, duvarın yanında tek başına oturuyordu. Camilla pastaları masaya bıraktıktan sonra onu belinden yakaladı ve kucağına çekti. Camilla güldü ve kocasının geniş omuzlarına kolunu doladı, kocası da onun kıvrımlarını okşadı. Bir yıldan fazla süredir evliydim ve birbirlerinden ellerini çekemiyorlardı. Scarlett, bir erkeğin ona Marlon'un Camilla'ya baktığı gibi bakıp bakmayacağını merak etti

, ama bu düşünceyi kafasından attı. Şimdi kendine acımak için uygun bir zaman değildi.

Boş bir sandalyeye oturdu, Archer ise ceketini çıkarıp onun yanındaki sandalyenin arkasına astı. Altın kahverengi kaslı kollarını sergileyen beyaz bir tişört giyiyordu. Scarlett, masanın ortasından bir tabak alıp onun önüne koyarken, onun ön kolundaki kasların gerilmesini izledi. İkramları inceledikten sonra, Scarlett'e dönüp ne istediğini sordu ve sonra kendisi için bir şeyler aldı.

Elbette kendi pastasını tabaktan alabilecek kadar yetenekliydi, ama... İlgi görmek *iyi* geliyordu. Tatlı kokulu fırının sıcaklığında, vücudunu saran gerginlik biraz azaldı.

"Nasıl gitti?" diye sordu Camilla, endişeyle kaşlarını kaldırarak.

"Polis bizim yaptığımızı düşünüyor," diye patladı Scarlett.

Birlikte bir güvenlik şirketi sahibi olan Cormac ve Marlon birbirlerine baktılar, kaşlarını çattılar ve eğildiler. Marlon konuştu. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Sorgulamanın tonu," diye araya girdi Archer, başını sallayarak. "Sadece hoş olmayan bir şeydi diyelim."

"Dedektif Holden bana Ethel Brown'a kin besleyip beslemediğimi sordu, sonra da bunu benim yapıp yapmadığımı açıkça sordu."

"Bu delilik!" Lucy başını salladı. "Nasıl böyle bir şey düşünebilir?"

"Belki de sadece önlem alıyorlar," dedi Amelia, emin olamadan. "Her şeyi en ince ayrıntısına kadar kontrol ediyorlar, falan?"

"Ne oldu böyle?" Camilla gözlerini kocaman açarak sordu. "Gördün mü... Ethel Brown'ın cesedini gerçekten gördün mü?"

Scarlett inledi ve ellerini yüzüne kapattı. Tahrip edilmiş dükkânını görmeye geldiğinden bu yana on altı saatten biraz fazla zaman geçmişti, ama sanki bir asır geçmiş gibiydi.

Camilla elini sıkmak için uzandı. "Sen iyi olduğuna seviniyoruz. Polisi dert etme. Onlar sadece işlerini yapmaya çalışıyorlar. Sana bu konuda soru sormaları gerekiyor. Olay senin dükkanında oldu."

"Benim İngiliz anahtarım," diye ekledi Archer.

"Bu gerçekten talihsiz bir durum," dedi Amelia.

"Bu da bir ifade," diye alaycı bir şekilde Scarlett burnunu çekerek dedi.

"Bütün bu olanların kimin suçu olduğunu biliyor musun?" Archer kimseye özel olarak sormadı.

Scarlett'in dudakları seğirdi. "Kim?"

"Muriel Howard."

"Öyle mi?"

"Bu ay dördüncü kez beni mutfak dolaplarının menteşelerine bakmam için çağırdı. Barlow'ların evine zamanında varmak için acele ediyordum ve kamyonetimin kasasındaki alet çantasını kilitlemeyi unuttum. Oraya gitmemiş olsaydım, katil silah bulamazdı. Menteşeleri gayet iyi! Her bir dolap kapısını kontrol ettim ve hepsi düzgün ve sağlam."

Sesinde gerçek bir rahatsızlık vardı, ama nedense bu Scarlett'i gülümsetti. "Belki de seni çekici buluyor ve seni oraya çağırmak için bahaneler uyduruyordur."

"Lütfen."

"Denediği için onu suçlayamam," dedi Scarlett ve dudaklarını sıkıca kapattı.

Archer'ın gri gözleri, onun bakışlarıyla karşılaşınca ilgiyle parladı.

"Neden, Bayan Westbrook. Benim seksi olduğumu mu düşünüyorsunuz?" "Benim hakkımda konuşmuyorduk."

"Dolap menteşeleriniz nasıl?"

"Çok iyiler, teşekkürler," diye cevapladı Scarlett, fincanını eline alarak. Yanakları ve ensesi kızardı. "Menteşelerimin kimseye ihtiyacı yok."

Archer kolunu sandalyesinin arkasına dayamıştı ve şimdi başparmağıyla omuz bıçakları arasında ateşli bir yay çiziyordu. Göğüs uçları karıncalandı.

"Peki," Camilla, oluşan sessizlikte dedi. "Bu ilginç." "Kes şunu," dedi Scarlett, masanın ortasındaki tabaktan bir çörek alırken Büyük, öfkeli bir ısırık aldı, bu da Camilla'yı nedense güldürdü.

Scarlett, çözülmemiş bir şehvet ve az da olsa utançla yanıyordu, ama kendini daha iyi hissediyordu. Dün konuşmasını mahvettiğinde ölen umut yeniden büyümeye başlamıştı. Bunlar onun arkadaşlarıydı, ailesi. Onu yargılıyor, kızgın ya da onu dışlayıp görmezden gelmeye hazırlanıyor gibi görünmüyorlardı. Onu önemsiyor gibi görünüyorlardı.

Arkalarına yaslandığında, Archer'ın parmaklarının sırtında yayıldığını hissetti, başparmağının yumuşak okşamasını bir kez daha hissetti.

"Gerçekte ne oldu?" diye sordu Lucy. "Öylece oraya gidip onu dükkanda mı buldun?"

"İstemiyorsan anlatmak zorunda değilsin," diye ekledi Camilla.

Scarlett rahatladı. "Hayır, anlatacağım," dedi ve Barlow'ların evinden ayrıldıktan sonra olanları anlatmaya başladı. Etraflarındaki masaların dinlediğini fark etti, bu yüzden sesini alçaltmaya çalıştı, ne kadar işe yararsa.

Camilla, hikaye ilerledikçe tabağına daha fazla pasta koymaya devam etti. Scarlett, çikolata dolgulu kruvasanını yemeye ara verdiğinde, Archer hikayeyi devam ettirdi. Sonunda, hikaye bittiğinde Camilla, "O gümüş rengi arabayı kimin sürdüğünü bulmamız gerekiyor," dedi.

Marlon ve Cormac birbirlerine baktılar ve Cormac telefonunu çıkardı. Hiç şüphesiz, teknoloji uzmanı Elton birkaç dakika içinde bu konuyla ilgilenmeye başlayacaktı.

Scarlett'in önüne bir başka yulaf sütü latte daha geldi. Camilla baristaya işaret etmiş olmalıydı. Scarlett, latte'yi getiren genç kıza gülümsedi, sonra arkadaşlarına döndü. "Sence kim olabilir? Stirling'de kim birini, hatta Ethel Brown gibi korkunç birini bile *öldürür* ki?"

"Bence Frankie Smith," dedi genç kız. "Emily," diye uyardı Camilla.

"Ne!" Kız kollarını açtı. "Sana çok kötü davranıyordu."

"Sözleşmeyi imzalayan bendim," dedi. "O bir pislik, ama bu, kasabadaki her suçun arkasında onun olduğu anlamına gelmez."

"Geçen gün, senin izinli olduğun gün, onun adamlarından biri buraya geldi," dedi Emily.

Camilla kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Hangisi?" "İri olan. Mağara adamına benziyor."

"Bu pek bir şey ifade etmiyor," dedi Camilla gülerek.

Emily dudaklarını büzdü. "Özel bir pasta istedi. İnanabiliyor musun?" "Ne için pasta?"

"Kimin umurunda!" diye haykırdı Emily, başını sallayarak. "Ona defolup gitmesini söyledim."

Marlon sırtıttı. "Aferin, Emily."

"Onu cesaretlendirme," dedi Camilla, Emily uzaklaşırken, her adımında at kuyruğu sallanıyordu.

"Ethel'in bir sürü düşmanı olabilir," dedi Archer, konuşmayı önceki konuya geri döndürerek. "O kadar çok planı ve dolandırıcılığı vardı ki, muhtemelen kasabanın yarısını soymaya çalışmıştır."

"Kim yaptı söyleyeyim," diye cızırtılı bir ses araya girdi. Yine huysuz Bay Petrovski, masalarına eğilmişti. Karaciğer lekeli yumruğunu masaya koyarken, boğumlu parmak eklemleri kıvrıldı. Camilla'nın fırınının müdavimiydi ve Stirling'in nasıl çöktüğüne dair her zaman hızlı yorumlar yapardı. "Ralph Lewis yaptı. Greta Moore dün gece onu sokakta gördü. Bussy'nin dükkânına girdi, ama etrafı uzun uzun inceliyordu. Bu alışılmadık bir durum."

Greta Moore, Main Street'teki bir konsinye dükkanının üstündeki küçük bir dairede yaşayan meraklı bir yaşlı kadındı. Bussy's barını net bir şekilde görebilirdi, ancak Greta'nın evi caddenin aynı tarafında, sadece birkaç kapı ileride olduğu için Scarlett'in dükkanını göremezdi. Scarlett, Ralph Lewis adında birini tanımıyordu.

Bay Petrovski hala konuşuyordu: "Lewis kasabaya hiç gelmez, tüm vaktini kulübesinde geçirir, ama kasabada on yıllardır işlenen tek cinayetin olduğu gece bara gitmek için ortaya çıkıyor? Kimi suçladığımı biliyorum ve bu kasabanın çiçekçisi değil."

Scarlett'in göğsü sıcaklık ile doldu. En azından huysuz bir yaşlı adam onun masum olduğunu düşünüyordu. Bu da bir şeydi.

"Ralph Lewis," Archer inanamadan cevap verdi. "Olamaz. Dört yıl boyunca onun yanında çıraklık yaptım; o bir katil değil."

"82'de bir adamı öldürmeye çalıştı," diye karşılık verdi Bay Petrovski, gözlerini Archer'dan ayırmadan. "O zamanlar herkesin dilindeydi. Hem de cezasız kaldı."

Archer şok olmuş gibiydi. "Ne?"

"Aslında bunu okuduğumu hatırlıyorum," diye araya girdi Amelia. "Lisede Stirling tarihi üzerine bir araştırma projesi yapıyordum ve bir sürü gazete arşivini inceledim. Karısı onu aldatıyordu ve o da diğer adamın peşine baltayla düştü. Adamın iki parmağını kesti."

Herkes bu bilgiyi sindirmek için bir an oturdu. "Olamaz," dedi Archer sonunda.

"Sana söylüyorum," diye cevapladı Bay Petrovski kasvetli bir şekilde, sonra elini salladı ve kendi kendine homurdanarak uzaklaştı.

Scarlett taze latte'sini eline aldı ve bir yudum aldı, yaşlı adamın sözlerini düşünerek. Karısının sevgilisinin peşine düşen bir adam, bir kadını soğukkanlılıkla öldürecek türden biri değildir. Ralph Lewis'in suçu, tutku cinayeti.

Ama yine de, Ethel'in neden öldürüldüğünü bilmiyordu. Ya Ralph onu tanıyorsa ve bir nedeni varsa?

Kaşları çatılmış olan Archer'a baktı.

"Son zamanlarda Ralph ile konuştun mu, Archer?" Bu soru Marlon'dan geldi.

Archer başını salladı. Scarlett'in sorgulayan bakışına karşılık, "Ralph, ilk zamanlarda beni çırak olarak yanına alan marangozdur. Son derece yeteneklidir." diye açıkladı.

"Ve son derece huysuz," diye ekledi Camilla.

Amelia, "Sadece Bay P'nin sözüne dayanarak polise gidemezsin. Bu sadece bir söylenti," dedi.

"Evet," diye onayladı Scarlett.

"Onun böyle bir şey yapacağına inanamıyorum. Ethel'i tanıyor muydu ki?" Archer elini saçlarında gezdirdi ve uzun bir nefes verdi.

"Az önce onun birçok düşmanı olabileceğini söyledin," dedi Scarlett. Dudaklarını ısırdı, bunu yüksek sesle söylemek istemiyordu ama söylemesi gerektiğini biliyordu. "Belki birbirlerini tanıyorlardı."

Archer arkasına yaslandı. Scarlett, Archer'ın kararını izledi. Geniş omuzlarını ve neredeyse fark edilmeyecek şekilde başını sallamasını gördü. Bu kaygısız, gülen adamda, daha önce var olduğunu tahmin edemeyeceği karanlık bir kararlılık gördü. "Ralph'ın ne bildiğini öğrenmenin tek bir yolu var," dedi, somurtkan bir ifadeyle.

Ralph Lewis ile konuşmaya gidecekti ve bunu

Archer çok güçlü, kendinden emin ve yakışıklıydı ve Scarlett bunu tek başına yapmasına izin veremezdi. O da şüpheliyken olmazdı. Birinin gerçek karakteri tarafından gafil avlanmanın nasıl bir his olduğunu bildiğinden olmazdı. Hayatı tek başına karşılamamanın nasıl bir his olduğunu bildiğinden olmazdı.

Bu yüzden, Archer ayağa kalktığı anda, Scarlett elini onun koluna koydu. O, mavi gözleriyle ona baktı.

"Ben de seninle geliyorum," dedi.

Archer bir an onun bakışlarını karşıladı ve Scarlett, dudaklarında bir itiraz olduğunu anlayabildi. Ama gözlerindeki kararlılığı görmüş ve onu durdurmanın anlamsız olduğunu anlamış olmalıydı. Çenesini eğdi. "Gidelim."

YEDİ

POLİS, soruşturma kapsamında Archer'ın kamyonetine el koyduğu için, Scarlett'in evine gidip onun arabasını almaya karar verdiler. Yolda Archer, eski akıl hocası hakkında öğrendiklerini anlamaya çalıştı. Scarlett ile konuşmak bu konuda yardımcı oldu. Scarlett iyi bir dinleyiciydi.

"Marangozlukla ilgili bildiğim her şeyi bana o öğretti," dedi, "ve zorlu bir akıl hocasıydı. Ama kötü bir adam değil."

"Parmak kesme olayı ne olacak peki?" Archer yüzünü buruşturdu. "Şey. Evet."

"Bu hiç gündeme gelmedi mi?"

"Düz olmayan bir duvarı düzgün bir şekilde çizmeyi öğretirken mi?" Archer ona bakarak burnunu çekti. "Komik bir şekilde, hayır. Bahsedilmedi. Ama bir iki kez parmaklarımı keseceğini söyledi. Şaka yaptığını sandım." Yaşlı adamın tuhaf bir mizah anlayışı vardı. Bu tehdit onun karakterine aykırı görünmüyordu. Bu onu bir katil yapmazdı. Archer, Ralph'ın rehberliği olmasaydı bugün bulunduğu yerde olmazdı. Yaşlı adamın soğukkanlılıkla bir cinayet işleyeceğine inanamıyordu.

Ama... Ya öyleyse?

Güneş artık gökyüzünde yüksekti ve havadaki soğuğu biraz olsun yakıyordu. Archer Scarlett'e baktığında, mücevherleri güneş ışığında parıltıyordu, mor taş boğazında ışıltıyordu. Gözleriyle boynunun çizgisini takip etti ve kulağının altındaki o noktayı bir daha öpüp öpemeyeceğini merak etti.

Ona dokunmasına izin verildiğinde onu yeterince tatmamıştı. O karanlık koridorda, onu duvara itmiş ve kalçalarıyla sıkıştırmıştı

orada kalmasını sağlamıştı, ama her ayrıntıyı ezberlemedi. Archer şimdi bundan pişmanlık duyuyordu.

Onu itmekle haklıydı. O, Scarlett gibi bir kadınla birlikte olacak türden bir adam değildi. Hızlı ve ateşli bir ilişki yaşayacaklardı ve sonra tüm arkadaşları parçaları toplamak zorunda kalacaktı. Bu kimseye adil değildi.

Yine de onu istiyordu.

"Ralph nerede yaşıyor?" diye sordu, ona bakarak. Esinti, tatlı ve çiçeksi parfümünün kokusunu taşıyordu. Bu ışıktaki, gözleri yüzlerce farklı kahverengi ve ela tonuna bürünmüştü.

Archer bakışlarını ondan ayırdı ve önündeki kaldırıma odaklandı. "Kasabanın yaklaşık on mil kuzeyinde. Orada tepelerde bir atölye kurdu. Sadece gerekli şeyler için aşağı iniyor."

"Ve cinayetler işlendiğinde Bussy'nin yanına gitmek için de, görünüşe göre." "O iyi bir adam," diye itiraz etti, ama sesinde şüphe vardı. Ya Ralph katilse? Ya Ethel'i bir şekilde tanıyorsa, işler çığırından çıkarsa ve o da çıldırırsa? Karısının sevgilisinin peşine baltayla düşmüşse, bu onun tamamen dengeli olmadığına dair bir kanıt değil miydi?

Scarlett'i yanında getirmemeliydi. Güvenli değildi. Ama omuzlarındaki inatçılığı görmüştü. Onu geride bırakmasına izin vermezdi.

Ayrıca Archer doğruyu söylüyordu. Scarlett ile vakit geçirmekle başka herhangi bir şey yapmak arasında bir seçim yapması gerekirse, her seferinde onu seçerdi. Kolunun koluna değmesini hissetmeyi seviyordu. Sırtına, dirseğine, koluna dokunarak kendini bir kez daha şımartmayı seviyordu.

Onun varlığı bir uyuşturucu gibiydi. Archer her zaman bir sonraki dozu arıyordu.

Küçük evine vardılar ve Scarlett, anahtarlığındaki uzaktan kumandayı kullanarak garajı açtı. İçinde mor bir Volkswagen Beetle vardı. Archer bir anlığına arabaya baktı, sonra Scarlett'e göz attı.

"Hiç de göze çarpmıyor," dedi.

Kadın sırıttı. "İyi ki saklanmaya çalışmıyoruz, değil mi?"

Güneşin vurduğu arabanın ön kısmı parıldıyordu ve Archer gülmekten kendini alamadı. Bir şekilde ona yakışıyordu. Eşsiz, gözden kaçması imkansız ve çekici.

Telefonu çaldığında yolcu tarafına doğru yöneldi. Ekranı bakarak içeri çekti. "Babam arıyor."

Scarlett, elinde anahtarlarıyla durakladı. Kaşlarını kaldırdı. "Oraya gitmen mi gerekiyor?"

Archer'ın en son yapmak istediği şey, ailesinin evine gidip onların onayını almak için ip cambazlığı yapmaktı. İlk sallantıda düşeceğini zaten biliyordu.

Ama çağrıldığında gitmezse, durum daha da kötüleşecekti. Bir cinayetin şüphelisiydi, ama annesi muhtemelen onu orada istemese de, bütün günü onunla geçirmemesi nedeniyle sonsuza kadar azarlanacaktı. Telefon çalmayı kesti, ama bir mesaj geldi. *Buraya yaklaştın mı?* Babası yazmıştı.

Geçen her saat, aleyhine bir puan daha olacaktı. Archer bunu asla unutamayacaktı. Ayrıca, polis, onun ve Scarlett'in kendi soruşturmalarını yürüttüklerini öğrenirse ne düşünürdü?

"Ralph'ın yaptığını sanmıyorum," dedi Archer sonunda.

Scarlett anlayışla başını salladı. "Yarın gideriz. Dükkânımdan sana çiçek alamam, ama Barlow'ların evine uğrayıp bir demet çiçek alabilir miyiz diye sorabiliriz. Onları yeniden düzenleyip taze görmelerini sağlayabilirim. Sonra seni annenin evine bırakırım."

"Hoparlör ve projektör kabloları için bana borçlu olduğun konusunda şaka yapıyordum, Scarlett. Çiçekleri dert etme."

Ona kocaman bir gülümseme attı, Scarlett'in düşüncesine göre samimi bir gülümsemeydi. "Diğer seçenek ise içeri girip günün geri kalanında cinayetten tutuklanma endişesi yaşamak. Gus ve Dolly'yi görmeye gidip çiçeklerle oynamayı tercih ederim." Arabanın kapısını açtı. "Bin. Ben sürerim."

Böylece, birkaç dakika sonra Barlow'ların evinin önüne geldiler. Ön kapı açıldı ve Dolly merdivenlerde belirdi. El salladı ve bir dakika sonra Vicky, Cormac'ın annesi, da başını dışarı çıkardı. İki kadın, birbirine çok benzeyen iki bezelye tanesi gibi, geniş gülümsemelerle selam verdiler.

"Merhaba Dolly," diye seslendi Scarlett açık penceresinden. "Archer annesinin doğum günü için çiçeklere ihtiyaç duyuyor, ama dükkânıma giremiyorum. Dün sakladığın çiçekleri alabilir miyiz?"

"Girin! Kahve yapayım!" Dolly onları içeri davet etti ve Scarlett, Archer'a yan gözle baktı.

"Bizi bir demet çiçekle göndermeden önce dün gece olanları anlatmamız gerekebilir."

"Buna değer," diye cevapladı Archer gülümseyerek.

Böylece, Barlow'ların güneş odasında, kahve fincanlarını ellerinde, önceki akşamı en ince ayrıntısına kadar gözden geçirerek oturdular.

"Peki ne giyiyordu?" Vicky öne doğru eğildi, gözleri parlıyordu.

"Etek ve çiçek desenli bluz," diye cevapladı Scarlett, Archer'ı şaşırtarak. Archer'ın hatırladığı tek şey kan ve kirdi. Ve tabii ki İngiliz anahtarı.

"Hmm." Dolly geriye yaslandı. "O hiç giyinip süslenmezdi. Eski, esnek pantolonlar ve eski tişörtler giyerdi, hatırladın mı?"

"Doğru. Ve her zaman o kediye yanında taşırdı," dedi Vicky, başını sallayarak.

"İlk kaçtığında Bay Petrovski'ye terk ettiği kedi mi?" Dolly dilini şaklattı. "Korkunç kadın. Kim bir kediye öyle terk eder? Kendini ne tür bir hırsızlar çetesinin kraliçesi olarak görürsen gör, zavallı bir yaratığı kendi başına bırakamazsın."

"Adil olmak gerekirse Dolly, bu onun suçları arasında en küçüğüydü," diye cevapladı Vicky. "En küçüğü olabilir, ama en kötüsüydü." Dolly homurdandı.

"Ama bu kıyafetleri açıklamıyor. Kılık mı değiştirmişti?"

"Çok iyi bir kılık değildi," dedi Archer. "Onu hemen tanıdım." Hepsi kahvelerinden yudumladılar. Archer, Scarlett'in solunda, rattan iki , Scarlett soluna oturdu. Hafifçe kaydı ve dizini Scarlett'in dizine değdi. Scarlett uzaklaşmayınca, o da uzaklaşmadı.

"Şimdi, Scarlett," dedi Dolly, gözlerinde kötücül bir ışıltıyla. "Konuşmana başladığında bize tüm bunların ne anlama geldiğini anlatacaksın."

Archer, Scarlett'in yanında taş gibi donduğunu hissetti. Mümkün olduğunca rahat bir şekilde kolunu onun omzuna attı ve kolunu rattan kanepenin arkasına dayadı. Dalgalı saçları kolunun yan tarafına bastırıyordu ve parmaklarının arasında nasıl bir his uyandıracığını merak etti. "*Shifter King'in Kaçırılması'nı* okumadın mı, Dolly?" diye sordu. "Bu bir klasik."

Scarlett'in dirseği şömine demirinin keskinliği gibiydi, Archer bunu dirseği kaburgalarına çarptığında anladı. Nefesini hırıltılı bir şekilde verdi ve iki yaşlı kadın kahkahalarla güldü.

"Okuduğum kitapları bu kadar çabuk yargılıyorsan, belki de kendi okuma listeni paylaşmalısın," dedi Scarlett, gözleri parlayarak.

Belli ki, sözlerinin etkisini hiç fark etmemişti. Archer'ın bir şeyi okuması çok uzun sürerdi ve çocukluğundan beri böyleydi. Ama Scarlett bunu bilmiyordu, bu yüzden Archer acısını bir gülümsemeyle gizledi. "Magnus kurt adam kralı hakkında seni kızdırabilecekken neden bunu yapayım ki?"

"Sen korkunçsun."

"Yalan

söylüyorsun."

Scarlett'in yanakları kızardı ve gülerek bakan Dolly'ye gözlerini devirdi. "Dolly, çok özür dilerim. Çok utandım."

Diğer kadın elini salladı. "Oh, kes şunu. Bence komikti. Jimmy denen çocuktan pek etkilenmedim ama. O, kasabanın doğusundaki Shell benzin istasyonundaki Jimmy mi?"

Archer'ın bakışları Dolly'ye, sonra da boynuna kadar kızaran Scarlett'e kaydı. "Ben de aynı şeyi merak ediyordum," dedi ve Scarlett'in saçından nazıkçe bir tutam çekti.

Scarlett ona sert bir bakış attı, bu da Archer'ı çok memnun etti.

"Öyle mi?" diye sordu, parmakları saçlarının arasında kayarken. Saçları ipek gibi

ipek gibi "Neden bilmek istiyorsun?"

ydile "Sadece merak ettim," dedi Archer omuz silkerek.

r. " ediyorum rekabeti rekabeti Vicky sahne
fısıltısıyla. Dolly

sevinç çılgılığı attı.

"Rekabet falan yok," dedi Scarlett, elini havada sallayarak.

"Eh, bu oldukça açık," diye ekledi Archer, göğsünü şişirerek, kasten onun sözlerini yanlış yorumlayarak yaşlı bayanları daha da güldürdü.

"Ona dikkat et, tatlım," dedi Dolly, Scarlett'le konuşurken Archer'a parmağını sallayarak. "Sen neyin iyi olduğunu anlamadan seni baştan çıkaracak."

"Bence yanlış anladın Dolly," diye araya girdi Vicky, gözleri Scarlett ve Archer arasında gidip gelirken.

"Biliyor musun? Hadi şu çiçekleri alıp buradan gidelim," diye mırıldandı Scarlett, sonra yaşlı bayanlara başını salladı. "Kahve için çok teşekkürler."

"Hiç sorun değil, tatlım," diye cevapladı Dolly, Vicky ise Archer'a göz kırptı.

Kısa bir süre sonra, Scarlett düğünden kalan çiçeklerden muhteşem bir buket hazırladı, bir yerden bir kurdele buldu ve kaşlarını kaldırarak Archer'a uzattı. "Bu olur mu?"

"Mükemmel, Scarlett," dedi ve çiçekleri ondan aldı. Parmakları onun parmaklarına değdi ve onu kendine çekip

kollarını ona dolayarak ona düzgün bir şekilde teşekkür etmek istedi.

Ama yapmadı. Yapamazdı.

Vicky ve Dolly onlar hakkında yanılıyorlardı. Arkadaş kalmak zorundaydılar, aksi takdirde tüm arkadaş grubunu mahvedebilirlerdi. Bu riski almaya değmezdi.

Kısa bir süre sonra Archer, Scarlett'in arabayla uzaklaşmasını izledi ve ailesiyle geçireceği acı verici bir öğleden sonraya kendini hazırladı. Annesi Heather kapıyı açar açmaz başladı.

Elindeki bukete kaşlarını kaldırdı, burnunu havaya kaldırdı ve "Gelmişsin" dedi.

"Doğum günün kutlu olsun anne," diye cevapladı Archer ve yanaşarak annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. Annesi onu oturma odasına götürdü. Ryan, ayaklarını koltuğa uzatmış, bir fincan kahve yudumlarken oturuyordu. Babası John ise diğer koltukta, ayaklarını pufa uzatmış, aynı şeyi yapıyordu.

"Şimdi," dedi annesi, "en sevdiğim erkeklerim için pasta." Gülümsedi ve mutfağa gitti, sonra Archer'ın babası ve kardeşi için iki dilim pasta ile geri geldi, sonra tekrar mutfağa gitti ve kendi pastasını da getirerek geri döndü.

Archer orada durmuş, gözlerini kırıştıyordu. "Bana da var mı?"

"İstersen kendine bir dilim kes," dedi Heather, ona bakmadan.

Ah. Demek kızgındı. Yeterince erken aramamış, yeterince erken uğramamış ya da genel olarak annesinin doğum gününü yeterince önemsememişti ve şimdi bunun bedelini ödeyecekti. Gerçek bir cinayetle ilgili polise ifade vermek zorunda kaldığı önemli değildi.

Annesi mutfağın yönünü işaret ederek elini salladı. "Madem buradasın, yemek yesen iyi olur. Son zamanlarda işlerin zor olduğunu biliyorum."

Archer sinirini bastırdı. Annesi her zaman böyle konuşurdu. Nedense, Archer'ın geçimini zor sağladığını düşünüyordu. Yanılıyordu; Archer, ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok para kazandıran bir iş yürütüyordu. Fred Goodhew dışında, muhtemelen kasabanın en başarılı iş adamlarından biriydi.

"Bu hafta işte neler oldu, tatlım?" diye sordu Ryan'a, Archer mutfağa gidip kendine pasta almak ve umarım sabır verecek derin nefesler almak için eğilirken. Tezgahın ucunda,

getirdiği çiçek buketi, Scarlett'in seçtiği kurdeleyle sarılmış halde duruyordu. Annesi onları suya koyma zahmetine bile girmede.

Elini bıçağı biraz fazla sıkarak çikolatalı ganajlı pastayı kesti ve dolaptan çıkardığı küçük bir tabağa koydu. Diğer odadan, Ryan'ın Ekonomi 101 ödevinin teslim tarihinin uzatılmasını isteyen bir öğrencinin sıkıcı hikâyesini anlattığını duydu.

"Ben de 'Dersin ilk gününden beri ders programını biliyordun. Bu sürpriz olmadı' dedim."

"Doğru," dedi Heather. "Bu ocuklar artık lisede olmadıklarını öğrenmeleri gerekiyor."

"Kadro konusunda bir haber var mı?" diye sordu John, atalını tabağa sürterek çikolatalı kekin son parçalarını da tabağından sıyırdı.

Archer babasının yanına oturdu ve annesinin bakışlarını hissetti.

"Halıma ikolata bulaştırma, Archer," diye azarladı. "ikolata leke bırakır."

O, onaylayarak homurdandı, Ryan ise "Kadroya gemen biraz zaman alacak, baba. Ama araştırmam iyi gidiyor," dedi.

"Yayınlanacağını düşünüyor musun?" diye sordu Heather, Ryan'a gülümseyerek.

"İyi bir şans var, anne."

"Seninle gurur duyuyorum, tatlım," dedi.

Archer ikolatalı kekini yedi, ama tadı dilinde acıydı.

"Ya sen, evlat?" diye sordu John, Archer'a dönerek. "Marangozluk nasıl gidiyor?"

"şey, baba, neredeyse on yıldır marangozluk yapmıyorum.

Ben mteahhitim, yani sadece marangozluktan çok daha fazlasını yapıyorum."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi babası, elini sallayarak.

"İşler yolunda," dedi Archer, sesine biraz daha neşe katarak. "Old Road Hotel'in büyük balo salonunu restore etmek için sözleşme imzaladım. Aslında bu çok büyük bir iş. Otelin tarihi miras statüsü nedeniyle izin başvurusu biraz karmaşıktı ve..."

"Pastanı bitirdin mi, tatlı oğlum?" Heather ayağa kalktı ve Ryan'ın tabağına uzandı.

"Benimkini de al," dedi John, sonra en sevdiği oğluna döndü. "Sana danışmak istediğim bir şirket var, Ryan. Lityuma yatırım yapmayı düşünüyorum."

Archer gözlerini kırptı ve uzun bir nefes verdi. Ailesindeki herkesin Archer'ın hayatına gösterdiği ilgi bu kadardı. Artık buna alışmış olması gerekirdi, ama yine de canını yakıyordu. Pastasını bitirip tabağını mutfığa götürmek için kalktı. Annesi bulaşık makinesini dolduruyordu. Heather tabağını aldı, sonra doğruldu ve ona gözlerini kısarak baktı. Archer kendini hazırladı. Annesi, yaklaşan azarlamasını söylemek için ekstra derin bir nefes almaya ihtiyaç duyuyormuş gibi nefes aldı. "Şimdi. Bana Ethel Brown ile olan bu işi anlatacak mısın? Sana kaç kez belaya bulaşma dedim, Archer? Hem de benim doğum günümde! Böyle bir şeye bulaşmak zorundaydın, değil mi? Bilmeliydim. Bilmeliydim.

Biliyorum!

"Anne, ben yanlış bir şey yapmadım. Cinayetle hiçbir ilgim yok."

"Duymak istemiyorum! Bütün kasaba, olay sırasında senin ve o sürtüğün orada olduğunu söylüyor."

"Olaydan *sonra* oradaydık," dedi Archer dişlerini sıkarak, "ve ona öyle deme."

"Peki. Yanılıyor muyum? Kasabaya taşındığından beri erkekler onun peşinde koşuyor."

Archer avuçlarını tezgahın üzerine koydu, ellerinin altındaki soğuk taşla öfkesini yatıştırmaya çalıştı. "O çekici bir kadın, anne. Erkekler ona ilgi duyuyor. Bu onun suçu değil, değil mi?"

"Bugün bile bir yabancının onu sorduğunu duydum. Kendi dükkanında bir cinayet işlendikten sonra bile! İnanabiliyor musun? Bir ceset, sürekli gelen taliplerin akını durdurmaya yeter diye düşünürsün, ama hayır. O onları cesaretlendiriyor, o küçük..."

"Yabancı mı?" Archer, tüm vücudu gergin bir şekilde sordu. "Ne yabancısı?" "Ondan uzak durmanı istiyorum, Archer."

"Anne, ne yabancısı?"

"Boston'dan önemli birisi. Martha onun eski sevgilisi olduğunu düşünüyor. Tanrı bilir, ondan yeterince çekmiş."

Archer uzun ve derin bir nefes aldı. Bir yarısı annesini sarsıp cevaplar istemek istiyordu. Diğer yarısı ise bunun anlamsız olacağını biliyordu.

"Şimdi. Beni duydun mu? Beni seviyorsan, ondan uzak durursun." "Anne, Scarlett ile olan ilişkimizin seninle hiçbir ilgisi yok." "O sorunlu birisi."

"O iyi bir insan."

"Ethel'i kendi elleriyle öldürmüş olsa bile şaşırmam. Biliyorsun, Ethel iyi bir kadındı. Yanlış anlaşılmıştı. Ve, biliyorsun... yanlış yönlendirilmişti."

"Ethel Brown hapiste olması gereken bir suçluydu. On yıllar boyunca insanlardan hırsızlık yaptı, sonra Stirling'de sahtecilik operasyonu yürüttü ve ilk fırsatta oğlunu feda etti."

Archer, bu konuya girmemesi gerektiğini biliyordu. Hiçbir zaman yardımı olmamıştı. Ve bu sefer, durumu daha da kötüleştirmiş olabilirdi. Bu gerçek, bir dakika sonra Archer'ın annesi onun gözlerinin içine bakıp "Bazen çocuklarımız bizi hayal kırıklığına uğratar, Archer" dediğinde ortaya çıktı.

Bu yumruk gibi darbeyi aldıktan sonra fazla kalmadı. Güneş hızla batıyordu, günler artık belirgin şekilde kısalmıştı. Ciğerlerini serin hava ile doldurdu ve öfkesini dindirmeyi denedi. İşe yaramadı. Ayakları onu Stirling şehir merkezine doğru götürdü, ama zihni başka yerdeydi.

Scarlett'i soran yabancıyı ve güneş odasında yan yana oturduklarında ona bakışını düşündü. Boğazındaki taşın parıltısını. Kahvesinden bir yudum alırken dudaklarının hareketini.

O karmaşık, hassas ve güçlü bir kadındı. Muhteşemdi ve ailesiyle basit bir sohbet bile yapamadan sinirlenmeye başlayan Archer için fazlasıyla iyiydi.

Ailesi, ne yaparsa yapsın, onunla asla gurur duymayacaktı. Çocukken harfleri, rakamları ve okumayı anlamaya çalışırken, onların hayal kırıklığı onu incitmişti. Sayısız sınavda başarısız olduğunda ya da neredeyse başarısız olduğunda incinmişti. Mezun olması imkansız bir görev gibi gelse de, onu tebrik etmediklerinde incinmişti. Yetişkin bir adam olarak bile incinmişti.

Şimdiye kadar bu acıya alışmış olması gerekirdi, ama alışmamıştı. Kendini aptal, zayıf ve küçük hissediyordu.

Ferforje sokak lambalarının altından geçerken, bir dükkan sahibinin tabelasını açık konumdan kapalı konuma çevirmesini izledi, yaprakların hışırtısını ve yanından geçen insanların konuşmalarından kopan parçaları dinledi. Kafasının üstünde bir karga cıvıladı.

Bisiklet kiralama dükkanının sahibi olan adama başını salladı; Eddie yakında kış için dükkanı kapatacaktı. Ayakları onu Pushing Daisies'in önünden geçip bir sonraki bloğa götürdü. Bussy's'ten müzik sesleri geliyordu. Archer kendini tüm bunlardan uzak, görünmez bir duvarla tüm bu insanlardan ayrılmış hissetti ve yürümeye devam etti.

Scarlett'in pencerelerini çevreleyen kırmızı panjurları görene kadar ayaklarının onu nereye götürdüğünü fark etmedi. Evinin önündeki kaldırımda durdu, eve gitmesi gerektiğini biliyordu. Birlikte geçirdikleri her dakika onu özlemle hasta ederken, sadece arkadaş oldukları için mutluymuş gibi davranmaya devam edemezdi.

Bir kez daha derin bir nefes aldı ve onu o gece yalnız bırakmaya karar verdi. Yürümeye devam edecek ve sabahleyin hayatındaki karmaşayla başa çıkacaktı.

Ama dönüp gitmek üzereyken, Scarlett'in ön kapısı açıldı. Önden düğmeli uzun bir süveter giymişti, bu süveter hem köprücük kemiklerini hem de göğüslerinin arasındaki çukuru ortaya çıkarmıştı. Pantolonu boldu ve saçları dağınık bir topuz halinde toplanmıştı. Muhteşem ve dağınık görünüyordu. Kapı pervazına yaslanarak kaşlarını kaldırdı.

"Orada durmaya devam mı edeceksin, yoksa içeri mi gireceksin?"

SEKİZ

ARCHER'IN AYAKLARI, onlara durmalarını söyleme şansı bulamadan hareket etti. Aklında yükselebilecek her türlü itiraz, hızlı ve acısız bir şekilde öldü. Tam bir nefes almadan, ayağı eşiği geçmişti ve Scarlett'in evinin içindeydi.

Onun kokusu vardı. Kapıyı kapatırken derin bir nefes aldı ve o fikrini değiştirmeden ayakkabılarını çıkardı.

Kız başını eğerek onu izledi. "Sarılmaya ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Sen mi teklif ediyorsun?"

"Güvenilir kaynaklardan, birinci sınıf bir sarılmacı olduğumu duydum."

"Bunu ben karar vereceğim."

Scarlett güldü ve kollarını onun beline doladı. Her şey çok hızlı oldu. Aniden, ona sıkıca sarıldı, yumuşak vücudu onun göğsüne sıcak ve esnek bir şekilde yapıştı. Ellерinin sırtında yayıldığını hissetti, yanağını göğsüne dayayarak nefesini verdiğini hissetti.

Kollarını ona doladı, gözlerini kapatıp yanağını onun başının üstüne dayadı. Birkaç saniye boyunca tek hissettiği Scarlett'ti. Onun sıcaklığı, yumuşaklığı, düzenli kalp atışları, etrafını saran kokusu.

Sonra, çok çabuk, kız ondan uzaklaştı.

"İşte," dedi, bir adım geri çekilirken gülümseyerek. "Böyle daha iyi."

"Evet," dedi Archer, zorlukla gülümsemeye çalışarak. Bunun bitmesini istememişti, ama şimdi aralarında bir mesafe vardı. "Biz sadece arkadaşız!" diyen türden bir mesafe.

Boğazını temizledi ve çok fazla şey gören gözlerinden bakışlarını ayırarak sağda açılan oturma odasını incelemeye başladı. Oda bitkiler, kitaplar ve ikinci el mobilyalarla doluydu. Kanepe

koyu turuncu renkteydi, bu Archer'ın seçeceği bir renk değildi, ama onun birçok ev planındaki koyu yeşilliklerle ve ahşap zeminlerin zengin, sıcak tonlarıyla harika uyum sağlıyordu. Büyükannesinin oturma odasından çıkmış gibi görünen püsküllü bir lambası vardı, hemen yanında ise başsız bir kadın vücudunu temsil eden küçük, modern bir heykel vardı. Başka bir lamba ise vitraydan yapılmıştı, küçük bir sehpanın üzerinde duran bir mücevher gibiydi.

Taze çiçekler vardı, bu çok da şaşırtıcı değildi, ama son günlerini yaşıyor gibi görünüyordardı. Muhtemelen dükkânına tekrar girebilmek için sabırsızlanıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Scarlett. O

da onun bakışlarını karşıladı. "Ne

hakkında?" "İç tasarım stilim hakkında."

Bu sözleri rahat bir şekilde söyledi, ama sesinde küçük bir şey vardı. Archer, onun her nüansına bu kadar duyarlı olmasaydı, fark edemeyeceği küçük bir kırılma vardı.

Ama o ona duyarlıydı. Son birkaç gün içinde, her ışık Scarlett'e farklı bir şekilde parlıyor, yeni açılar, yeni kıvrımlar, yeni ifadeler, duygular ve karmaşık düşünceler ortaya çıkarıyor gibiydi. O derin bir kadındı ve Archer onun her santimini keşfetmek istiyordu.

Gözlerini tekrar oturma odasına çevirip değerlendirdi. Evi biraz eski, biraz dağınıktı, ama belli ki ona mutluluk veren nesnelerle doluydu. Dekorasyonunu düzenlemekten, eşyaları yeniden yerleştirmekten, gözlerinin dinlenebileceği güzel küçük manzaralar yaratmanın yeni yollarını bulmaktan zevk alıyordu. Hem eski hem de yeni hissettiriyordu. Yaşanmış, ama yine de güzeldi.

Tüm bunlar bir bakışta belliydi, ama bunu kelimelere dökmeyi bilmiyordu. Bunun yerine, "Çok kızsı" dedi.

"Sanki bu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun." Kaşlarının arasındaki kırıksıklık çok sevimliydi. Archer, o kırıksıklık kaybolana kadar başparmağıyla okşamak istedi.

Oturma odasına açılan duvarın köşesine yaslandı ve "Kötü bir şey değil. Güzel. Tam sana göre." dedi.

"Bu sanki bana güzel diyormuşsunuz gibi geliyor, Bay Jones," diye alay etti.

"Ben sana güzel diyemem mi?"

"Boş iltifatlardan hoşlanmam." "Boş

olduğunu kim söyledi?"

Yanakları kızardı ve ona sırtını dönmek için yerinde döndü. "Aç mısın? Tavuk yaptım. Bol miktarda var, her zaman artacak kadar yaparım."

"Konuyu değiştirme, Scarlett." Archer onu koridorda takip etti. Kıvrılmış bir saç teli ensesine düşmüşü ve Archer yürürken onu inceledi. "Ne kadar güzel olduğunu söylemek üzereydim."

Scarlett dilini şaklattı. Arkadan, Archer kulaklarının uçlarının kızardığını görebiliyordu. "Herhangi bir şeye alerjin var mı? Fırında pişmiş tavuk budu, pilav ve Yunan salatası var."

"Alerjim yok," dedi, onun arkasından mutfağa girerken. Mutfak parlak sarı renkteydi, eski kirli beyaz ev aletleri ve on yıl önce değiştirilmesi gereken bir fırın vardı. Mutfak U şeklindeydi, durduğu girişin sağındaki tüm alanı kaplıyordu, solunda ise küçük yuvarlak bir masa vardı. Tam karşısında, dış kapı küçük bir arka bahçeye açılıyordu.

Kapının altındaki hava şeridinin neredeyse düşmek üzere olduğunu ve birkaç dolabın eğri olduğunu fark etti. Mükemmel değildi, ama rahattı. Ev gibi hissettiriyordu.

Yine de, kusurlu dolaplara başını sallamadan edemedi. "Menteşelerin bakıma ihtiyaç duymadığını söylemiştin."

Scarlett ona öfkeyle baktı, ki bu muhteşemdi. "Onları tamir etmek için becerilerini gönüllü olarak sunuyor musun?"

"Tornavidan var mı?"

Mutfağın onun tarafındaki çekmecelerden birini işaret etti. Çekmeceyi açtığında, hayatında gördüğü en acınası alet koleksiyonuyla karşılaştı. Üç tane ucuz tornavida, bir çekiç ve hayatında gördüğü en küçük su terazisi vardı. Phillips tornavidayı alıp dolabı açtı ve işe koyuldu. Sadece birkaç dakika sürdü ve sonra geri çekilip artık düzgün duran dolap kapısını hayranlıkla seyretti.

Scarlett kapıyı denerken tırnakları parıldıyordu, alt dudağı dişlerinin arasında sıkışmıştı. "Belki de daha sık uğramalısn," dedi. "Bir yıldan fazladır garaja raflar kurmak istiyordum."

"Söyle yeter Scarlett, ben buradayım."

Gözleri bir an için buluştu ve sonra bir zil çaldı. Scarlett fırına döndü ve ocak üstünde bıraktığı yerden birkaç tutacak aldı.

Karşısındaki tezgaha yaslanarak, Scarlett'in fırından kızarmış tavuk butları içeren bir tepsiyi çıkarmasını izledi. Lezzetli, kokulu

koku burnuna çarptı ve a olduğunu fark ederek inledi.

Bu mutfakta, bu kadınla birlikte olmak, onun pişirdiği yemekleri iki tabağa koymasını izlemek, içini rahatlatan bir Şey vardı. Sanki daha önce hiç fark etmediği bir tür fantezi dünyasına girmiş gibiydi. Güzel bir kadın, ona bakıyor, onu besliyor, buraya ait olduğunu hissettiriyordu.

Archer atal bıçak çekmecelerini buldu ve odanın karşı tarafındaki köŐede masayı hazırladı, sonra salata kasesini getirdi.

Scarlett tabakları masaya koydu, sonra mutfağa geri döndü ve alt dolaba bakmak için eğildi. Archer, bol giysilerinin içindeki vücut hatlarını tam olarak göremese de, gözlerini ondan ayıramıyordu. Byleyiciydi. Kıvrımlı, yumuşak ve güzeldi. Evinde, evde kalmak için giyinmişken onunla birlikte olmak, nadir bir ayrıcalık gibi geliyordu. Seksle hiçbir ilgisi olmayan bir Şekilde samimi.

Scarlett, bir şişe Şarapla döndü. "Ben sadece kırmızı Şarap içerim. Syrah nasıl sence? Bu yemek için çok ağır mı?"

"Sen dk, ben içerim," dedi.

Scarlett gülümsedi ve masaya iki kadeh getirdi. Kadehleri doldurdu, kendi kadehinin kenarını onun kadehine dokundurdu, sonra ona yemeğe baŐlamasını söyledi.

Masa yuvarlaktı ve karŐılıklı oturuyorlardı. Yine de Archer bacağını uzattığında, ayağı onun ayağına dokundu. Barlow'ların evinde olduğu gibi, Scarlett hemen geri ekilmediğinde, o da ayağını çekmemeye karar verdi. Scarlett kadehine uzandığında, bakışları onun bakışlarıyla buluştu ve kalbi hızla çarpmaya başladı.

Ayağının ayağına değmesi, nabzını hızlandırıyoru. Aklını tamamen kaybetmişti.

"Bu çok lezzetli," dedi, tabağını işaret ederek. Tavuk çok lezzetli, pilav kokulu, salata ise gevrek ve ekŐiydi.

"Bu benim eski, güvenilir tariflerimden biri," dedi Scarlett, bir kez daha iltifatı geçiŐtirerek. Bir gün, Scarlett'in övgülerini gerçekten kabul etmesini sağlayacaktı. "Haftada bir veya iki kez yapıyorum çünkü yeniden ısıtıldığında da tadı aynı derecede güzel oluyor." Şarabından bir yudum aldı; ayağı hala hareket etmemişti. "Annen nasıl?"

Archer i çekmeden edemedi. "Sakıncası yoksa, bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

Scarlett'in bakıŐlarında merak açıkça okunuyordu, ama tek yaptığı çenesini eğmekti. "Tabii. Peki... Yarın Ralph'la konuşmaya hazır mısın?"

Archer geriye yaslanarak homurdandı. Kadehini eline aldı ve kırmızı sıvının üzerindeki ışık oyununu izledi. Uzun, stresli ve duygusal olarak zorlu bir günün ardından buraya gelmişti. Şimdi kendini onun sıcak, mutlu mutfağında bulmuştu, yemek yemiş, su içmiş, kucaklanmış ve buraya aitmiş gibi davranılmıştı. O anın kutsal bir yanı vardı ve Archer, muhtemelen yüzlerce kez hak ettiği bir cinayeti konuşarak bu anı mahvetmek istemiyordu.

Bakışları Scarlett'e kaydı ve ona alaycı bir gülümseme attı. "Ben de o konu hakkında konuşmak istemiyorum."

Scarlett dilini şaklattı ve bir çeri domatesi şişledi. "O zaman akşam yemeği sohbetimizin konusunu sen seçmeye ne dersin?"

Archer gülerek bardağını masaya koydu. Scarlett hakkında daha fazla bilgi edinebileceği, ama o anın rahat samimiyetini bozmayacak bir konu bulmaya çalıştı. "Mobilyalarını nereden buluyorsun? Hepsi birbiriyle uyumlu görünüyor, ama aynı tarzda değiller."

"Yıllardır topluyorum. Antika dükkanları, çevrimiçi ikinci el satıcıları, bazen bahçe satışları. Hazine avını seviyorum."

"Onu da oradan mı aldın?" Boynunun dibindeki taşa başını salladı.

Scarlett parmaklarıyla mor kolyeye dokundu. "Hayır. Bu büyükannemindi."

Sesindeki bir şey —hafif bir titreme— Archer'a bunun tamamen güvenli bir konu olmadığını söyledi. Yine de, onun hakkında bilinecek her şeyi bilmek istiyordu, bu yüzden sormak zorundaydı. "Onunla yakın mıydınız?" Scarlett geçmiş zaman kullandığı için o da geçmiş zaman kullandı.

Scarlett şarabından bir yudum aldı. Bacağını kaydırarak baldırını sadece ayağına değil, Archer'ın bacağına da dayadı. "Öyleydi. Annem beni çok genç yaşta doğurdu, gerçekten çok genç. On altı yaşındaydı ve doğumumda komplikasyonlar yaşandı. Annem hayatta kalamadı. Babam ise ilgilenmek istemedi. Bu yüzden beni büyükannem büyüttü. Büyükbabam o zamana kadar vefat etmişti, bu yüzden büyükannem hem annem, hem babam, hem büyükannem, hem de büyükbabamdı. Ben on üç yaşındayken öldü ve lise son sınıfa kadar uzak akrabalar arasında gidip geldim, sonra bir arkadaşımın kanepesinde kalmaya başladım. Onun ailesi beni evlerine kabul ettikleri için azizlerdi, çünkü o deneyimden zarar görmeden çıkamadım. Burs ve kredi almak için çok çalıştım ve o andan itibaren kendime bakabileceğimden emin oldum."

Archer, Scarlett'in sözlerinde saklı birçok sır duydu. Keder vardı, çok fazla keder, ve reddedilmenin keskin acısı, yardım istemek zorunda kalmanın utancı, bundan doğan azim ve kararlılık. Bunların hepsini gözlerinin gölgesinde ve boynundaki gerginlikte gördü ve bunları yatıştırma hakkına sahip olmayı arzuladı.

"Bir zamanlar bir ailem olduğunu hatırlatan tek şey bu kaldı," dedi Scarlett, kolyesine dokunarak.

"Üzgünüm."

Scarlett başını salladı. "Özür dileme. Çok uzun zaman önceydi." Bir ısırık aldı, yuttu ve "Son zamanlarda iyi bir dizi izledin mi?" dedi.

Konuşma daha güvenli konulara kaydı ve akşam yemeği sona erdi. Scarlett ayağa kalktı ve Archer, bacağına onun bacağına değen sıcaklığını özledi. Tabasını lavaboya götürdü, sonra Scarlett bulaşıkları yıkarken bir çay havlusu alıp kuruladı. Scarlett tavuğu pişirdiği tepsiyi ovarken, süveteri omzundan kayd. Archer, göğüslerinin kıvrımlarını görünce kalbi hızlandı ve altında hiçbir şey giymediğini fark etti.

Kendini durduramadan, omzundaki kumaşı düzeltti ve parmak eklemleri kadının cildine değdi. Sıcak ipek gibi hissettirdi. Sarhoş ediciydi. Onu her yerinde hissetmek istedi. Onun ipeksi, sıcak, lezzetli tüm kısımlarını. Ama "istemek" çok yetersiz bir kelimeydi. O bunu arzuluyordu. Özlüyordu. Açlık duyuyordu.

Ona dokunmak bir bağımlılıktı; bir kez dokunduğunda, duramıyordu. Yanındaki çekmeceye ulaşmak için onu itmesi gerektiğinde kalçasına dokundu. Salata kasesini yüksek rafa koymak için uzanırken omzuna dokundu, sonra kaseyi ona uzattığında parmaklarıyla onun parmaklarını kapattı.

Scarlett kolunu sıkarak teşekkür ettiğinde, Archer'ın penisi sertleşti. Koluna dokunmak ona bunu yapmıştı.

"İzlemek istediğim yeni bir polisiye film var," dedi Scarlett, kiler kapısını açıp bir paket fıstıklı M&M's çıkardı. Paketi kaldırıp ona umut dolu bir gülümseme attı. "İsveç'te geçiyor, bu yüzden altyazıları okumamız gerekecek, ama sen noir polisiye filmleri sevdiğini söylemiştin, o yüzden..."

"Ben varım," dedi Archer. Sanki cevabında en ufak bir şüphe varmış gibi.

Ona parlak bir gülümsemeyle baktı ve poşeti yırttı, çikolata kaplı fıstıkları ağzına attı. Poşeti uzattı ki o da bir avuç alabilsin, sonra onu oturma odasına götürdü.

Kanepeye oturdular. Archer'ın ayaklarını koyduğu yuvarlak bir puf bulunan derin üç kişilik bir kanepeydi. Scarlett, dizlerini yastıklara çekip üzerine bir battaniye örterken, kanepenin bir tarafına oturdu.

bir tarafa oturdu, dizlerini minderlerin üzerine çekip üzerine bir battaniye örttü.

"Serveti paylaşın," diye şikayet etti Archer, battaniyesiz bacaklarını göstererek.

baca

kları "O zaman bacaklarını buraya getir," diye karşılık verdi Scarlett, sırtarak.

nı Archer'ın Scarlett'in kanepesine uzanıp

işaret

edere

k.

ve onun önünde kıvrılmasını hissetmek, dünyadaki en doğal şeydi. Battaniyeyi ikisinin bacaklarının üzerine serdi, sonra kolunu yastık olarak kullanarak daha rahat bir kaşık pozisyonu aldı.

Kıpırdanması Archer için bir sorundu. Scarlett'in poposu sorunun tam merkezinde olduğu için saklaması zor olan çok büyük bir sorun. Ama fark ettiyse de, bunu belirtmedi ve uzaklaşmadı. Şeker torbasını onun ulaşabileceği bir yere kaldırdı, sonra uzaktan kumandayla televizyonu açtı ve kendi yayın hizmetine geçti.

Archer bunu neredeyse fark etmedi. Gözleri ekrana odaklanmıştı, ama farkındalığı tamamen Scarlett'teydi. Kanepede kaşık pozisyonunda yatarken, vücudunun uzunluğu onun göğsüne bastırıyordu. Başının ağırlığı koluna baskı yapıyordu. Kendini ona bırakıp gevşerken vücudunun yumuşaklığı hissediliyordu.

Bu cennetti. Bu cehennemdi. İkisi birden, çünkü tüm varlığıyla tam olarak bunu istiyordu, ama aynı zamanda daha fazlasını da istiyordu. Elini onun süveterinin altına kaydırıp belindeki yumuşaklığı hissetme hakkına sahip olmak istiyordu. Avucunda göğüslerinin ağırlığını hissetmek istiyordu. Kalçalarını öne doğru itmek istiyordu, böylece onun kendisine ne yaptığını anlayabilirdi. İç çamaşırı giyiyor muydu? Ya o bol pantolonunu birkaç santim aşağı itip onun içine girebilseydi? Tam burada, aynen böyle.

Gözlerini sıkıca kapattı ve dürtülerini bastırmaya çalıştı. Scarlett onun ne düşündüğünü bilseydi, bir daha onunla asla konuşmazdı. Kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Onlar arkadaştı ve arkadaşlar bazen sarılırdı... değil mi? Platonik bir şekilde, birbirlerine yakın bir mesafede bir dizi izleyebilirlerdi. Arkadaşlar bunu yapabiliirdi.

Sorun şu ki, Archer bunu yapabileceğinden emin değildi. Scarlett onun kalp atışlarını duyacaktı, değil mi? Ya da hareket edecekti ve onun birkaç santim arkasında taş gibi sertleştiğini anlayacaktı.

"Oh, hay aksi," dedi Scarlett, uzaktan kumandayı farklı bir açıyla tutmak için dirseğiyle kendini kaldırdı. Bu, kıcını onun zonklayan penisine tehlikeli bir şekilde yaklaştırdı. "İnternetim çok kötü."

Gözlerini kırıştırarak Archer sonunda ekranda neler olduğunu anlayabildi ve o ana kadar epey bir süredir dönüyor olabilecek bir dönen çark gördü.

Ne söyleyeceğini düşünmek biraz zaman aldı ve sonunda konuştuğunda sesi kısılmıştı. "Hotspot yapabilir misin?"

"Hayır," diye cevapladı Scarlett, ona yaslanarak. Archer kalçalarını geri çekmeye çalışırken nefes nefese kaldı. "Ethernet kablosuyla bağlı. Telefonumdan izleyebiliriz, ama bu pek eğlenceli olmaz."

Bu çok da karmaşık olmayan teknik sorunun muhtemelen kolay bir çözümü vardı, ama Archer'ın beyni yaklaşık yüzde iki ila üç verimlilikle çalışıyordu.

Ama gösteri yoksa, Scarlett'in kanepesinde, battaniyenin altında, vücudu ona yapışmış halde yatmanın bir anlamı yoktu. Bu cennet-cehennem durumunun tadını çıkaramadan buradan ayrılmak zorunda kalacaktı.

Ona dokunmayı bırakması gerekecekti.

Bu yüzden bir çözüm bulması gerekiyordu. Scarlett gitmesini söyleyene kadar Archer bu kanepeden kalkmayacaktı. Ve şu anda, Scarlett hala başını onun pazılarına dayamış, ayaklarından biri de onun baldırlarının arasına girmişti.

Belki o da hareket etmek istemiyordu.

Ekranın üzerindeki çark, onlar izlerken birkaç saniye dönmeye devam etti. Sonra ekran değişti ve internet bağlantısını kontrol etmelerini söyledi.

Scarlett iç geçirdi, sonra televizyonu kapatıp tekrar açtı. "Bunu deneyeceğiz, ama bazen tamamen bozuluyor. Yeni bir internet sağlayıcısına ihtiyacım var, ama aptalca bir sözleşme imzaladım ve şimdi sıkışıp kaldım."

Archer mırıldandı. O kadar sıcak, yumuşak ve mükemmeldi ki. Eğer kalkarsa ölecekti. Bu yüzden bakışlarını ekrandan ayırdı ve çaresizce odayı taradı. Belki de böyle kalmak için bir neden ortaya çıkardı...

Başının hemen arkasında, püsküllü lamba, çıplak, başsız heykel ve bir kitabın bulunduğu küçük bir sehpa vardı. Kitabı aldı ve kapağına baktı.

Her zamanki gibi, bir şeyi deşifre etmeye çalıştığında kelimeler gözünün önünde dans ediyordu, ama yine de okuyabiliyordu: "*Korsanların Esiri*."

Scarlett elini uzatıp kitabı ondan kapmak istedi, ama o gülerek kitabı onun ulaşamayacağı bir yere çekti. Ancak bu hareket vücudunu gerdi ve penisi Scarlett'in poposuna bastırdı. Penisi hala acı verecek kadar sertti ve yakın zamanda yumuşamayacaktı.

İkisi de donakaldı. Hâlâ kitabı havada tutan Archer, boğazını temizledi, boynuna sıcaklık yükseldi. Kalçalarını bir dakika önce olduğu yere geri kaydırıldı.

"Özür..." Scarlett de hareket edince konuşmayı kesti, böylece kıvrımları bir kez daha ona bastırdı. Nefes almak çok zorlaştı, ama Scarlett uzaklaşmadı.

"Bu..." Nefes aldı. "Bu gerçekten çok iyi bir kitap." Sesi nefessizdi.

"Öyle mi?" Archer'ın zihni, ekrandaki çark kadar hızlı dönüyordu. Sağ elinde kitabı tutarken, sol kolunu Scarlett'in göğsüne doladı. Bu hareket, Scarlett'in başını göğsüne getirdi, böylece vücutları tamamen birbirine dolandı.

"Evet. Bir kadın, kötü bir nişanlıdan ve şiddet uygulayan bir adamdan kaçmak zorunda kalır, bu yüzden nişanlısını öldürmesi ve bunu bir av kazası gibi göstermesi için bir suikastçı tutar. Ama sonra suikastçı nakit ödeme istemediğine karar verir ve onun yerine kadını alır."

"Onun esiri olarak."

Scarlett başını salladı.

Archer merakla mırıldandı. "Ve suikastçı aynı zamanda bir korsan mı?"

"Aslında o bir lord, ama aynı zamanda korsanlık da yapıyor."

"Anladım. Yani onu kaçırdıktan sonra açık denize mi götürüyor?"

Scarlett, ona bakabilmek için kollarında sırt üstü döndü. Bu, poposunun onun zonklayan kasıklarına temasını kesmesi açısından iyiydi, ama şimdi kalçasının kıvrımını kalçasında hissedebilmesi ve göğsünün önünü saran kolunun artık göğsüne tehlikeli bir şekilde yakın olması açısından kötüydü.

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu iyi bir kitap. Okuduğum kitapları yargılamayı bırak."

Öyle kızgın, haklı ve kızarmış haliyle çok sevimli görünüyordu. Sevimli ve çok seksi. Archer'ın herhangi bir kitabı okumakta zorlanacağını bilmiyordu, bu yüzden aynı anda birden fazla kitap okuması gerçekten dikkat çekiciydi.

Başparmağı, kızın köprücük kemiğinin hemen altındaki çıplak tenini okşadı. "Tatlım, ben hiçbir şeyi yargılamıyorum." Aslında, kızın üstünde ve yanında yaptığı tüm bu kıvrılmalar yüzünden iç çamaşırını mahvetmemek için kendini zor tutuyordu.

"Onun, kadına kabininin yerini ovdurduğu, ama bundan dolayı kendini kötü hissettiği kısma geldim. Yani onun tamamen bir haydut olmadığını biliyorsun."

"O bir lord ve korsan suikastçısı, yani derin bir karakteri var."

Kadın ona dirsek attı. Adam hırıltılı bir ses çıkardı, ama kadın hiç pişman görünmüyordu: "Kes şunu. Bu iyi bir şey. İnsanlar romantizmi alay konusu yapıyorlar çünkü kadınların hoşlandığı şeyleri yargılamayı seviyorlar."

"İtiraf etmeliyim ki Scarlett, meraklandım." Archer, Scarlett'in eski bir fişi yer imi olarak kullandığı sayfayı açtı. Harfler gözünün önünde dans ediyordu. Anlamını çözebilirdi, ama bu sonsuza kadar sürerdi ve sonunda başı zonklayarak kalırdı. Bu yüzden yapabileceği tek şeyi yaptı. Kitabı Scarlett'e uzattı ve "Bana oku" dedi.

DOKUZ

KENDİNE RAĞMEN, Archer kitaba kapıldı. Korsan lordu ve suikastçı Edward, kabinine girip fırça ve kovayı yere attı ve esir kadın Clara'ya kabininin yerini parlayana kadar ovmasını söyledi. Archer, Edward'ın bu konuda oldukça kaba davrandığını kabul etti. Scarlett, Archer'a Clara'nın korsan lordu suikastçıya küstahça davrandığını ve bu yüzden cezayı hak ettiğini söyledi. Archer bunun adil olup olmadığını sorduğunda, Scarlett onu susturup okumaya devam etti. Zavallı kadın uzun süre kabinin yerini ovduktan sonra, Edward geri geldi ve kadının gözlerinin şiş olduğunu ve kanayan elini tuttuğunu fark etti.

Scarlett sakın bir sesle okudu: "Kabin kapısı açıldığında başımı kaldırdım ve orada duruyordu, arkasında akan ışığı engelliyordu. Geniş omuzları, beni utandıracak kadar aşağıya kadar düğmeli olan ince keten gömleğini gerdi. Koyu saçları rüzgârla dalgalanıyordu. Zarif lordun izi yoktu; bu baştan aşağı bir korsandı. Palmumdaki kıymık zonkluyordu, parmaklarımı göğsüme kıvrıp, onun kapkara gözlerindeki ürkütücü bakıştan geri çekildim."

"Bir dakika, Edward'dan korkuyor mu? Ona ilgi duyduğunu sanıyordum." Archer sağ elini Scarlett'in kalçasına koydu ve parmaklarıyla daireler çizmeye başladı. Kalçasının çıkıntısını hissedebiliyordu, bu onu şaşırttı çünkü kızın vücudu her yerinden dolgun kıvrımlarla doluydu. Dikkatsizce kemiği izledi. Kız hala sırt üstü yatıyordu, kanepede onun üzerine uzanmış, yarısı göğsünde, sağ bacağı onun bacaklarının arasında. Battaniye hala bacaklarını örtüyordu.

Archer'ın penisi eskisi kadar şiddetli bir şekilde zonklamıyordu, ama hala kendini hissettiriyordu ve şimdi

Scarlett'in kalçasının yan tarafına bastırıyordu. Ya fark etmemişti ya da umursamıyordu ve her iki seçenek de Archer'a eşit derecede imkansız geliyordu.

"Ona ilgi duyuyor, ama adam onu kaçırdı, unuttun mu? Tabii ki korkuyor. Şimdi sessiz ol ve dinle. Kaptan, aramızdaki mesafeyi kapatmak için sadece üç uzun adım attı. Elimi göğsümden çekip avucumdaki kanı izledi. "Bu ne?" diye sordu, siyah gözleri benimkilere çarptı. "Ne oldu?" Scarlett sayfayı çevirdi, başını Archer'ın göğsüne yasladı.

Archer, korsan narin Clara'yı kollarının arasına alıp yatağına oturturken dinledi. Edward kadının arkasına geçti ve kıymığı çıkardı. O anda Clara bayılacak gibi hissetti ve Archer'ın kollarına yığıldı.

Archer kaşlarını çattı, parmakları Scarlett'in kalçasında durdu. "Bekle. Bu kıymık ne kadar büyüktü? Neden bayılmak üzere hissetti?"

"Archer, asıl meseleyi kaçırıyorsun."

"Mesele ne?"

"Mesele şu ki, korsan onu yatağına yatırmış, göğsüne yaslamış ve kız sadece onun gömleğini ve pantolonunu giyiyor, hatırladın mı? Çünkü tek elbisesi vardı ve o da mahvoldu. Ayrıca, korsan onu önemsiyor. Onun incinmesini görmekten nefret ediyor. Onun kanını görmek onu gerçekten etkiledi. Bu, ona karşı hisleri olabileceğini fark etmesini sağladı."

Scarlett'in sesindeki samimiyeti duyan Archer, bu konuda korsan lorduyla ortak bir yanı olduğunu hissetti. Ama tek yaptığı başını sallamak ve Scarlett'i kollarının arasında tutmaktı. "Anladım. Devam et."

"Şey." Scarlett durakladı. "Sanırım burada durabiliriz." Sayfayı çevirip bir sonraki bölümü gözden geçirdi, sonra kitabı kapattı. "Evet. Sanırım bugünlük bu kadar."

Archer, kolunu onun göğsüne daha sıkı doladı, sonra diğer kolunu karnına kaydırды. Dudakları kulağına yakındı. "Okumaya devam et, tatlım. Şimdi ilgimi çekti. Edward ne yapıyor?"

"Hayır, bence ana fikri anladın."

"Scarlett," diye ısrar etti Archer. "Bana oku."

Yanakları kızarmıştı, ama kitabı açtı. Kelimeleri öncekinden biraz daha hızlı ve mekanik bir şekilde okudu: "Onun sert, nasırlı eli avucumdaki yarayı okşadı, dokunuşu beklediğimden daha nazikti. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve Edward beni susturdu. "Burada güvendesin Clara. Bunu hala bilmiyor musun?" Nefesim titredi, o avucumu kaldırıp öptü, diğer kolu..." Scarlet boğazını temizledi.

boğazını temizledi—"diğer kolu göğsümün üstünden kaydı. Nefesim yavaşlayana kadar beni uzun bir süre öyle tuttu ve uyluklarımda garip bir sıcaklık hissetmeye başladım—garip, lezzetli bir sıcaklık. Giydiğim gömlek açılmıştı ve kaptan sıcak, geniş elini kaydırarak köprücük kemiğimi okşadı."

Archer, Scarlett'in nefesi kesilene kadar kaptanın hareketlerini taklit ettiğini fark etmemişti. Ama onu kollarında tutuyordu ve parmakları, kazağının yakasının altına kayarak köprücük kemiğini izlemeye başlamıştı. Cildi yumuşaktı, hayal ettiğinden daha yumuşaktı. Kalbinin ön koluna çarptığını hissedebiliyordu.

Tekrar konuştuğunda, sesi nefes nefeseydi. "Bu uygunsuz bir davranıştı. Onu durdurmalıydım, ama yapamadım. Onun eli... ilerledikçe... eli gömleğimin önündeki düğmelere doğru ilerledikçe... uyluklarımdaki sıcaklık daha da arttı."

Scarlett durakladı ve zaman durdu.

Archer tereddüt etti. Kendi nabızı hızla atıyordu. Scarlett kıpırdamamıştı, ama onun kalçasına değen zonklayan penisini hissedebildiğinden emindi. Ama kitabı kaldırmamıştı.

Elini kadının hırkasının düğmelerine kaydırdı ve kadının hafifçe nefes verdiğini duydu. Rahatlama mı? Heyecan mı?

Scarlett şöyle okudu: "Kaptan, hünerli ve telaşsız parmaklarıyla en üstteki düğmeyi açtı." Archer onun talimatını izledi. Kadiganının düğmeleri büyüktü, gümüş dolar büyüklüğündeydi ve tahtadan yapılmıştı. En üstteki düğme kadiganının yünlü kumaşına sürtündü ve sonra açıldı.

Düğme deliğine uzun süre baktı, parmakları titriyordu.

Scarlett derin bir nefes aldı, sonra boğuk bir sesle şöyle dedi: "İkinci düğme daha hızlı açıldı, sonra üçüncü, sonra dördüncü. Göğsüm inip kalktı" — Scarlett'in göğsü de aynı şeyi yaptı — "beni esir alan korsan düğmeleri hızla açtı, sonra giydiğim gömleğin kenarlarını açarak ortaya çıkardı..." Scarlett yutkundu ve Archer'ın eli durdu.

Ulaşabildiği tüm düğmeleri açmıştı, ama giysisinin iki tarafı birbirine yapışık duruyordu. Öncekinden daha fazla ten göremiyordu, ama altında hiçbir şey giymediğini zaten biliyordu. Şimdi parmakları hırkanın düğme delikli tarafına dolanmış, Scarlett'in devam etmesini bekliyordu. Ona izin vermesini.

Eğer izin vermezse, Archer ölecekti. Elbette, Scarlett ona durmasını söylediği anda duracaktı. Ama ölecekti. Çünkü hayatında hiç bu kadar tahrik olmamıştı, Scarlett'in yapması gerekenleri anlatmasını dinlerken.

Nefesini verirken sesi titriyordu, ama Scarlett sonunda fısıldadı: "...sonunda giydiğim gömleğin kenarlarını açarak göğüslerimi ortaya çıkardı. Elini titreyen karnımın üzerine koydu ve nazikçe okşadı."

Archer, yazarın nazik dokunuşla ne demek istediğini tam olarak anlamamıştı, ama avucunu çıplak karnına koyduğunda, onu okşamaktan kendini alamamıştı. Başı onun başının hemen üzerindeyken, dik göğüslerini ve pembe meme uçlarını mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Kendi eli, onun kusursuz cildine kıyasla pürüzlü ve yaralı görünüyordu, bu da muhtemelen sapkın ve yanlış nedenlerden dolayı onu memnun ediyordu.

Bir şekilde, arkadaşlıktan... bu her neyse ona atlamışlardı.

Elini yukarı doğru hareket ettirmek, avucunda göğüslerinin ağırlığını hissetmek için can atıyordu. Elini karnından aşağı kaydırmak ve onun da kendisi kadar ıslak olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Ama bu bir oyundu ve kuralları biliyordu. Eğer kuralları çiğnerse, kitabın üzerlerine yaptığı büyü sabun köpüğü gibi patlayacak ve o an sona erecekti. Onu aceleye getirirse, onu kaybedecekti.

Bu yüzden bekledi.

Scarlett başını onun omzuna yasladığında, Archer derin bir nefes aldı. Hâlâ bir elini Scarlett'in uyluğunda tutuyordu ve onu sıkıca kavradığını fark etti, bu yüzden elini gevşetti. Bu sefer, Scarlett okurken sesi daha güçlüydü. "Kaptan elini kaburgalarımaya kaydırды, sonra göğsüme." Scarlett'in nefesi titriyordu ve Archer ona iyi olup olmadığını sormalıydı. Ama belki de o da korsan lordu gibi bir hayduttu, çünkü ona hiçbir şey sormadı. Sadece başparmağıyla göğsünü okşadı, sonra avucunda hissedebilmek için nazikçe sıktı, sonra parmakları arasında meme ucunu yuvarladı.

Göğüsleri muhteşemdi. Yumuşak, ağır ve tam doğru boyutta... Yumuşak olduğunu zaten söylemiş miydi? Ve muhteşem? Ve o anda elindeydi? Archer, hızla takıntılı hale geldiği kadına dokunduğunu izledi ve kendini kaybetti. Bunun hiç bitmemesini istedi.

Scarlett'in nefesi düzensizdi ve okumaya devam etti. "Onun dokunuşuna karşı kendimi tutamadım" —Archer o anda neredeyse boşalacaktı, çünkü Scarlett onun dokunuşuna karşı kendini tutamadı—"başım onun boynuna yaslanırken.

ellerimle vücudumu keşfederken, avuçlarında göğüslerimin ağırlığını hissederek bana alçak sesle sözler fısıldadı. O..."

"Ne yaptı, Scarlett?"

"İki meme ucumu aynı anda çimdikledi' — oh! — 've sıcaklık içimi delip geçti.'" Archer göğüsleriyle oynarken Scarlett üç dört kez nefes nefese kaldı. Ona doğru eğildi ve kıvrandı, elindeki kitap titriyordu. Serbest eliyle onun uyluğuna uzandı, tırnakları kot pantolonunun üzerinden onu ısırdı. O göğüslerini okşayıp çimdiklerken, Scarlett ona sürtünmeye başladı ve Archer, onun sertliğini hissedebildiğini anladı. Kalçalarını kıvrarak onu arıyordu.

Archer, vücudunun ona değen sıcaklığı ve ellerindeki göğüslerinin mükemmelliği dışında hiçbir şey düşünemiyordu. Nefesi sertleşmişti, dudakları kulak kepçesini okşuyordu.

Scarlett, bir şekilde kitaba geri döndü. "Uzaktan, ona durmasını söylemem gerektiğini biliyordum, ama..." Bir an durakladı, elindeki kitabı düzeltti. "Ama onun sıcaklığı her tarafımı sarmıştı, elleri sert ve becerikliydi ve bacaklarımın arasında garip, hoş bir ıslaklık oluşuyordu." Her nefes alışında göğüsleri ve karnı titriyordu ve Archer, bu manzarayı aşağılık hayatının geri kalanında asla unutmayacaktı.

"Peki ya sen, tatlım?" Archer, sadece onun inlemesini duymak için meme uçlarını tekrar sıkarken sormadan edemedi.

"Bana ne olmuş, ne?" Sesi nefessizdi. "Uyluklarının arasında ıslak mısın?"

"Archer, sanmıyorum..."

O anı mahvettiği için kendini yumruklayabilirdi. Bu yüzden başını eğip dudaklarını kulağına yaklaştırdı ve sözünü kesti: "Okumaya devam et, aşkım. Sonra ne olacağını bilmek istiyorum."

Kadın tereddüt etti. Archer, kadının bir anlığına gerginleştiğini hissetti, kitabın sayfasını ararken dudaklarını ısırmasından bunu anladı.

Ama okumayı bırakmadı.

"Kaptan" — sayfayı çevirdi — "Kaptanın elleri, pantolonumun bağcıklarına doğru kayarken pürüzlüydü. Kulağıma sıcak nefesini üfleyerek, 'Hiç en çok ihtiyacın olan yere dokunuldu mu, Clara?' dedi." Scarlett yutkundu. Konuştuğunda sesi, kendini küçümsemeyle doluydu. "Benim geçmişimi düşünürsek, bakire bir kahramanı oynamaya uygun muyum bilmiyorum."

kahramanı oynamaya uygun muyum bilmiyorum. Belki de bu kitap yanlış bir seçimdi."

Ama Archer onun çekip gitmesine izin vermeyecekti. Şimdi, onu kollarında yarı çıplak halde tutarken, ona o kadar ateşliyen başka hiçbir şey düşünemiyorken. Var olan tek şey bu oyundu, bu rol yapma, bu andı. Onun geçmişini, kendi geçmişini ya da bunu yapmamaları için tüm nedenleri düşünemiyordu.

Bu yüzden yapabileceği tek şeyi yaptı. Elini, pantolonunun lastikli bel kısmına, fermuarın olması gereken yere kaydırды. Alçak sesle tekrar etti, "Hiç en çok ihtiyacın olan yere dokunuldu mu, Clara?"

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Scarlett ve bacaklarını birbirine sıkıca kapattı. Bacakları titrerken kitabı göğsüne bastırды.

Archer, Scarlett'in okumaya devam edebilmesi için kitabı kaldırırken eli titriyordu, başparmağıyla Scarlett'in avucunun arkasını okşarken, diğer eliyle Scarlett'in bol pantolonunun bel kısmını okşuyordu.

Scarlett durmak üzereydi. Archer bunu biliyordu. Kendini buna razı etmeye zorladı ve hazırlandı. Scarlett bu oyunu bitirir bitirmez, ellerini ondan çekecekti. Bu onu öldürecek ve kendini düzgün bir şekilde toparlayabilmek için bir an önce buradan çıkması gerekecekti, ama onu bırakacaktı.

Ama onu yanlış değerlendirmişti, çünkü kadın durmadı. "Sonra eli pantolonumun ön kısmının altına kaydı ve tüm... tüm düşüncelerim kafamdan uçup gitti. Dedi ki... Dedi ki... Dedi ki..."

Archer bir elini pantolonunun içine sokmuştu - orada sadece ıslak değildi, tamamen sırılsıklamdı - diğer elini karnına bastırarak onu kendine sıkıca sarıyordu. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki canı acıyordu. Hayatında hiç bu kadar sertleşmemişti ve onu, üremek için çaresiz bir hayvan gibi ona süründüğünü fark etti.

"Dedi ki..." Scarlett'in sesi kısılmıştı. "Archer..."

Archer gözlerini kısarak sayfaya bakmaya zorladı kendini. Tanrım, kız çok ıslaktı. Parmakları hiçbir dirençle karşılaşmadan klitorisine kaydı ve kız o kadar yumuşaktı ki başı dönüyordu. İçine girmek için sabırsızlanıyordu. O ıslak, sıcak sıcaklığın penisini sıktığını hissetmek için sabırsızlanıyordu. Onu tohumuyla doldurmak, başparmaklarıyla bacaklarını açık tutarak izlemek için sabırsızlanıyordu. Böyle düşündüğü için ahlaksızdı. Bunu biliyordu, ama yine de böyle düşünüyordu.

Scarlett inledi ve Archer kendini odaklanmaya zorladı. Sayfadaki harfler, Scarlett'in başparmağıyla işaret ettiği satırı bulana kadar karışık bir şekilde görünüyordu. Odaklanmalı, beynini düzgün çalıştırmalıydı. Hayallerindeki kadını tatmin etmekle meşgul olan bir eli olmadan okumak bile onun için yeterince zordu.

Sesi o kadar kısılmıştı ki, kelimeleri zar zor çıkarabiliyordu. Ama sonunda başardı. "A cu" - Lanet olsun, Scarlett, sen çok müstehcen şeyler okuyorsun, değil mi?

"Evet," diye nefes nefese cevap verdi ve sesinde gülümseme duydu.

Tek yapabildiği, her kelimesini anlamlı bir şekilde okumaktı: "Bu kadar tatlı ve ıslak bir amcık sadece bana ait olabilir."

Scarlett'in tüm vücudu kaskatı kesildi. Çılgılık attı, kitabı yere düşürdü, ellerini Archer'ın ellerine bastırarak orgazmını istediği gibi yaşayabildi.

Archer'ın ise hiç şansı yoktu. Kendini kadının kalçasına sürtünerek geçici olarak kör oldu ve hayatının en yoğun orgazmını yaşadı.

Sonra, az önce olanları düşünmeye, sakinleşip kendisini bekleyen hesaplaşma ve sonuçlarla yüzleşmeye fırsat bulamadan, telefonu çalmaya başladı.

ON

Telefonun sesi Scarlett'i gerçeğe geri döndürdü ve kanepeden yuvarlandı, bacakları battaniyeye dolandı.

Ne... oldu... az önce?

Archer, endişeli ve biraz sersemlemiş bir ifadeyle kanepenin kenarından başını uzattı. "İyi misin?"

"Mm-hmm," diye cevapladı Scarlett, neşeli görünmeye çalışarak. Telefonu çalmaya devam ederken battaniyeyi tekmeledi. "Cevap verecek misin?"

"Hayır, kapatacağım ve yarın ilgileneceğim," diye mırıldandı, cebine uzanarak. Gözleri hâlâ Scarlett'in üzerindeydi. "Buraya gel."

Evet, diye bağırdı Scarlett'in vücudu. *Oh oh*, dedi zihni.

"Ben, şey, gitmem gerek..."

Sonra Archer küfretti ve telefonuna somurtarak baktı. "Holden arıyor."

"Dedektif mi? Pazar öğleden sonra ne arıyor?" Scarlett ön pencereden içeri süzülen soluk ışığa baktı.

— "yani, akşam?"

Archer'ın yüzünde kısa bir mücadele yaşandı.

Scarlett doğruldu ve dirseklerine yaslandı. "Cevap versen iyi olur."

"İstemiyorum."

"Ya cinayetle ilgili bir haber varsa? Bizi şüpheli listesinden çıkarabilir."

"Şu anda bunu pek umursamıyorum." "Saçmalama, Archer."

Telefon çalmayı kesti.

Archer onun bakışlarını karşıladı. "Neden hala yerde yatıyorsun? Kanepeye gel."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu
sanmıyorum." "Harika bir fikir."

"Kime göre?"

"Bana göre, Scarlett. Buraya gel. Sana dokunmak istiyorum." Telefon tekrar
çaldı.

Scarlett ayağa kalktı ve kanepeden iki büyük adım uzaklaştı. Archer'dan uzak
durmak daha güvenliydi. Dokunacak kadar yaklaşırsa ne yapacağını bilmiyordu. Tek
bildiği, az önce olanların büyük bir hata olduğuydu. Gizli hareketlerle hırkasını ilikledi.

Archer oturdu ve ayaklarını yere indirdi, sonra telefonu açmak için kaydırdı.
"Evet?" Scarlett kapıya doğru sürünürken kaşlarını çatı. Nereye gittiğini tam olarak
bilmiyordu, ama Archer'dan ne kadar uzaklaşırsa o kadar iyi olacağını biliyordu. Ama
Archer ayağa kalktı ve telefonu kulağında, onu oturma odasının kenarına kadar takip
etti. "Tamam. Tamam, teşekkürler Rick." Telefonu kapattı. "Neden kaçıyorsun?"

"Kaçmıyorum," dedi Scarlett, kaçış planını yaparken bir ayağı koridorda. "Holden
ne istiyordu?"

Archer'ın omuzları düştü. "Kamyonetimin işlemleri bitti. Rick yarın iş için ona
ihtiyacım olduğunu biliyordu, bu yüzden beni aramaya karar verdi."

"Çok nazikmiş."

Archer, telefonundaki boş ekrana somurtarak baktı. "Evet. Öyleydi."

Scarlett hiç özellikle garip bir insan olmamıştı, ama o anda, hiç olmadığı kadar
rahatsız hissediyordu. Lise arkadaşından kalacak bir yer istemek zorunda kaldığı
zamankinden daha rahatsızdı. Eski erkek arkadaşının annesi, onunla iletişimi kesip
sonra da ayrılmak istediğini söylediğinde hissettiği rahatsızlıktan daha rahatsızdı.

Az önce yaptıklarının anlamını tam olarak kavrayamıyordu, ama bunun bir hata
olduğunu biliyordu. Bu, kesinlikle olmaması gereken tek şeydi. Onlar arkadaştı.
Arkadaşları birbirine karışmıştı. Bulduğu aile, orgazmdan daha önemliydi onun için.

Her ne kadar çok, çok iyi bir orgazm olsa da. Archer ona
baktı. "Konuş benimle, Scarlett." "Ne hakkında?"

Uzun bir nefes verdi. "Az önce yaptığımız şeyden pişman mısınız?"

"Ben..." Yutkundu. "Ben sadece... Bilmiyorum, Archer."

Bir adım yaklaştı ve Scarlett geri çekilme dürtüsüne direndi. Archer, Scarlett'in geri çekilmek istediğini anlayabiliyormuş gibi çenesini sıktı. "Gitmemi ister misin?"

"Kamyonetini almak istemiyor musun?"

"Şu anda kamyonetim umurumda değil."

Scarlett kollarını kavuşturdu. "Ben... Dinle, bu olmamalıydı." Çenesiyle kanepeyi işaret etti. "Arkadaş olmaya karar vermiştik. Senin için olabileceğim tek şey bu. Biz sadece... kendimizi kaptırdık, hepsi bu."

Archer onu uzun bir süre inceledi, sonra kararlılık hissi onu sardı. Kısa bir nefes verdi. Gözleri, Scarlett'in anlamadığı bir öfkeyi ele veriyordu. "Eğer kendine bunu söylemek istiyorsan, Scarlett, devam et. Yarın sabah seni almaya geleceğim, böylece Ralph'ın ne diyeceğini dinleyebiliriz."

Ralph... doğru. Scarlett bunu unutmuştu. Hâlâ onu da yanına almaya istekli miydi? Amatör dedektiflik yapmaya devam etmek istiyor muydu ki? Sonuçta onları bu noktaya getiren de buydu. Aralarındaki her şeyi değiştiren de buydu.

Scarlett kararını veremedi, Archer aralarındaki mesafeyi kapattı, elini Scarlett'in boynuna doladı ve onu sertçe öptü. Scarlett şaşkınlıkla nefesini tuttu ve Archer'ın dili ağzına girerek vücudunda elektrik çarpması gibi bir his uyandırdı.

Bu, neredeyse bir buçuk yıldır ilk öpüşmeleri idi. Ve Scarlett'in hatırladığından çok daha iyiydi.

Ama onu yakaladığı kadar çabuk, Archer onu bıraktı. "Yarın," diye yemin etti, gözleri parıldayarak, sonra ön kapıya doğru yürüdü, ayakkabılarını ve ceketini giydi ve çıktı.

Kapı kapandıktan sonra Scarlett'in etrafında sessizlik hakim oldu. Oturma odasının girişinde, sersemlemiş bir halde duruyordu. Sonra mekanik bir hareketle ön kapıyı kilitledi ve oturma odasına geri döndü. Battaniyeyi katlayıp kanepenin koluna koydu, yastıkları kabarttı ve yere düşen kitabı düzeltti. Kanepeden inerken üzerine düştüğü M&M'ler torbası dökülmüştü, bu yüzden yere saçılan şekerleri süpürdü ve kırıntıları temizlemek için elektrikli süpürgeyi getirdi.

Evi toparladığında, hava tamamen kararmıştı ve Scarlett huzursuzdu.

Dudakları karıncalanıyordu. Aslında, tüm vücudu karıncalanıyordu.

Telefonunu çıkardı ve Lucy'nin numarasını buldu, sonra tereddüt etti. Lucy muhtemelen yeni kocası ve yeni kedisiyle evlilik mutluluğunu yaşıyordu. Sessiz arkadaşının sakinliği şu anda çok hoşuna gitse de, Lucy'yi rahatsız edemezdi.

Camilla'nın telefon numarası sıradaydı, ama... Scarlett ona ne söyleyecekti?

Bu gece Archer ile ne yaptığını anlatırsa, Camilla'nın düğününde öpüştüklerini itiraf etmek zorunda kalacaktı. Camilla, Amelia ve Lucy muhtemelen o gece aceleyle gelip ayrıntıları öğrenmek isteyeceklerdi. Onu güldüreceklerdi ve üçü de Archer ile Scarlett'in olası aşk ilişkisi konusunda büyük harfle yazılan Heyecanlanacaklardı.

Ama bu, gerçeklerden çok uzaktı. Bu aşk değildi. Bu, saf ve basit bir şehvetti. Bir bitiş tarihi vardı. Buluşmaları birkaç gece, birkaç hafta veya hatta birkaç ay sürse de, Scarlett bunun biteceğinden kesinlikle emindi. Her zaman biterdi. İnsanlar onu kullanır ve terk ederdi. Bu, hayatın gerçeği idi. Artık buna alışmıştı, ama yine de canını yakıyordu.

Ancak bu sefer, ayrılık bir felaket olacaktı. Scarlett'in endişelendiği her şey - arkadaş grubunu mahvetmek, sahip olduğu tek aileyi kaybetmek, sevdiği insanlar tarafından terk edilmek - arkadaşını destek için aradığında gerçekleşecekti.

Derin bir nefes aldı ve az önce olanları anlamaya çalıştı: Archer çekiciydi, Scarlett uzun zamandır seks yapmamıştı ve şehveti onu yoldan çıkarmıştı. Bu ilk kez olan bir şey değildi.

O iyi bir adamdı, başarılı, zeki bir adamdı ve ona geçmişini anlatmıştı. Bu, aralarında bir tür sahte yakınlık yaratmıştı. Bu ve cinayet. Travma bağı kurmuşlardı. Ya da öyle bir şey.

Kanepeye çökerek, Scarlett kendine, belki de kör bir şehvet ve bir cinayetin şüphelileri olma ortak deneyiminden biraz daha derin bir şey olduğunu itiraf etti. Gözlerini kapattı, arkasına yaslandı ve ellerini yüzüne kapattı.

Scarlett ondan *hoşlanıyordu*. Çok hoşlanıyordu, fazla hoşlanıyordu.

Adam ondan vazgeçtiğine karar verdiğinde, bu onun aptalca küçük kalbini parçalayacaktı.

Ertesi sabah, Scarlett evinin önünde bir kamyonun gürültüsünü duydu. Kalbi hızla çarpmaya başladı, bu yüzden dişlerini sıktı ve kalbine kendini kontrol etmesini söyledi.

Tabii ki gitmeye hazırdı, neredeyse bir saattir hazırdı. Archer'ın kamyonetine bindiğinde, ona yulaf sütü latte uzattı.

Kalbi biraz daha hızlı çarpmaya başladı ve ona bir şey yapmasını söylemeye tenezzül etmedi.

Archer, iş kıyafeti gibi görünen kapitone, bej renkli bir ceket ve soluk renkli kot pantolon giyiyordu. Siyah çelik burunlu botları vardı. Üç giysi de çeşitli boya lekeleri ve diğer inşaat malzemeleriyle kaplıydı. Harika görünüyordu.

"Teşekkürler," dedi, latte'yi alırken.

"Pastalar da var." Aralarındaki kahverengi kağıt torbaya başını salladı. "Al bakalım."

Torbaya bir göz attığında, içinde bir elmalı Danimarka çöreği ve eski usul bir donut olduğunu gördü. Bu adama aşık oluyordu. Torbayı tekrar kapattı ve Archer'ın sorgulayan bakışına karşılık, "Koltuklarınıza kırıntı dökmek istemem," dedi.

"Senin için Scarlett, hayatımın her günü kırıntılarla uğraşırım." Adamın gülümsemesi Scarlett'in nabzını hızlandırdı ve Scarlett kızardığından emindi.

"Elektrikli süpürgenin karşılayamayacağı çekler yazma, tatlım."

Gözleri parladı. Tanrım, ne yakışıklıydı. Scarlett bakışlarını kaçırdı, ama Archer uzanıp elini tuttu. Nazikçe sıktı, sonra parmaklarını dudaklarına götürdü.

"Bana öyle demen hoşuma gidiyor," dedi.

"Ne? Tatlım mı?" Scarlett neden bu kadar nefes nefeseydi? O sadece orada oturuyordu!

"Evet." Elini tekrar kucağına koydu, ama temas ettiği her yeri sıcak ve karıncalanmış hissediyordu.

Bu gidişle kalbi duracaktı. Buna bir son vermesi gerekiyordu. Sadece... şu anda değil. Bir dakika sonra, kendini kontrol altına aldığı anda.

Archer kamyoneti vitese takıp sürmeye başladı. Elleri genişti, uzun parmakları direksiyonu kavrarken başparmağı hafifçe vuruyordu. Bu parmaklar daha dün Scarlett'in vücudunun çok mahrem yerlerindeydi. Kalbi her atışında uylukları titremeye başladı, bu yüzden başka yere baktı.

Bu kötüydü. Çok, çok kötüydü.

"Planımız nedir?" diye sordu, ışık yeşile dönünce yola çıkarken. "Ralph'tan ne öğrenmeye çalışıyoruz?"

"Ona Cumartesi gecesi şehirde olup olmadığını soracağız, Bussy'nin evine gittiğini itiraf edip etmediğini göreceğiz. Ona cinayeti soracağız, nasıl tepki vereceğini göreceğiz."

Scarlett başını salladı. "Sence sinirlenmez mi?"

Archer omuz silkti. "Bilmiyorum. Ne tür bir ruh hali içinde olduğuna bağlı.

Bağırıp çağıran bir tip değildir. Onun için çalıştığım zamanlarda, mutlu olmadığında genellikle sessizleşirdi. Ve benim çıraklığında bu sık sık olurdu." Scarlett gülümsedi,

başparmağındaki yüzük kağıt kahve fincanına hafifçe vurdu.

Bugün en sevdiği takılarını takmış, saçını yaptırmış ve makyajına ekstra zaman ayırmıştı. Bunun Archer ile hiçbir ilgisi yoktu. Bu sadece onun zırhıydı. En azından hazırlanırken kendine böyle söylüyordu.

Kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Ralph'ı seviyorsun." Archer koltuğuna yaslandı ve içini çekti. "Evet." "Onun yaptığını düşünmüyorsun."

"Hayır."

"Ama yine de onunla yüzleşeceksin."

"Bunu yapmak zorunda olduğumu hissediyorum. Karısının ilişkisini ya da tutuklandığını bilmiyordum.

Onun hakkında bildiklerimi yeniden düşünmeme neden oluyor."

"İnsanlar her zaman gerçek yüzlerini göstermezler," dedi ve bu sözler kendi kulağına bile acı geldi. Archer o çekiciliğin altında ne saklıyordu?

"Daha önce yanıltıldın mı?" diye sordu sessizce.

Scarlett uzun bir süre sessiz kaldı. Doğuya giden otoyola girene kadar. Jimmy'nin çalıştığı Shell benzin istasyonu, terk edilmiş bir alışveriş merkezinin hemen karşısında, sağdan geçti. İkisi de oraya baktı, sonra birbirlerine baktılar.

Scarlett, Archer'ın kaşlarını kaldırmasına sinirlenerek, "Aklından bile geçirme," diye uyardı.

"Az önce ne düşündüğümü bilemezsin."

"O benzin istasyonuna gidip Jimmy'nin çalışıp çalışmadığını kontrol etmeyi düşünüyorsun."

"Belki de benzin almam gerekir," dedi, geniş bir gülümsemeyle. "Ama konuyu değiştirmeyi bırak. Yanıltıldığından bahsedecektin. Benzin istasyonundaki o ahmak mıydı?"

Scarlett başını salladı. "Eski erkek arkadaşımдан bahsetmiştim, değil mi? Beni terk eden adam?"

Archer homurdandı. "Stirling'e taşınmadan önce, değil mi?"

"Aslında taşınmamın ana nedeni oydu." Dudakları büzüldü. "Dört yıl boyunca çıktık."

Archer gözlerini kırptı. "*Dört yıl* çıktıktan sonra seni terk mi etti?"

Eski bir acı yeniden yüzeye çıktı ve Scarlett göğsünü ovuşturdu. Sadece acı değildi. Utanç da vardı. Aşağılanma. "Evlilikten bahsediyorduk. Bana nişan yüzüklerinin linklerini gönderip, hangi tarzları sevdiğimi öğrenmeye çalışıyordu. Çocuklar, finans, gelecek hakkında konuşmuştuk. Her şeyi. Sonra bir hafta sonu, erkeklerle bir geziye çıktı ve ortadan kayboldu. Öldüğünü sandım."

"Birlikte mi yaşıyordunuz?"

Kafasını salladı. "Hayır. Konuşmuştuk ama kira kontrollü tek yatak odalı bir dairem vardı ve ondan vazgeçmek istemiyordum, ayrıca ikimiz için çok küçüktü. Mali durumumuz düzeldiğinde bir ev alacaktık."

Archer dirseğini pencere çerçevesine dayadı ve parmağını çenesine sürerek yola bakmaya başladı. Scarlett, "Anlamıyorum. Bütün bunlar oldu ve o birdenbire seninle konuşmayı mı kesti?" dediğinde gözlerinin etrafındaki gerginliği görebiliyordu.

Scarlett sert bir şekilde burnunu çektirdi. "Şimdi düşününce çılgınca geliyor. Sanki başka biri hakkında anılarım varmış gibi. Ama o günlerdeki panik... Tarif edemem. Hastaneleri, polisi, tüm arkadaşlarını aramaya başladım. Üç gün boyunca uyumadım. Gerçekten bir yerlerde bir hendekte ölü olduğunu düşündüm ve neden kimse telefonlarıma cevap vermediğini anlayamadım. Sonunda onun annesi bana onun benden ayrıldığını söyledi."

"Ne korkak adam." Archer'ın elleri direksiyonu kavradı, çenesi sanki dişlerini gıcırdatıyormuş gibi çalışıyordu.

Onun tepkisi Scarlett'i garip bir şekilde rahatlattı. Gözlerini ondan ayırıp önlerindeki yola baktı. "Evet, öyleydi. Her neyse, bu olay insanlarla ilgili bildiğim her şeyi yeniden düşünmemi sağladı. Sana bir şey gösterebilirler, ama her bir parçası yalan olabilir. Ralph Lewis harika bir akıl hocası ve marangoz olabilirdi, ama bu onun cinayet işlemeyecek kadar iyi biri olduğu anlamına gelmez."

"Sanırım şu anda ben de cinayet işleyebilirim," diye mırıldandı Archer ve Scarlett yine o tuhaf, uçarı, mutlu hissi yaşadı. Muhtemelen bu doğru bir tepki değildi, ama içinden gelen buydu. Archer derin bir nefes aldı, sonra sanki sakinliğini geri kazanmaya çalışır gibi nefesini verdi.

Ona gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Ona baktığında, kafası karışmış görünüyordu. "Ne için?"

"Umursadığın için."

Elini uzattı ve tekrar elini tuttu, ama bu sefer dudaklarına götürmedi; sadece elini tuttu.

ARCHER, SCARLETT'İN ELLERİNİ SEVİYORDU. Parmakları uzun ve narindi, parmaklarını onun parmaklarına dolarken, parmaklarında birkaç yüzük parıldıyordu. Orta parmağındaki küçük taşın yanı sıra, Scarlett orta ve yüzük parmaklarının ikinci ve üçüncü eklemleri arasında yüzükler takıyordu. Archer daha önce hiç kimseyi böyle yüzükler takarken görmemişti ve kendini sürerken başparmağıyla metal ve küçük taşları okşarken buldu, onun cildini ve takılarını yatıştırıcı bir okşama ile okşuyordu. Onu mu yoksa kendini mi yatıştırdığını bilmiyordu.

Sonunda dönüş yapmak için elini bıraktığında, cildinin dokunuşunu özledi. Tırnakları hala şeftali rengi ojeyle boyanmıştı ve kahvesinden bir yudum alırken güneş ışığında parıldıyordu. Onunla ilgili her şey güzeldi.

Gözlerini ondan ayırdı ve düşünceleri onun boktan eski sevgilisine döndü. Her nefes alışında göğsü yanıyordu. O ağlayan, korkak herif Scarlett'i derinden incitmişti. Bu doğru değildi.

Otoyoldan çıkıp kuzeye doğru ilerlerken, Archer Scarlett'in arkadaşı olamayacağını fark etti. Başından beri böyle düşünmekle naif davranmıştı; Scarlett, bir kadında aradığı her şey ve daha fazlasıydı. Camilla ve Marlon'un düğününden sonra dudaklarını tattığı andan itibaren bunu anlamalıydı.

Onu bulmuştu. O, onundu.

Onun kadını. Onun sevgilisi. Onun arkadaşı. Onun her şeyi.

Ama o da aynı şekilde hissediyor muydu? O, lise diplomasını zar zor alan bir aptaldı. Bir kitabın tek bir sayfasını bile okumadan duvara fırlatmak isteyen bir adamdı. Scarlett, eğlenceli bir gecenin dışında onda ne bulabilirdi ki?

Önceki gece kanepede yaşanan olaydan sonra, dehşete kapılmış görünüyordu.

Çelişkili duygular içinde olan Archer, dikkatini tekrar elindeki işe verdi. Eski akıl hocasını göreceklerdi, o bir katil olabilir de olmayabilir de. Ralph Ethel'i öldürmüşse, adlarını temize çıkarmak için bunu kanıtlamanın bir yolunu bulmaları gerekecekti. Archer, Scarlett'in yapmadığı bir şeyden dolayı suçlanmasına izin veremezdi.

Scarlett'in başına gelen onca şeyden sonra, iyi bir hayatı hak ediyordu.

"Bir sonraki kavşaktan sola döneceğiz," dedi, sessizliği doldurmak ve düşüncelerini toparlamak için sert bir sesle. "Sağdaki üçüncü ara yol olacak."

"Tamam," dedi Scarlett, koltuğunda kıpırdanarak etrafı tararken.

Yol daraldı ve ormanlık bir tepenin etrafında kıvrıldı. Üç araba yolu birbirinden uzak, evler ağaçların arkasında gizlenmişti. Buradaki mülkler تنها yerlerdeydi, tam da Ralph'ın sevdiği gibi. Eski akıl hocasının araba yoluna yaklaşıırken Archer'ın kalbi hızla çarpmaya başladı.

Bir kadın ölmüştü — evet, korkunç bir kadındı — ve Archer'a iyi bir hayat şansı veren tek adam bunun arkasında olabilir.

Buna inanmak istemiyordu, ama kesin olarak bilmek zorundaydı.

Yol çakıllıydı ve yoğun bir çam ormanının içinden birkaç yüz metre boyunca kıvrılarak ilerledikten sonra hafifçe sola dönüyordu. Ağaçlar daha seyrekleşiyordu, yaprak dökmeyen ağaçların derin zümrüt yeşili arasında sonbahar renklerine bürünmüş birkaç meşe ve karaağaç vardı.

Ralph'ın evi görünür hale geldiğinde Archer'ın kalbi gırtlığına kadar çıktı. Ev, onlarca yıl boyunca derme çatma bir şekilde inşa edilmiş, dik çatılı ve yıpranmış mavi kapılı bir kulübeden biraz daha fazlasıydı. Evin etrafında yabani otlar büyümüş, pencere kenarlarında kurumuş bitki kabukları dizilmişti.

On beş yıl önce böyle görünmüyordu.

"Atölyesi arkada," dedi Archer, çenesini küçük evin etrafını çevreleyen çakıl yola doğru sallayarak. "Eğer buradaysa, orada olacaktır."

Scarlett başını salladı.

Kamyonet yavaşça ilerledi, evin yanından geçerken lastikleri çakılları ezdi. Archer karanlık pencerelere baktı, ancak yırtık pırtık perdeler gördü.

Sonra küçük evin arkasında atölye göründü. Archer'ın göğsü sıkıştı. "Ralph evde."

"Habersiz gelmemizi sorun etmez mi?" "Bundan nefret edecek."

Scarlett homurdandı ve onun bakışını takip ederek Ralph'ın atölye olarak kullandığı devasa kulübeye baktı. "Bu küçük geziden pişman olmaya başlıyorum."

Archer motoru durdurdu ve endişeli bakışlarıyla karşılık verdi. Ona dokunmaya takıntılı olduğu için Archer uzanıp elini tuttu. Parmaklarını onun parmaklarının arasına geçirdi ve kahverengi gözlerine bakarak, onları karartan her gölgeyi ortadan kaldırabilmeyi diledi. Avucunun içi onun avucuna karşı sıcak ve yumuşaktı. "Kasabaya geri dönebiliriz, Scarlett. Buraya tek başıma geri gelirim."

Kız elini çekti. "Saçmalama. Artık buradayız. Onunla konuşalım. Ne yapacak ki? Bizi öldürecek mi?" Kızın gülümsemesi Archer'ın göğsünü delip geçen bir ok gibiydi.

O arabadan inerken, o da onu takip etti. Bakışları, ormanın sessiz yalnızlığında bir testerenin vızıldadığı atölyeye yöneldi. Testere sustuğunda, Archer'ın kamyonetinin önünde durdular ve Scarlett dönerek onun bakışlarına karşılık verdi.

Omuzlarını dikleştirdi ve ona cesur ve güzel bir şekilde başını salladı. O, ona aşıktı. O anda, güneş ışığı saçlarının tutamlarını parlak altın rengi boyarken, bu duygu onu sessizce sardı. O, kulübeye döndü. "Hadi yapalım şunu."

Archer de atölyeye bakmak için döndü. "Konuşmayı ben yaparım."

"Bana uyar."

Birlikte, potansiyel bir katilin bulunduğu binaya doğru ilk adımı attılar ve donakaldılar.

Çünkü arkalarında bir hayvan kükremeye başlamıştı.

ON BİR

SCARLETT KALBİ göğsünde çarparak hareketsiz kaldı. Arkalarında ne varsa, büyük, saldırgan ve kötücül bir şeydi. Keskin dişler ve parçalanmış et görüntüleri zihnini doldurdu.

Düşmanca hayvanı ürkütmek istemeyen Scarlett yavaşça döndü. Archer, kollarını açmış, vücudunu gerginleştirmiş, onu tehditten korumak için çoktan adım atmıştı. Boynunun yanındaki kasları, parmak uçlarındaki hafif seğirmeleri görebiliyordu. Dizleri bükülmüş, atlamaya hazırdı.

Ormana bakıyorlardı. Uzun otlar, en yakın ağaçların tabanını gizliyordu, çalılar ise Archer'ın kamyonetinin hemen arkasında kümelenmişti. Çalılar hışırdadıkça hırıltı daha da yükseldi.

"Scarlett," dedi Archer alçak ve sakın bir sesle. "Kamyonete geri dönmek gerekiyor."

"Peki ya sen?" diye cevapladı kız, onun ses tonuna uymaya çalışarak ama başaramadan. Sesi titriyordu ve hırıltı iki katına çıktı. Orada ne varsa, çok büyük olmalıydı. Çıkardığı ses derin ve yankılıydı.

"Ben iyiyim," diye cevapladı Archer, eğilip uzun çimlerin arasında duran bir sopanın ucunu yakaladı. "Senin güvende olmanı ve arabaya binmeni istiyorum, tatlım."

"Seni burada o şeyle savaşmak için bırakmak istemiyorum." Derin, yüksek bir havlama ikisini de irkitti.

"Lütfen, Scarlett. Arabaya bin."

"Tamam." Scarlett, Archer'ın dikkatinin kendisiyle tehdit arasında bölündüğünü anlayabilirdi, bu yüzden ikisinin de iyiliği için onun dediğini yapmak zorundaydı.

Ama arabasına doğru bir adım attığı anda, çalılar şiddetle sallandı ve hayvanın havlaması öfkeyle doldu. Saldırmak üzereydi.

"Scarlett, arabaya bin!" Archer sopayı beyzbol sopası gibi kavradı ve ayaklarını genişçe açarak, onun için canavarlarla savaşmaya hazırlandı.

Scarlett çığlık attı ve sürücü kapısına doğru atladı, kapının kilitli olduğunu görünce panik içinde bir ses çıkardı. Anahtarlar... Anahtarlar neredeydi? Archer küfretti ve çubuğu bir eline alarak ceplerini karıştırmaya başladı.

Sonra çalılar ürkütücü bir şekilde sessizleşti.

Parmakları kamyonetin kapısının soğuk metaline bastırarak, Scarlett omzunun üzerinden Archer'ın bakışlarına karşılık verdi. Anahtarları parmak uçlarından sarkarak ona doğru uzanıyordu.

Ama artık çok geçti.

Canavar çalılardan fırlayıp saldırdı, benekli kürk ve öfke dolu bir top gibi, kuşların gördüğü her ağaçtan uçup gitmesine neden olacak kadar yüksek sesle havlayarak.

Scarlett çığlık attı ve yüzünü kollarıyla kapattı, tam da keskin bir ısıklık havayı yırtan bir ses duyduğu anda.

Ardından gelen sessizlik, çorba kadar yoğundu. Scarlett yavaşça kollarını indirdi...

Ve hayatında gördüğü en küçük köpeği gördü.

O ses o hayvandan mı çıkmıştı?

Bu, yakın zamanda chihuahua ataları olan bir tür melezdı. Titreyerek, dişlerini göstererek, yerden yaklaşık 20 cm yüksekliğinde duruyordu.

"Jumbo! O gürültüyü kes!" atölyeden bir ses yükseldi.

Köpeğin hırlamaları kesildi, ama dişleri hala görünür durumdaydı. Archer hala sopayı iki eliyle sıkıca tutuyordu ve gözlerini köpekten ayırmıyordu.

"Buraya gel, oğlum," arkalarındaki adam tekrar ısıklık çalarak seslendi.

Jumbo hapşırđı ve Scarlett'in vücudu aşırı adrenalinle boğuşmasaydı bu çok sevimli bir hareket olurdu. Yavaşça döndü ve Ralph Lewis'i ilk kez iyice gördü.

Adam uzun ve zayıftı, beyaz saçları ve kalın beyaz sakalı vardı. Minyatür köpeği devasa eliyle kaldırdı ve kucağına aldı. Sonra, aralarındaki otlarla kaplı çakıl taşlarını uzun adımlarla geçerek Ralph yaklaştı.

Soluk, şekilsiz bir kot pantolon ve soğuk havadan korunmak için sadece yıpranmış bir tişört giyiyordu. Kemerine deri kılıflı bir bıçak takılıydı; nereye giderse gitsin yanında bir silah taşırdı. Şiddet eğilimli miydi, yoksa

bir alet miydi? Hala korkmuş halde duran Scarlett'i ve sopasını sallayan Archer'ı görünce, kalın kaşlarını çatarak somurtmaya başladı.

Bu adam, Scarlett'in dükkanının önündeki Archer'ın kamyonetini tanıyacaktı. Kamyonetin arkasına bağlanmış alet çantasının, kolayca silah olarak kullanılabilecek aletlerle dolu olduğunu bilecekti.

"O şeyi indir, Jones. Kendini gülünç duruma düşürüyorsun."

Archer sopayı bıraktı. "Selam, Ralph." Boğazını temizledi. "Uzun zaman oldu."

Ralph boğazının derinliklerinden kaba bir ses çıkardı ve serbest elini kaldırıp köpeğinin kulaklarını kaşıdı. Jumbo büyük bir esneme yaptı ve yaşlı adamın göğsüne sokuldu.

"Um. Sevimli köpek," dedi Scarlett, sesi biraz tiz çıkmıştı. Ralph

ona gözlerini kısarak baktı. "Sen kimsin?"

Köpek başını kaldırıp hırladı, ama sesi pek ikna edici değildi. Ralph homurdandı, köpeği tutan koluyla onu hafifçe salladı ve hırlama kesildi.

"Bu benim... Bu Scarlett," diye araya girdi Archer ve Scarlett, onun konuşmasında takıldığı yeri fark etti. Ne söylemek üzereydi? "Seninle konuşmak istedik."

"Ben de senin yaşlı bir adamı ziyarete gelemeyecek kadar kibirli olduğunu sanıyordum," diye cevapladı Ralph, buz gibi bakışlarını Archer'a çevirerek. "Neredeyse on yıldır senden hiç haber almadım."

"Sana en son aradığımda, müşteri özellikle öyle istemiş olmasına rağmen, dış cephe kaplaması için ek yerlerini kesim yaptığım için beni azarladın. Bana biraz sağduyu öğrenene kadar geri gelmememi söyledin."

"Ahşap şiştiğinde mitre derzleri açılır," diye karşılık verdi Ralph. "Korkunç bir fikir."

"Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun. Müşteriye de öyle söyledim. Yine de kaidelerde miter eklemesi istediler."

"Bir yıl sonra berbat görünüyordu. Bir çırağımın işi bu şekilde bırakacağına inanamadım."

Archer omuz silkti, sinirli görünüyordu. "Onları uyarmadığımı mı sanıyorsun?"

Ralph homurdandı, sonra arkasını dönüp atölyesine doğru yürüdü. Archer, Scarlett'e baktı ve başını sallayarak onu takip etmelerini işaret etti.

Scarlett'in ilk izlenimi, Ralph Lewis'in Ethel Brown'ı öldürmediği yönündeydi. Archer'ın yaşlı adamı bu kadar yanlış değerlendireceğini düşünemiyordu. Ama adam *gerçekten* kızgın görünüyordu ve karısıyla yatan bir adamın parmaklarını kesmişti. Yani, duyguları yoğunlaştığında şiddete yabancı değildi. Ayrıca Archer'ın kamyonetini tanıyabilirdi ve cinayet sırasında o bölgedeydi.

Atölyeye yaklaşırken üç çift ayak sesi çakıllarda çtırdadı. Atölye, önündeki küçük kulübenin yaklaşık dört katı büyüklüğündeydi ve taze kesilmiş odun kokusu, kimyasal bir şeyin keskin kokusuyla karışmıştı — boya, terebentin veya yapıştırıcı. İki masa ayağı bir çalışma yüzeyine sıkıştırılmıştı, masanın üst kısmı ise başka bir yüzeye yaslanmıştı.

Ralph, masadan bir kalem alıp kulağının arkasına takarak odada dolaştı. Köpeği yere indirdi ve sökülmiş masanın diğer iki yarı bitmiş ayağına döndü.

Archer etrafına bakındı. "Artık mobilya yaptığını duydum," dedi, elini mükemmel pürüzsüzlükteki masa tablasının üzerinde gezdirerek. "Güzel görünüyor, Ralph."

Ralph homurdandı ve masa ayağının bitmemiş ucuna bir ölçü işareti koydu. Atölyenin sessizliğinde Scarlett, kalemin ahşap damarlarına sürtünme sesini duyabiliyordu. Ayakları talaşların üzerinde çtırdadı, ayakkabıları talaşların üzerinde küçük izler bıraktı.

Ralph gözlerine koruyucu gözlük taktı ve masa testeresini çalıştırdı. Masa ayağının üst kısmını istenen boyuta göre kesti ve Archer ile Scarlett'i tamamen görmezden geldi. Köpek şüphayle izledi, sonra köşedeki köpek yatağına gidip uykuya daldı.

Mekanik testerenin uğultusu tekrar sustuğunda, Archer boğazını temizledi. "Bir dakika konuşabilir miyiz?"

"Hâlâ burada mısın?" Soru sert bir tondaydı.

Archer, Scarlett'e bakarak yüzünü buruşturdu.

Scarlett aldı bir derin nefes "Bay Lewis, benim adım

Scarlett Scarlett Westbrook. Pushing Daisies'in sahibiyim."

Ralph işinden başını kaldırdı ve keskin bakışlarıyla onu olduğu yere çiviledi. "Ethel Brown'ın öldüğü yer orası."

"Ben... şey... evet," diye bitirdi kadın, yetersiz bir cevapla.

"Ve bunun hakkında benimle konuşmak istiyorsun." Bu bir soru değildi.

"Bak," Archer araya girdi. "Ralph. Cinayet sırasında çiçekçinin yakınlarında olabileceğini duyduk ve cumartesi gecesi garip bir şey görmüş olabileceğini merak ettik."

"Artık polis için çalıştığını bilmiyordum."

Scarlett, Archer'ın boynunda hafif bir kızarıklık fark etti. Sinirlenmişti. "Çalışmıyoruz. Ben sadece..." Diye öfkeyle soludu. "Dinle, içeri girdiğimizde Ethel Brown'ın cesedini yerde gördük, tamam mı? Sadece ne olduğunu anlayabilir miyiz diye bakmak istiyoruz."

Ralph kollarını kavuşturdu, sonra elini yanağına götürüp ovuşturdu. Scarlett, onun üçüncü parmağının etrafında soluk bir deri şeridi fark etti. Bronzlaşma izi. Yakın zamanda yüzük takmayı bırakmıştı.

"Akşam yemeği vaktinde Bussy's'e gittim," dedi Ralph. "Yaz başında yeni bir şef aldılar ve bazen akşam yemeği için oraya giderim. Garip bir şey görmedim. Etrafta birkaç kişi vardı, olağan dışı bir şey yoktu. Eve gitmek için dışarı çıktığımda sirenleri duydum."

"Ethel'i görmedin mi?" diye sordu Archer. Ralph başını salladı. "Hayır."

"Orada saat kaçta olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu Scarlett. Ralph'ın soluk mavi gözleri ona baktı. Omuz silkti. "Beş miydi?"

Bu, gün batımından önce, Scarlett ve Archer'ın Barlow'ların evinden ayrılmasından en az kırk ila elli dakika önce anlamına geliyordu. Ceset bulunduklarında hala ılıksa, bu Ralph'ın çok erken geldiği ya da yalan söylediği anlamına geliyordu.

"Doğru." Archer, Scarlett'e baktı ve Scarlett onun bakışlarından ne anlama geldiğini anlayamadı. Kaşlarını kaldırdı.

Onun tutuklanmasını sormalılar mıydı? Baltayı? Artık olması gerekenden iki parmağı eksik olan adamı?

Archer, Scarlett'in aklını okuyabiliyormuş gibi, Ralph'a döndü. "Ava nasıl?"

Ralph'ın yüzü hiç kıpırdamadı. "Bilemem." "Ne demek istiyorsun?"

"On sekiz ay önce taşındı," dedi Ralph, son masa ayağını tamir ederken. "Sence neden bu günlerde iyi bir yemek için kasabaya kadar gitmek zorundayım? Arkadaşlık için gitmediğim kesin." Ahşap parçayı kaldırıp altını inceledi, büyük, nasırlı elleri malzeme üzerinde nazikçe hareket etti.

Archer'ın kaşları kalktı. "Bunu duyduğuma üzıldüm."

"O kadına çok fazla yıl harcadım," dedi, sonra masa ayağını yere koydu ve ikisine de somurtarak baktı. "Bu kadar mı? Şimdi gidecek misiniz, yoksa Ethel Brown'ı öldürdüğümü itiraf etmemi mi bekliyorsunuz?"

Scarlett tamamen hareketsiz kaldı. Köpek düşük bir homurtu çıkardı. Kimse kıpırdamadı.

Archer çok sessizce, "Öldürdün mü?" dedi.

Scarlett küçük, sık bir nefes aldı. Atölyenin kokusu bir dakika öncesine göre daha ağır, neredeyse mide bulandırıcıydı.

Ralph burnunu çekip başını salladı. "Onu ben öldürmedim. Bussy's'ten hamburger alıp eve gittim. Şimdi buradan git. Köpeği rahatsız ediyorsun."

Jumbo adlı köpeğin dikkatli bakışları altında dışarı çıktılar. Köpek onları takip etti ve atölyenin girişinde nöbet tuttu. Sonra Archer'ın kamyonetine binip, harap kulübenin etrafından dolaşarak çakıllı yolu takip ettiler. Yola çıktıklarında Scarlett uzun bir nefes verdi. "Sence o mu yaptı?" diye sordu.

Archer bir süre sessiz kaldı ve sonunda başını salladı. "Onun yapacağını düşünemiyorum."

"Zaman uyuşmuyor. Gün batımı saat altı civarındaydı ve o saat beşte şehirde olduğunu söyledi."

"Dün gece Bussy's'te barda çalışan kişiyle çapraz kontrol yapmak kolay olur."

Scarlett başını salladı. "İyi fikir. Ama pazartesi günleri kapalı değil mi?" "O zaman yarın gideriz."

Scarlett gülümsemesini saklamak için pencereye döndü. "Biz" kelimesinin kulağa hoş gelmesini seviyordu.

ARCHER GERGİNİYDİ. Ralph'ın Ethel'i öldürdüğüne inanmak istemiyordu, ama emin olamıyordu. Scarlett'i istiyordu, ama onun kendisine bağlanmaya hazır olmadığını biliyordu. Gerginlik onu her yöne çekiyordu, ta ki derisinden çıkacakmış gibi hissedene kadar.

Biraz rahatlaması gerekiyordu. Kavga etmek, sevişmek, kaçmak ya da bu fazla enerjiyi yakmak için *bir şeyler* yapmak. Bu yüzden uzaktan Shell benzin istasyonunun tabelasını gördüğünde, ani bir karar verip oraya girdi.

"Archer," diye uyardı Scarlett.

"Ne?"

"Bana o melek gibi bakma. Ne demek istediğimi biliyorsun." "Benzin almam lazım."

"Deponun yarısından fazlası dolu."

"Bu iyi bir fırsat. Normalden birkaç sent daha ucuz."

"Muhtemelen artık burada çalışmıyordur." "Kim?"

Scarlett dilini şaklattı ve gözlerini devirdi, Archer ise güldü. Benzin istasyonunun girişine en yakın pompaya yanaştı ve ikisi de camdan içeri baktılar.

"O mu?" Archer, kasadaki adama çenesini sallayarak sordu.

"Buna cevap vermeyeceğim."

"Sen bilirsin," dedi ve kamyonetten indi. Depoyu doldurdu, sonra ön camdan Scarlett'in bakışlarıyla karşılaştı. Ona kaşlarını çattı, o da göz kırptı. Duyamasa da, yüzündeki ifadeden onun sinirli bir şekilde iç çektiğini anlayabilirdi.

Kendi kendine ıslık çalarak kaldırımından karşıya geçti ve sürgülü cam kapılara doğru yöneldi.

"Archer, pompada öde," diye Scarlett arkadan seslendi.

Gülümseyerek döndü. "Aldım. Ama bir paket sakız almak istiyorum."

"Saçmalıyorsun," dedi kız keskin bir sesle, sonra gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Scarlett?" dedi Archer'ın arkasından bir ses.

Archer döndüğünde, yirmili yaşların ortalarında, kıvrıcık siyah saçlı ve ince bıyıklı bir adam gördü. Adam, benzin istasyonunun logosu bulunan bir polo tişört, koyu renk kot pantolon ve isim etiketi takıyordu.

Archer dudaklarını kıvırdı ve adamın karşılık olarak kaşlarını çatmasından anlaşıldığı kadarıyla, bu hoş bir gülümseme değildi. "Merhaba, Jimmy."

ON İKİ

"Kimsin sen?" dedi Jimmy, çenesini kaldırarak.

Archer ellerini ceplerine soktu. "Ben Scarlett'in yeni erkeğiyim." "*Değil*," dedi Scarlett, ikisinin yanına sert adımlarla yaklaşarak.

"Aynı fikirde değilim," diye araya girdi

Archer. "Scarlett, bu adam seni rahatsız mı ediyor?" "Hayır, sadece şaka yapıyor."

"Polisi arayabilirim eğer..."

"Sorun yok, Jimmy."

"Evet," dedi Archer, dişlerini göstererek. "Sorun yok, Jimmy."

Jimmy, Archer'ı görmezden geldi ve gözlerini Scarlett'in ayak parmaklarına indirip tekrar yukarı kaldırdı. Archer, onun gözlerini oyma isteği duydu. "Harika görünüyorsun. Mesajlarımı aldın mı?"

"Aldı," diye cevapladı Archer. "Kullandığın emojiler oldukça... açıklayıcıydı."

Jimmy, Archer'ın bakışlarıyla karşılaştı ve kaşlarını çattı. "Bir sorun mu var?"

"Sorun yok," diye cevapladı Archer. Kafası gürültüyle doluydu.

burada ne yaptığından pek emin değildi ve kendini utandırdığı izlenimine kapılmıştı. Ama elinde değildi.

"Dinle, Scarlett," dedi Jimmy, Archer'ı görmezden gelerek. "Bana hiç cevap vermedin, ama belki bir ara takılabiliriz."

Archer, ona sert bir bakış atan Scarlett'e baktı. Scarlett, onun bu aptalca yüzleşmeyi bırakmasını istiyordu, ama o bunu yapmayacaktı, yapamazdı. Ayakları yere çakılmıştı.

Scarlett derin bir nefes aldı. "Jimmy, şu anda çıkmakla ilgilenmiyorum."

Jimmy omuz silkti. "Çıkmak zorunda değiliz."

Ne yaptığını fark etmeden, Archer diğer adamın yakasını tuttu ve onu kapının yanındaki buz makinesine çarptı. Jimmy onun tutuşuna karşı direndi, ama Archer sadece eğilip "Bir daha söyle, sert çocuk" diye homurdandı.

"Anladım! Anladım! O senin! Bırak beni."

Archer, diğer adamın gömleğini daha sıkı kavradı. "Onunla öyle konuşamazsın."

"Nasıl?"

"Sanki tek bir şeye yarar gibi." "Archer..."

Scarlett uyardı.

Jimmy'ye gözlerini kısarak baktı. Jimmy pes etti.

"Tamam."

"Özür dile." "Ne?"

"Ondan özür dile dedim. Ona daha iyisini hak ettiğini söyle." Archer, sesinin neredeyse tanınmaz hale geldiğini fark etti. Muhtemelen kamera karşısında, iş yerinde bir adamı tehdit ettiğini fark etti.

Ama o adam, Scarlett'e onun gözü önünde saygısızlık etmişti. İki yıl sonra ona koşarak gelmesi gerektiğini söyleyen bir mesaj atmıştı. Bu adam küçük bir solucandı, Scarlett'i hayal kırıklığına uğratan bir kişi daha.

Jimmy'nin gözleri Archer'ın kollarıyla buluştuğunda öfkeyle doluydu. Hırladı ve Archer onu bir kez daha buz makinesine çarptı.

Sonunda, Jimmy'nin bakışları Archer'ın omzunun üzerinden kaydı. "Üzgünüm, Scarlett."

Polisi aramadan önce saldırgan köpeğini geri çağır."

"Archer," dedi Scarlett ve Archer diğer adamı bıraktı. Arabaya geri döndü, direksiyona geçti ve boynunu sağa sola çevirerek gerdirdi.

Scarlett kamyonetin önünden dolaşıp içeri girdi ve ona öfkeyle baktı. "Sen bir canavarsın."

"Sana öyle konuşmaya hakkı yoktu."

"Birincisi, nasıl? İkincisi, onu sen kışkırttın!"

"Ben sadece ona haddini aştığını söyledim. İşleri daha da ileri götüren oydu."

Scarlett öfkeyle nefes aldı ve Archer arabayı çalıştırdı. Birkaç dakika hareketsiz oturdular, ta ki Archer'ın aklı nihayet yerine gelene kadar.

Ralph'ın ziyareti onu rahatsız etmişti ve eski akıl hocasının Ethel'i öldürmüş olabileceği düşüncesi hâlâ kafasını kurcalıyordu. Ve bunu Jimmy'den, dolayısıyla Scarlett'ten çıkarmıştı.

Direksiyonu ovuşturarak, ona baktı. "Üzgünüm, Scarlett."

Scarlett, gömleğinin eteğini çekiştirerek dudaklarını büzdü. "Tam olarak ne için özür diliyorsun?"

Archer gözlerini kısarak, "Neden bunun bir tuzak olduğunu hissediyorum?" dedi. "Eğer öyleyse, bunu kendin kurdun."

Archer dişlerini sıkarak homurdandı. Scarlett haklıydı. Jimmy ile yüzleşirken saldırganlığını kaybetmişti, ama bu, asıl sorunu çözmemişti: Ralph birini öldürmüş olabilirdi ve Archer, kendisiyle hiçbir şey yapmak istemeyen bir kadına aşık oluyordu.

İçini çekerek, "Seni utandırdığım için üzgünüm," dedi.

Kısa ve gergin bir sessizlik oldu. "Bunun için mi üzgünsün? Başka bir adamı tehdit etmediğin için mi? Orada sebepsiz yere goril gibi göğsünü kabartmadığın için mi?"

"Senin hakkında sanki bir et parçasıymışsın gibi konuştu," dedi Archer dişlerini sıkarak. "Ve sana attığı mesajları da beğenmedim."

"Sadece seninle yatmak istedi."

"Aynen öyle!" Bu kelime ağzından patladı ve sonra dudaklarını sıkıca kapattı. sıkıca kapattı.

Archer kontrolsüz duygularını dizginlemeye çalışırken gergin bir sessizlik daha yaşandı.

kontrolünü kaybetmiş duygularını kontrol altına almaya çalışırken gergin bir sessizlik daha yaşandı. Herkesin Scarlett'in kendisi için ne kadar değerli olduğunu bilmesini istiyordu. Ve evet, herkesin, kasıtlı olsun ya da olmasın, ona hakaret ettiklerinde neyle karşı karşıya olduklarını bilmelerini sağlamak için göğsünü yumruklamak istiyordu.

Scarlett kıkırdamaya başlayınca irkildi. Ona bakınca, başını sallarken parıldayan bakışlarını yakaladı. "Daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı."

"Ona söylenmesi gerekiyordu."

"Doğru."

"Sen aynı fikirde değil misin?"

"Sıradaki adım ne? Bacağınıza işeyip bölgenizi işaretlemek mi?"

Archer'ın omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı. Başını koltuk başlığına yaslayarak, "Tatlım, eğer gerekliyse, yaparım." dedi.

Kız daha da güldü ve onun koluna vurdu. "Kes şunu. Şimdi arabayı vitese al ve buradan gidelim."

Archer, rahatlayarak homurdandı ve kaslarındaki gerginlik tamamen geçti. Benzin istasyonunun çıkışına geldiğinde, otobana girebilmek için trafiğin azalmasını beklerken, Scarlett'in yolun diğer tarafındaki bir şeye kaşlarını çatıldığını fark etti.

"Ne oldu?"

Gözlerini alışveriş merkezinden ayırıp Archer'ın gözlerine baktı. "Şu Mercedes. Cinayet gecesı gördüğüm araba gibi görünüyor."

"Onun gümüş rengi olduğunu sanıyordum." Scarlett'in işaret ettiğı araba siyahtı.

"Hayır, hızla uzaklaşan araba değil. Polisler işlerini yaparken yanımızdan geçen araba. Camları o kadar koyu renkteydi ki, bunun yasal olmadığına emindim, tıpkı o araba gibi, ve beyaz çizgiliydi."

"Hmm," dedi Archer ve araba dikiz aynasından kayboldu. "O alışveriş merkezinde ne var?"

"Bir manikür salonu, boş bir dükkan ve Quick-N-EZ kredi şirketi."

"Camilla'yı kaçıran adamın sahibi olduğu yer mi?"

"Evet. Frank Smith."

Archer'ın kaşları daha da çatıldı. "Sence bununla bir ilgisi var mı?"

"Bilmiyorum. Belki o gece sadece oradan geçiyordur ve ben fazla anlam yüklüyorum. Belki başka birinin arabasıdır."

"Belki," dedi Archer, ama kaşlarını çatmaya devam etti.

O ÖĞLEDEN SONRA, Archer onu eve bıraktıktan sonra, Scarlett diğer kızların toplandığı Amelia'nın evine uğradı. Camilla, sabaha kadar bayatlayacak bir kutu dolusu pasta getirmişti ve Amelia kahve ikram ediyordu. Üçü de Scarlett'i geniş gülümsemelerle karşıladılar.

"Archer'ın kamyonetini geri aldığını duyduk!" diye bağırdı Lucy. "Polisler dükkânını geri verdi mi?"

Scarlett başını salladı ve koltuğa oturdu. "Henüz değil. Görünüşe göre, biraz daha işlem yapmaları gerekiyor."

"Hay aksi," dedi Camilla, Scarlett için bir çikolatalı kek tabağına koyarken. "Bunu ye."

Scarlett tabağı aldı ve gülümsemesini saklamaya çalıştı. Camilla insanları beslemeyi severdi ve Scarlett de beslenen taraf olarak kendini sevildiğini hissediyordu. "Teşekkürler

."

"Ee, neler oluyor?" Lucy, ayaklarını altına çekerek sordu. "Dün gece Archer senin evindeyken bir plan yaptınız mı?"

Scarlett çikolatalı kekten bir ısırık alırken boğuldu. "Archer'ın dün gece benim evimde olduğunu nereden bildin?"

"Cormac bu sabah Archer'ı aradı," diye açıkladı Lucy. "İyi misin? Su ister misin?"

Öksürerek Scarlett başını salladı, ama Camilla bir bardak suyla yanına geldi. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedi Scarlett, suyu kabul ederek. Büyük bir yudum aldı. "Archer... Cormac'a benim evimde olduğunu mu söyledi?"

Lucy'nin kaşları hafifçe çatıldı. "Birlikte akşam yemeği yediğinizi söyledi."

Scarlett başını salladı. "Doğru. Evet. Akşam yemeği."

"Neden?" Amelia, Scarlett'e gözlerini kısarak baktı. "Başka bir şey mi oldu?"

"Hayır," diye cevapladı Scarlett hızlıca, çok hızlıca. "Hayır, takıldık ve akşam yemeği yedik. Sonra Wi-Fi'm kesildi."

Diğer üç kadın bir anlığına ona baktı. Amelia ilk konuşan oldu: "Onu... tamir ettirdin mi?"

"Oh... evet. Router. Yeniden başlattım."

Camilla ve Lucy birbirlerine baktılar ve Scarlett'in midesi düğümlendi. İşte bu yüzden Archer'la ilişki kurmak istememişti. Onun kanepesinde oynamışlardı ve şimdi arkadaşları onun yalan söylediğini anlayabilirdi. Ama onlara gerçeği söyleyemezdi, çünkü heyecanlanacaklar ve Scarlett ile Archer arasında gerçek bir şeylerin geliştiğini düşüneceklerdi.

Ama yoktu. Sadece şehvet vardı ve Scarlett bunun ne kadar çabuk söneceğini biliyordu.

Jimmy'ye bakın. O sadece hızlı bir ilişki istiyordu, ama ilk sorun belirtisinde ortadan kayboldu. Scarlett'in umurunda değildi, zaten onunla birlikte olmak istemiyordu. Ama onun tavrı ona çok tanıdık geliyordu. Erkekler işler zorlaştığında ilgilerini kaybetirlerdi. Hatta eski sevgilisi bile dört yıl birlikte olduktan sonra tek kelime etmeden ortadan kaybolmuştu.

Lucy, sehpanın üzerindeki tabaktan çikolatalı kurabiye aldı. "Archer, bu sabah Ralph Lewis'i ziyarete gideceğini söyledi."

sabah ziyaret etmeyi planladığını söyledi."

"Doğru."

"Ralph ne dedi?" diye sordu Amelia.

Scarlett omuz silkti. "Bussy'nin yerinde olduğunu, ama cinayet işlenmeden bir saat önce oraya vardığını söyledi."

"O zaman Ethel'i öldüren o olamaz," dedi Camilla. "Yalan söylemiyorsa tabii," diye ekledi Amelia.

Lucy, Scarlett'e baktı. "Archer ne düşünüyor?"

Scarlett dudağındaki kremayı yaladı ve aldığı çikolatalı kek parçasını yuttu. "Ralph'ın yapmadığına ikna oldu. Ben de aynı fikirdeyim, ama her zaman küçük bir şüphe kalır."

"Ne yapacaksın?" diye sordu Camilla.

"Yarın Bussy's'e gidip, çalışanların Ralph'ın ne zaman geldiğini hatırlayıp hatırlamadıklarını soracağız. Eğer onun dediği gibi saat beş civarında gelmişse, onu şüpheli listesinden çıkarabiliriz."

"Dedektifin senin cinayet işlediğini düşündüğüne hala inanamıyorum," dedi Camilla, başını sallayarak.

"O insanları okumakta çok iyidir," diye ekledi Lucy. "Sahtecilik olayını araştırırken, Cormac'ın onu kandırmaya çalıştığını anlayabilirdi."

"Cormac'ın annesi arabayla cam vitrine çarptığında, bunu kaza gibi göstermeye çalıştığı zamanı mı kastediyorsun?" diye sordu Camilla, kaşlarını kaldırarak.

Lucy güldü. "Evet. Aynen öyle."

"Ama Ethel'i Ralph öldürmediyse, kim öldürdü?" diye sordu Amelia, her zamanki gibi önemli konulara odaklanarak.

Scarlett uzun bir nefes verdi. "Hiçbir fikrim yok."

"Ne derler bilirsin," dedi Camilla bilgece, "paranın izini sür. Eminim geçen yıl o sahte paraları kimin satın aldığını bulursan, onu kimin öldürdüğünü de bulursun."

"Bunu nasıl yapacağız?" Scarlett, fincanındaki kahveye, dibinde cevabı görecekmış gibi baktı.

"Marlon'a sorarım," dedi Camilla. "Elton'un bunu çözebileceğine eminim." Elton, Cormac ve Marlon'un sahibi olduğu Elite Security şirketinde çalışan teknoloji uzmanıydı.

"Marlon ve Cormac zaten bu konuyla ilgileniyorlar." Lucy konuşurken saçlarını at kuyruğu şeklinde topladı ve Scarlett'e baktı. "Sen ve Archer şüpheli olduğunuzu söylediğiniz anda

řüpheli olduđunuzu dűřűndűđűnűzű sűylediđiniz anda, o gűműř rengi arabayı aramaya başladılar."

Scarlett başını salladı ve konuşma başka bir konuya geçti. Arkadaşlarıyla birkaç saat geçirdikten sonra, kendini yenilenmiş, sakin ve daha mantıklı hissederek oradan ayrıldı.

Keşke Archer etrafta olduğunda da bu ruh halini koruyabilseydi, o zaman bu karmaşayı atlatabilirdi. Sorun řu ki, Archer ona o şeytani gülűmsemesinden birini attığı anda, beyni kafasından dışarı akıp gidiyor gibiydi.

Yine de, o gece kanepede tek başına kıvrıldığında, ertesi akşam Bussy's'te Archer'ı tekrar göreceği için sabırsızlanıyordu.

ON ÜÇ

Salı günü, Scarlett hala Pushing Daisies'in anahtarlarını almamıştı. Kızlarla bootcamp'te meşgul oldu, sonra Camilla'nın fırınında kahve içti, ardından evini baştan aşağı temizledi. Saatler yavaşça geçti.

Archer'ı özlüyordu.

Hayır, özlemiyordu.

Jimmy'ye yaptığı o numara, aralarının çok yakınlaştığının bir işaretiydi - onu gülümsetmiş olsa da. Hiçbir erkek onu öyle sahiplenmemişti. Archer'ın onu öyle sahiplenmesi, muhtemelen olmaması gerekse de, iyi hissettiriyordu.

Saçma, yanlış yönlendirilmiş hormonlar. Hepsi bu kadardı. Saf ve basit bir şehvet.

Buzdolabını açtı ve market alışverişi yapması gerektiğine karar verdi. Bu bir saat daha sürecekti, umarım bu bir saat boyunca Archer'ı düşünmek zorunda kalmazdı. Anahtarlarını ve çantasını alıp arabasına doğru yöneldi.

Main Street'te, Pushing Daisies'in bulunduğu suç mahallinin önünden geçerken hızını yavaşlattı. Polis şeridi hâlâ oradaydı ve içeride ışıklar yanıyordu. Bu, polisin hâlâ içeride ipucu aradığı anlamına geliyordu.

Scarlett'in midesi düğümlendi.

O dükkan onun için her şeydi. Son birkaç gündür içeri girememek, bir uzvunu kaybetmiş gibi hissettirmişti. Amaçsızca, yönsüzce bir işten diğerine dolaşıyordu. Dükkana geri dönüp, çiçekleri ve tomurcukları ile çevrili olmak istiyordu.

Çiçeklerin kokusunu seviyordu. Onların firfırlılığını, telaşlılığını, kısılalığını güzelliğini seviyordu. Çiçekler

değer verilmeli ve keyifle izlenmeliydi. Bir buket çiçeğin güzellikten başka bir amacı yoktu.

Scarlett bunu sevdi. Çiçekler gerçek kimliklerini saklamazlardı. Reddetmez, yalan söylemez ve ortadan kaybolmazlardı. Tomurcuklanır, çiçek açar ve ölürlerdi, ve bu konuda yapabileceğiniz tek şey bu olayı olduğu gibi kabul edip tadını çıkarmaktı.

Onlardan bir kariyer yapması beklenmedik bir şeydi, ama bunu hiçbir şey için vazgeçmezdi. Tek sorun, adını temize çıkaramazsa bunu bırakmak zorunda kalabileceğiydi.

Marketin dışındaki açılı park yerlerinden birine park etti. Market, saat kulesinin hemen karşısındaki kasaba meydanının köşesindeydi ve yeşil boyalı kapısının üzerinde bir oriole penceresi vardı. İçeri girdiğinde bir zil çaldı.

Martha, kasa önündeki yerinden incelediği dergiden başını kaldırdı. Gülümsedi. "Scarlett! Az önce çok yakışıklı bir yabancı gelip seni sordu."

Scarlett durakladı. "Kimdi?"

"Söyleyemem." Martha dergisinin bir sonraki sayfasına geçti. "Uzun boylu, yakışıklı, mükemmel şekillendirilmiş saçları vardı. Her şeyi vardı. Keşke beni sorsaydı, sana söyleyeyim."

"Kraker yediği için onu yataktan kovmazdım," diye Chantelle de aynı fikirde olduğunu belirtti ve yanlarına doğru yürüdü.

Scarlett kapının yanındaki sepetlerden birini aldı ve kaşlarını çatı.

Martha'nın konveyör bandına yaslanan Chantelle, Scarlett'e kaşlarını kaldırdı. "Neden bu kadar yakışıklı erkeğin peşinde olduğunu bize söyleyecek misin, yoksa ne?"

Scarlett burnunu çektirdi. "Belki de tuhaf bir koku alıyorlar."

Martha kıkırdadı. "Tatlım, bu kasabadaki erkekleri istediğin gibi seçebilirsin, bunu sen de biliyorsun."

"Erkeklerden vazgeçtim," dedi Scarlett, kendini yalancı gibi hissederek. "Mm-hmm," diye cevapladı Martha.

"Archer Jones'la vakit geçirdiğini duydum," dedi Chantelle rahat bir şekilde.

"Nereden duydun?" diye sordu Scarlett, sinirlenerek. Herkes onun kiminle takıldığını nasıl biliyordu? Archer'la yattığı anda, bu muhtemelen manşetlere taşınacaktı.

Dur, hayır. O onunla yatmayacaktı. Onlar arkadaştı. Birkaç kez oynastıkları arkadaşlardı. Hepsi bu.

"Bütün kasaba bunu konuşuyor." Martha sırtıttı. "Archer'dan daha kötüsünü de bulabilirdin, tatlım."

"Öyle değil... Biz... Biz..." Söyleyemedi. Archer ile arasında bir şey olduğunu inkar edemedi, ki bu çok saçmaydı.

Kanepede birbirlerine sokulmuş ve kendilerini kaptırmışlardı, hepsi bu. Ama sonra bir öpücük olmuştu, bir söz gibi hissettiren bir öpücük. Ve Archer, Jimmy'ye onun bir ilişkisi olduğunu söylemişti.

Onlar sadece arkadaş değillerdi. Hiç de bile. Baş büyük beladaydı.

"Ne olursan ol, sana en iyisini diliyoruz. Değil mi?" Martha, Chantelle'e başını salladı ve Chantelle de mırıldanarak onayladı.

"Bu adama bakılması lazım," diye ekledi Chantelle.

Scarlett kaşlarını çattı ve boş sepetini diğer koluna aldı. "Nasıl?"

"Oh, bilirsin," dedi Martha belirsiz bir şekilde. "Ama önce, bugün seni soran adamı kovman gerekecek."

"Yabancı," dedi Scarlett, kaşlarını çatarak.

"Mm-hmm." Martha, bakmadığı derginin bir sayfasını daha çevirdi. "Eski bir arkadaş olduğunu söyledi."

"Pushing Daisies'deki tüm o sorunları aklından çıkarabilir," diye ekledi Chantelle, kaşlarını oynatarak.

"Daha çok beni belaya sokacak gibi görünüyor," dedi Scarlett ve kadınlar güldü. Kadınlara, onları bu kadar meraklandıran yakışıklı yabancıyı bulmadan önce birkaç şey alması gerektiğini söyledi. Koridorlarda dolaşarak konserve ürünlere bakarken, kafası karışmıştı.

Şu anda, kim olursa olsun, "eski bir dostun" hayatına geri dönmesi için uygun bir zaman değildi. Çiçekçisinde birisi öldürülmüştü ve polis onu şüpheli olarak görüyor gibiydi. Odaklanması, önümüzdeki günleri ve haftaları, şu anda içinde bulunduğu beladan daha fazla belaya bulaşmadan nasıl atlatacağını bulması gerekiyordu.

Ayrıca, "uzun boylu, yakışıklı, mükemmel şekillendirilmiş saçlı" tanımını hiç sevmemişti. Bu, çok iyi tanıdığı birine benziyordu... bir daha asla görmek istemediği bir adama.

Kafasını sallayarak, akşam yemeği için ihtiyaç duyduğu şeyleri aldı, ödemeyi yaptı ve iki kadının nazik alaylarına biraz daha katlandı.

"En azından sana dedikodu malzemesi sağlıyorum," dedi Scarlett, ödemeyi yaptıktan sonra kartını cüzdanına geri koyarken. "Muhtemelen

Ethel Brown'ı kimin öldürdüğünü polislerden önce, market alışverişi yapanların anlattıklarından anlayacaksın."

"Biliyor musun, üç ay önce Greta bana Ethel'i Concord'daki Wal-Mart'ta gördüğünü sandığını söyledi," dedi Martha alçak sesle. "Ona deli olduğunu söyledim; Ethel şimdiye kadar Güney Amerika'ya gitmiş olmalıydı. Ama o ısrar etti."

Scarlett kaşlarını çatı. "Ethel ne alıyordu?"

"Greta'nın söylediğine göre market alışverişi. Ethel'i dışarıya kadar takip etmiş ve onun siyah bir arabayla uzaklaştığını görmüş. Arabayı bir adam sürüyordu ama kim olduğunu bilmiyor. Camlar çok koyu olduğu için göremedi."

Scarlett'in kalbi hızla çarptı. Siyah bir arabanın siyah camları mı? Bu, maaş günü kredi yerinde gördüğü araba mıydı?

"Plakasını aldı mı?" diye sordu Scarlett. Bu, polise söyleyebilecekleri bir şeydi, Scarlett dışında başka bir şüpheliyi araştırmalarını sağlayacak bir şeydi.

Martha başını salladı. "Çok uzaktaydı."

Scarlett, omzuna yeniden kullanılabilir market çantasını asarak mırıldandı. "Ethel neden kalmaya karar verdi acaba? Akıllı olsaydı, sahtecilik işi ortaya çıktığında hemen kasabadan ayrılırdı."

"Haklısın. Bu ona hayatına mal oldu."

"Korkunç," diye ekledi Chantelle, başını sallayarak. Saçları çenesinin etrafında sallandı. "Bunun senin dükkânında olması çok kötü."

"Biriyle konuşmak istersen, biz her zaman buradayız," dedi Martha.

"Teşekkürler," diye cevapladı Scarlett, tam o sırada marketin kapısı açıldı.

Üç kadın, yeni gelenin kim olduğunu görmek için döndüler.

Martha'nın yüzü aydınlandı. "Ada! Seni görmek ne güzel. Yeni dairen nasıl?"

"Küçük ama idare eder," dedi yaşlı kadın. Yavaşça yaklaşarak elini Scarlett'e uzattı. "Ada Lewis. Sen Pushing Daisies'deki kadınsın."

"Scarlett Westbrook," diye cevapladı ve diğer kadının elini sıktı.

Ada Lewis minyon bir kadındı. Boyu 1,50'den fazla olamazdı, ama yaydığı enerji çok güçlüydü. Scarlett, Ralph ile bu kadar uzun süre evli kalabilmek için güçlü bir kişiliğe sahip olması gerektiğini düşündü.

Ada, Scarlett'e gözlerini kısarak "Dün Ralph'ı taciz ettiğini duydum" dediğinde, zor sorular sormaktan çekinmediğini belli etti.

Bir gün Scarlett bu kasabada dedikoduların yayılma hızına alışacaktı, ama o gün bugün değildi. "Taciz etmek diyemem," diye cevapladı.

Ada homurdandı. "O yapmadı." "Nereden biliyorsun?"

"Evlendiğim adamı tanımadığımı mı sanıyorsun?"

Scarlett, Ada'nın ayrıldıklarını düşünürsek, adamı bu kadar çabuk savunmasına şaşırdı. Ada eliyle onu uğurladı, sonra market reyonlarına doğru yöneldi.

Martha, Chantelle'e kaşlarını kaldırdı ve iki kadın Scarlett'e baktı. "Söylediklerimi unutma," dedi Martha. "Konuşacak birine ihtiyacın olursa, biz buradayız."

Scarlett ikisine de teşekkür etti, vedalaştı ve dışarı çıktı. Martha ve Chantelle iyi kadınlardı; kalpleri iyiydi. Ama sadece bir aptal onlara güvenirdi, tabii işlerinin kasabadaki herkese yayılmasını istemiyorlarsa.

Keşfettiği şeyi düşünerek Scarlett arabasına doğru yürüdü.

Şu ana kadar, Ethel'in neden dükkânında olduğunu hâlâ bilmiyordu. Anahtarı kimin kullandığını ya da onu Archer'ın kamyonetinin arkasından nasıl aldıklarını bilmiyordu. Kadının neden öldüğünü bilmiyordu.

Ralph Lewis hiç yardımcı olmamıştı. Birini baltayla kovalayabilecek kapasitede olabilirdi, ama bunun için duygusal olarak yeterince yatırım yapmış olması gerekirdi. Ve karısı, ne kadar değeri varsa, onun yaptığını düşünmüyor gibiydi.

Anahtarlarını çıkarırken, parmağındaki soluk izi ve karısının on sekiz ay önce onu terk ettiğini söylerken dudaklarının acı bir şekilde kıvrılmasını düşündü. Ethel bir şekilde bu olaya karışmış olabilir miydi? Ralph'ı bir kez daha cinayet işlemeye iten bir şey olabilir miydi?

Ve gümüş renkli araba ve siyah araba vardı. Bunlardan biri ya da ikisi de katile ait miydi?

"İşte buradasın," dedi Scarlett'in arkasından tanıdık, derin bir ses. Sesi sıcaktı, ama bu ses kanını dondurdu.

Onun olduğunu tahmin etmişti ama yanıldığını ummuştu.

Yavaşça dönen Scarlett, yakışıklı, başarılı, zeki, korkak eski erkek arkadaşını, aptalca, mükemmel şekillendirilmiş saçlarıyla görünce tepki vermemeye zorladı kendini.

"Jackson," dedi, sesi robot gibiydi.

O, aralarında hiçbir sorun yokmuş gibi ona sıırttı. Hafif bir esinti, yün paltosunun eteğini ve koyu renk saçlarını okşadı. Gülümsemesi genişledikçe gamzeleri ortaya çıktı ve mükemmel beyaz dişleri göründü.

İçindeki çürümeyi görmezden gelerseniz, gerçekten yakışıklı bir adamdı. "Uzun zaman oldu," dedi, sanki eski dostlar gibi sohbet ediyorlarmış gibi.

"Nasılsın? Hâlâ mor Bug'ın var, değil mi? Şimdiye kadar yenisini almış olursun diye düşünmüştüm."

Bir adım geri çekildi ve arabasına çarptı. Sözleri tükendi. Güneş, Jackson Blackburn'ün yüzünün tüm güzel hatlarını aydınlatmayı seviyor gibiydi; tıraşlı yüzünü, kare çenesini, erkeksi boğazını ortaya çıkarıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?"

Alt dudağı hafifçe dışarı çıkmış, şakacı bir şekilde somurtuyordu. "Hadi ama, kedicik.

Öyle yapma." "Bana öyle deme."

Jackson'ın gözlerinde bir sertlik belirdi. "Demek hâlâ kızgınsın. Ayrılalı dört yıldan fazla oldu, Scarlett. Beni gördüğüne sevineceğini sanmıştım."

"Yanılmışsın," dedi Scarlett, dişlerini göstererek. Elinde bir balta olsaydı, Jackson'ın parmaklarını hedef alabilirdi. "İzninle, gitmem gereken bir yer var." Arabasına dönüp kapıyı açtı, ama Jackson'ın eli kapıyı tekrar kapattı.

"Bekle."

Scarlett donakaldı. Göğsü ve midesi sıkıştı. Nefesi birden çok sık geldi. Dönüp gözlerini kısarak, "Bir daha," dedi sessizce, "bunu yapma."

Annesini onu terk ettiren eski erkek arkadaşı ellerini havaya kaldırdı ve ona en çekici gülümsemesini gösterdi. "Özür dilerim. Kızmana gerek yok. Sadece konuşabilir miyiz diye umuyordum."

"Konuşamayız. Hoşça kal."

Alışverişlerini arka koltuğa attı ve direksiyona geçti. Kapıyı kapatıp mor Beetle'ının içinde güvene ulaşmak için uzanırken, Jackson, "Dükkânında olanları duydum," dedi.

Elini hala kapıyı kapatmaya hazır bir şekilde kapıya koymuş olan Scarlett, hareketsiz kaldı. Sesinde bir şey vardı... Cinayet hakkında bir şey mi biliyordu?

"Ve?"

"Boston'da haber oldu. Seni her şeyden engellediğin için seni nerede bulacağımı bu şekilde öğrendim."

Eğer bir kedi olsaydı, tüyleri diken diken olurdu. Sanki onu kesip attığı için kendini kötü hissettirmeye çalışıyor gibiydi, oysa *onu* terk eden oydu.

Elini saçlarına geçirdi, kucaklanmaya ihtiyaç duyan zavallı, kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi görünüyordu. "Ve olanlar için üzgünüm, tamam mı? Umursamam o kadar kötü bir şey mi? İşinde böyle bir şey olduğunda iyi olduğundan emin olmak istemem o kadar kötü bir şey mi?"

"Biz birlikte değiliz, Jackson," dedi. "Yıllardır konuşmadık. 'Yollarımızı ayırdık', hatırladın mı?" Scarlett, onun sözlerini bıçak gibi ona geri fırlattı. "Beni önemsemene ihtiyacım yok."

Kaşları kalktı ve Scarlett, Chantelle ve Martha'nın neden ona bu kadar hayran olduğunu anladı. Jackson Blackburn gerçekten çok yakışıklıydı. Tabii ağzını açana kadar. "Benimle akşam yemeği ye. En azından kendimi açıklamama izin ver. Bana bunu borçlusun."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim, Jackson."

"Lütfen?"

Reddetmek dilinin ucundaydı, ama Scarlett bunu söyleyemedi.

Ayrılık yaşandığında, daha doğrusu terk edildiğinde, Scarlett'in tek istediği *nedenini* bilmektir. Neden tüm planlarını bir kenara atmaya karar vermişti? Neden bu kadar uzun süre ona yalan söylemişti? Neden ondan ayrılmaya cesaret edememişti?

Bu düşünceleri kafasından atması çok uzun zaman almıştı. Onu terk ettiğinden beri geçen dört yıl boyunca birçok erkekle yatmış, kendini flört dünyasına atmış, hayatına devam etmeye çalışmıştı. Jackson'la arasında gerçekte ne olduğunu asla öğrenemeyeceğini kabullenmişti. Ona istediği her şeyi vaat eden adamlar arasında olanları.

Onunla çıkarsa, ne yaptığını açıklayabilirdi. Belki de sonunda geçmişinin o kısmını geride bırakıp, hayatına devam edebilirdi. Gece yarısından sonra, uykuya dalmakta zorlandığında aklına gelen rahatsız edici sorular, sonunda kafasında yankılanmayı bırakabilirdi.

Ya da o, onun zamanını boşa harcar, anlamsız bahaneler uydurur ve o, eskisinden daha kötü hissederdi.

"Seninle akşam yemeği yemeyeceğim," dedi ona ve kapısını kapatmaya başladı.

"Ölen kadın hakkında bir şey duydum. Senin de bilmek isteyeceğin bir şey."

Scarlett donakaldı ve Jackson'ın yüzünde parlayan zafer ifadesi, onun reddedemeyeceğini bildiğini açıkça gösteriyordu. Ama Scarlett çenesini sıktı. "Seninle akşam yemeği yemeyeceğim. Söyleyeceklerini söyle ve evine git, Jackson."

"Öğle yemeği. Yarın. Köşedeki İtalyan restoranında öğle yemeği spesiyali için bir afiş gördüm. Saat bir mi? Ben ısmarlıyorum."

"Şimdi söylemeye ne dersin?"

"Sanmıyorum," dedi, açıkça eğleniyordu. "Önce benimle yemek yemelisin."

Scarlett dişlerini sıkarak kapıyı kapattı ve sanki gitmekte özgür olduğunu söylemek istercesine arabanın tavanına vurduğunu duydu. Midesi bulandı. Ondandır nefret ediyordu. Onun aptal, yapmacık yüzünden nefret ediyordu. Bu adamda ne bulmuştu ki? Nasıl bu kadar incinmişti? Onu nasıl hayatına sokmuştu?

Ama adam Ethel hakkında bir şeyler biliyordu, bu yüzden onunla görüşüp dinlemesi gerekiyordu.

Sinirli bir şekilde, Scarlett park yerinden çıktı ve oradan hızla uzaklaştı, çiçekçisinin önüne park etmiş polis arabasına bakmaya bile tenezzül etmedi.

Eve gitmesi, kendini içeri kilitlemesi ve az önce olanlardan kurtulmak için ne kadar gerekiyorsa o kadar derin nefes alması gerekiyordu.

Sonra duş alıp, istediği bir adamla akşam yemeği randevusu için hazırlanacaktı ve Ralph Lewis'in yalan söyleyip söylemediğini öğreneceklerdi.

ON DÖRT

BUSSY'S, o yılın yaz başında yeni bir aşçı ve yeni bir yönetici almıştı ve kasabanın en köhne barı olarak bilinen yer, modaya uygun bir gastropub'a dönüşmüştü.

Archer, Scarlett'e kapıyı açtı ve onu içeriye yönlendirirken elini beline kaydırmaya dayanamadı. Oda loştu, bir duvar boyunca uzun bir ahşap bar uzanıyordu ve geri kalan alanı dağınık masalar dolduruyordu. Duvarlar spor hatıralarıyla kaplıydı ve ana salonun tavanından eski kırmızı bir kano sarkıyordu. Tuvaletlere giden koridorun üzerindeki duvarı bir çift geyik boynuzu süslüyordu.

Dekor, onlarca yıl boyunca çeşitli publar, barlar ve bodrum katlarından bir araya getirilmiş gibi görünüyordu, ama işe yarıyordu. Mekan, havasız olmadan rahat ve canlıydı.

Yeni yönetici, arka ve yan duvarlarda sıralanan iğrenç kumaş koltukları, ahşap masalar ve insanların ayakta durabileceği birkaç fıçı ile değiştirmişti. Bu dönüşüm kasabada bazı şikayetlere neden olmuştu, ancak yeni menü bunu telafi etmişti.

Salı akşamları, hamburgerlerin özel olduğu günlerde, mekan dolup taşıyordu.

Barın ucunda iki koltuk buldular ve eski çürük taburelerin yerine konulan yüksek sandalyelerin arkasına ceketlerini astılar. Archer mekanı gözden geçirdi ve tanıdık birkaç kişiye başını sallayarak selam verdi.

"Ne alırsınız?" Barmen Gavin, kocaman avuçlarını barın kenarına dayayarak sordu. Uzun boylu, geniş omuzlu, kalın siyah sakallı bir adamdı ve en az on yıldır Bussy's'te çalışıyordu. Barında bu kadar çok insan görmekten pek memnun görünmüyordu, ancak cebine giren ekstra para onu rahatsız etmiyordu herhalde.

"Ne tür IPA'larınız var?" diye sordu Archer ve Gavin'in saydığı listeden bir tane seçti.

"Ben buzlu margarita alacağım," dedi Scarlett. "Ama bardağın kenarını sadece yarısına kadar tuzlayabilir misin?"

"Tabii ki, bebeğim."

Archer, Gavin'in Scarlett'e taktığı bu saçma lakaba sinirlendi. Önce Jimmy'ye karşı tavırları, şimdi de bu mu? Scarlett tepki bile vermemişti. Barmen'e gülümsedi ve sonra odayı taramaya başladı.

"Burada iyi iş çıkarmışlar," dedi Scarlett, Archer ise öfkelenip öfkelenmediğine ve tam olarak neye kızdığına karar vermeye çalışıyordu. Gavin'e mi? Kendisine mi? Kontrolsüz duygularına mı?

Boğazını temizledi. "Ralph'ın cumartesi gecesi buraya gelmesine şaşırdım. Genelde insanlarla birlikte olmayı sevmez."

Scarlett mırıldandı. "Belki yemekler bunu telafi ediyordur."

İçkileri kısa süre sonra geldi ve Scarlett öne doğru eğildi. "Hey, Gavin, Ralph Lewis cumartesi günü buraya geldi mi?"

Gavin kalın siyah kaşlarını kaldırdı. "Tabii. Cuma ve cumartesi günleri saat gibi gelir. Bir şeyler yemek için geldi ve yaklaşık bir saat sonra ayrıldı."

"Saat kaçtı hatırlıyor musun?"

İri adam barın kenarına yaslandı ve Scarlett'e gülümsedi. "Bu, senin evinde meydana gelen cinayetle mi ilgili? Greta Moore'un Ralph'ın yaptığını söylediği saçmalıklara inanıyor musun?"

Archer, Gavin'in Scarlett'e karşı kullandığı samimi üslubu beğenmedi. Birbirlerini tam olarak ne kadar tanıyorlardı?

"Belki de onun adını temize çıkarmaya çalışıyorum," diye cevapladı Scarlett ve gözlerinde bir ışıltı vardı, bu da Archer'ın hiç hoşuna gitmedi.

Birbirleriyle flört mü ediyorlardı? Hem de onun gözü önünde? Archer dişlerini sıkı, Scarlett üzerinde hiçbir hakkı olmadığını bildiği halde.

Henüz değil, en azından.

Gavin güldü, sonra omuz silkti. "Sanırım saat beşi gibi. Candy'ye sorabilirsin. Ona servis yapan oydu, her zaman öyle. Onu korkutup kaçırmayan tek kişi o." Çenesi, bir düzine bira gibi görünen bir tepsiyi kolaylıkla taşıyan, kahverengi bukleli bir garsona doğru eğildi.

"Teşekkürler," dedi Scarlett, margarita kadehini eline alarak. Gavin barın arkasına doğru yürüdü ve Scarlett, neden birdenbire barın üzerinden atlayıp, kendisinden 25 kilo daha ağır ve 10 santim daha uzun bir adamla yüzleşmek istediğini anlamaya çalışan Archer'a döndü.

"Gavin'i ne zamandır tanıyorsun?" diye sordu, sesi kısılmıştı.

Scarlett hafifçe kaşlarını çattı, sonra omuz silkti. "Üç yıl kadar. Buraya ilk taşındığımda sık sık buraya uğrardım. Muhtemelen hiçbir erkeğin duymak istemeyeceği kadar, randevularımdaki sorunlarımdan şikayet etmemi dinlerdi." Gülümsedi, ama Archer ona karşılık veremedi.

"Anlıyorum," dedi. Scarlett ona anlaşılmaz bir bakış attı ve Archer sınırını aştığını düşündü, ama kendini durduramadı. "Ne tür aşk hayatı sorunları?"

İçkisini yudumladı, pembe diliyle tuzlu kenarın küçük bir köşesini yaladı. İçkisini bardak altlığına geri koyduğunda, uzun bir nefes verdi. "Biliyorsun, eski sevgilim gittikten sonra, 'birini unutmanın en iyi yolu başka biriyle birlikte olmaktır' lafını gerçekten ciddiye aldım. Buna benim sürtük dönemim dedim." Archer'a bakarak tepkisini inceledi.

"Tamam," diye cevapladı. Gavin'le yattığını mı söylemeye çalışıyordu? Bu onu neden bu kadar rahatsız ediyordu?

"Yani, benim flört sorunlarım temelde kullandığım çeşitli uygulamalar ve flört siteleri hakkında şikayet etmekten ibaretti." Dudakları büküldü. "Sorun şu ki, bir veya iki fotoğrafı kaydırıp profilindeki birkaç laf kalabalığına bakarak biriyle tanıştığında, derin ve anlamlı bir ilişki kurmaya hazır değilsindir. En azından ben öyleydim. Bir süre sonra, erkeklerle çıkıp yatmanın kendimi daha kötü hissettirdiğini fark ettim. Neyse, Gavin tüm bu randevularımı dinledi ve bu döngüsel gündelik randevularla aradığımı asla bulamayacağımı söylemeye çalıştı. Ve haklıydı."

Archer, gözlerinin etrafındaki gerginliği, margarita kadehini dönüp duruşunu gördü ve kendini aptal gibi hissetti. Kıskanmaya hakkı yoktu.

"Bu yüzden mi..." Boğazını temizledi. "Bu yüzden mi Camilla ve Marlon'un düğününde... durdun?"

Gözlerini ona dikmedi ve dudakları acı bir şekilde kıvrıldı. "Evet."

"Anlıyorum."

O, nefes alıp verirken boğazındaki mor taşın parıldamasını izledi. Nefes verdi. Kendini topladıktan sonra ona baktı. "Artık ilişki kurmaya uygun değilim, Archer. O yolu denedim, ama kalbimdeki boşluğu doldurmaya çalışıyordum ve erkeklerle yatmak hiçbir şeyi düzeltmedi. İstediğim şey..." Yine yüzünü buruşturdu. "İstediğim şey muhtemelen yok."

"Ne istiyorsun?"

Uzun süre konuşmadı. Sonra, gözleri teslimiyetle dolu bir şekilde omuz silkti ve "Gerçek olanı istiyorum. Gerçek aşkı." dedi. Dudakları kıvrıldı ve ona yaramaz bir gülümseme attı. "Bu yolda devam edersen başına gelecek olan bu. Hala Jimmy'ye yaptığın numaradan memnun musun?"

"Evet."

Scarlett gülerken yanakları pembeleşti ve bu dünyadaki en güzel sesiydi. Diziyle onun dizine hafifçe vurdu, o da ona karşılık verdi.

Ama içkisini bir yudum aldı ve başını salladı. "Masal gibi bir şey istemenin gerçekçi olmadığını biliyorum, ama elimde değil. Bu yüzden sen ve ben... Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim, Archer. Ben... senden hoşlanıyorum. Bu artık çok açık. Ama sanırım bir ilişkiyi yürütmek için çok karışık bir durumdayım."

Archer elini kaldırıp Scarlett'in yanağını okşadı ve kulaklarının arkasına düşen bir tutam saçını geriye attı. "Senin hiçbir yanın karışık değil, Scarlett."

"Cesur sözler," diye alay etti.

"Ralph hakkında benimle konuşmak mı istediniz?" Candy gülümseyerek sordu.

Scarlett garsona döndü ve dikleşti. "Evet! Cumartesi günü saat kaçta geldiğini merak ediyorduk."

"Saat tam beşte," diye cevapladı Candy başını sallayarak. "Vardiyamın başında ilk müşterimdi. Grup sahneye çıkana kadar, yani saat yediye kadar kaldı. Canlı müzik başlamadan önce her zaman gider. Çok gürültülü olduğunu ve insanların bu tür bir gürültüyü neden sevdiğini anlamadığını söyler."

Archer burnunu çektirdi. Bu tam Ralph'a yakışır bir davranıştı. "Ve bütün zaman boyunca burada mıydı?"

"Evet!" Candy gülümsedi. "Sigara içmek için dışarı çıktı, ama beş dakikadan fazla sürmemiştir."

"Teşekkürler," dedi Scarlett, sonra Candy'nin diğer masalarına doğru yürüdüğünü izledi. Archer'a dönerek, Scarlett onun kolunu sıktı. "Ralph olamaz," dedi. "Cinayet

, senin İngiliz anahtarınla Ethel'in şakağına vurmak için özellikle dışarı çıkmadıysa. Bu pek olası görünmüyor."

Archer uzun bir nefes verdi. "Evet," dedi. "Sevindim."

Scarlett başını salladı, sonra dudaklarını ısırdı. "Ama o yapmadıysa ve biz de yapmadıysak... Kim yaptı?"

"Öğreneceğiz," dedi Archer, hissettiğinden daha kendinden emin bir sesle. "Şimdi gidip bir şeyler yiyelim."

Bir içki daha ve bol miktarda lezzetli yağlı yemekten sonra Scarlett hoş bir şekilde doydular. Archer kolunu sandalyesinin arkasına dayamıştı ve bu, saçma bir şekilde, ona küçük bir heyecan verdi. İki gün önce elini pantolonunun içine sokmuştu, ama nedense kolunu sandalyesinin arkasına dayaması ona benzer bir his verdi. Bazen, o hareket ettiğinde, onun kokusunu hafifçe alırdı. Muhtemelen margaritalar yüzünden kalbi biraz daha hızlı atıyordu.

O gecedan beri onu öpmemişti. Ve o öpücük bile bir öpücükten çok bir söz gibiydi. Gece ilerledikçe bakışlarının onun dudaklarına kaydığını fark etti ve ateşle oynadığını biliyordu.

Ama ona ne istediğini söylemişti, değil mi? Ve o hala yanındaydı.

O ayrı hesap istemeyi reddettiğinde itiraz etti, ama Archer ona yan gözle baktı ve tüm hesabı ödemek için kartını barmene uzattı.

Gavin tekrar uzaklaştığında, "Bunu yapmak zorunda değildin," dedi.

Archer cüzdanını cebine soktu. "Biliyorum. Ben istedim."

Bu tür şeyler söylemeyi bırakmalıydı. Scarlett'in kalbi için iyi değildi. Ona yumuşak gözlerle baktığında, yanağına, eline veya omzuna dokunduğunda, Scarlett ondan kendisini belaya sokacak şeyler istemeye başlıyordu.

Arkadaş gruplarını mahvedeceklerdi. Scarlett, uzaktan bu risklerin farkındaydı. Ama o anda, umursamıyordu.

Ayağa kalktılar ve ceketlerini tekrar giydiler, sonra barda tanıdık yüzlerle veda ederek dışarı çıktılar. Bussy's'ten çıktıklarında güneş ufuk çizgisinin hemen altına inmişti ve gökyüzü muhteşem bir gün batımının son fırça darbeleriyle doluydu.

Sokak lambaları yol boyunca yanmaya başlamış olsa da, Scarlett başının üzerinde birkaç yıldızın parıldadığını görebiliyordu. Temiz, serin havayı ciğerlerine çekerek, Lucy'nin düğününden bu yana hiç olmadığı kadar rahatlamış hissetti.

"Güzel bir akşam," dedi Archer, Scarlett'in evinin yönüne dönerken.

Scarlett gülümseyerek mırıldandı. "Burada geçirdiğim ilk yıl, neredeyse her gün gün batımında yürüyüşe çıkardım. Karanlık basana kadar yürür, parkları ve mahalleleri keşfederdim. Buranın ne kadar sessiz ve güvenli olduğunu unutamazdım. Buraya taşınmak, hayatımda yaptığım en iyi şeylerden biri."

Ya da öyle idi, ta ki yaşlı bir kadın dükkânında öldürülene kadar. Adını temize çıkaramazsa hayatı ne hale gelecekti?

"Her zaman kaçmak istedim," diye itiraf etti Archer. Ellerini ceplerine sokarak ona alaycı bir gülümseme attı. Nefesi beyaz bir duman olarak dışarı çıktı ama çabucak dağıldı; geceler her geçen gün daha da soğuyordu.

"Burada büyümekten hoşlanmadın mı?"

"Liseden neredeyse atılacak kadar başarısız bir öğrenci olarak ünümden asla kurtulamayacağımı hissediyordum," diye cevapladı.

"Ama şimdi haline bak," dedi kadın. Archer'a baktı, ama Archer ona bakmıyordu. Sokakta bir şeye kaşlarını çatmış bakıyordu.

Kız, onun bakışını takip etti ve Pushing Daisies'in kapısında duran birini gördü. Yaklaşık bir blok ötedeydiler, ama Scarlett, kapıyı kapatan polis şeridinin yere düştüğü anı gördü.

"O Rick mi?" diye sordu Archer.

"Rick olmak için çok geniş görünüyor," dedi. Dedektif sırık gibi biriydi. Çiçekçinin kapısının kilidiyle uğraşan kaslı kişi polis olamazdı. Ayrıca siyah deri ceket giyyordu. Bu standart polis kıyafeti gibi görünmüyordu.

"Hey!" diye bağırdı Archer.

Adam onların yönüne baktı, ama Scarlett'in onu tanıyamayacağı kadar uzaktaydı. İkisine bir bakış attı ve ters yönde koşmaya başladı.

Scarlett ne olduğunu anlamadan koşmaya başladı. Archer onun önüne geçti, uzun adımlarıyla ondan çok daha fazla mesafe kat etti. Sevimli, alçak topuklu ayak bileği botları koşmak için yapılmamıştı.

Adam köşeyi döndüğünde Archer "Dur!" diye bağırdı. Hızını artırarak Scarlett'ten uzaklaştı.

Ama Scarlett, kimseye onun adına savaşmasına izin vermeyecekti. Bir vites daha yükseldi ve Archer ile arasındaki mesafeyi kapattı.

Adamın döndüğü köşeyi aynı şekilde döndüler ve adamın bisiklet kiralama dükkanının önünden bir bisikleti zorla aldığını gördüler. Normalde bisikletler dükkanın önündeki kaldırımda sıralanmış ve kilitli olurdu, ama dışarıda sadece üç bisiklet kalmıştı ve kilitli değillerdi. Personel, gece için hepsini içeriye götürmekle meşgul olmalıydı.

Bisiklet dükkanının sahibi Eddie, deri giysili suçlu bisiklete bindiği ve pedal çevirmeye başladığı sırada dükkandan koşarak dışarı çıktı. "Ne yapıyorsun? Geri gel!" Birkaç adım attı, ama adam çoktan sokağın ortasına gelmişti.

"Eddie!" Scarlett ciğerleri yanarken bağırdı. "Dükkanıma girmeye çalışıyordun!"

"Bisiklete ihtiyacımız var," diye bağırdı Archer, nefes alışını onun yanında gittikçe ağırlaşıyordu. "Kaçıyor."

Scarlett ve Archer, Eddie'nin yanında durmak için fren yaptılar. Dışarıda iki bisiklet kalmıştı. Biri pembe çerçeveli, gidonunda parlak şeritler ve arkasına takılı destek tekerlekleri olan bir çocuk bisikletiydi.

Diğeri ise bir tandem bisikletti.

"Bunu geri getireceğiz," dedi Archer, tandem bisikleti kaparak. "Söz veriyorum."

"Al şunu," dedi Eddie, yüzü kızarmış ve öfkeli bir şekilde. "O adam kimdi? Bisikletimi çaldı!"

"Bin, Scarlett," diye emretti Archer.

Scarlett, çift kişilik bisikletin ikinci koltuğuna bakarak yutkundu. "Şey," dedi, "bunu söylemek için muhtemelen kötü bir zaman ama..."

"Bin, Scarlett, yoksa sensiz onun peşinden gideceğim."

Çenesini sıktı. "Hayatta olmaz," diye homurdandı ve bacağını koltuğun üzerinden attı. Kalkışta bir sallantı oldu ve sonra Scarlett'in kalbi gırtlığına geldi çünkü beklediğinden daha hızlı hızlandılar. Ayaklarını yerleştiremeden pedallar bacaklarının altında dönmeye başladı.

"Elm Caddesi'nde sola döndü," dedi Archer nefes nefese. "Onu yakalayabiliriz."

Scarlett onun arkasına oturdu, bacakları düz bir şekilde dışarıya doğru uzanmış, poposu sert koltukta zıplıyordu, elleri sanki tek can simidiymiş gibi gidonu sıkıca tutuyordu, ki bu noktada öyleydiler. "Uh-huh," diye mırıldandı, dünya hızla yanlarından geçip giderken.

Archer dönüş yaparken pedallara basarak bisikleti eğdi. Arka tekerlek gevşek çakıl üzerinde kayarken Scarlett dişlerini sıkarak bir çığlık attı.

"İşte orada!" Archer, birkaç blok ötede hayatı için pedal çeviren suçluyu görünce bağırdı. "İyi misin?" diye sordu ve tekrar hızlanmaya başladı. Bacakları pedal çevirirken, üst vücudu her pedal çevirmede sallanıyordu.

"Şey, benimle ilgili komik bir şey var," dedi Scarlett, sonunda ayaklarını pedallara koyarken baldırlarının arkasını sıyırdı.

"Neymiş o?"

Kendine küçük gelen bir bisikleti kapmış olan diğer adama yaklaşıyorlardı. Adam omzunun üzerinden bakıp onlara hırladı ve daha hızlı pedal çevirmek için ayağa kalkarak tekrar hızlandı.

Scarlett, gidonu sıkıca tutarken bacaklarını pompaladı, midesi sallanıyordu. "Aslında daha önce hiç bisiklet sürmedim."

"Ne?" Archer arkasına baktı, bu da bisikletlerinin tehlikeli bir şekilde yana doğru eğilmesine neden oldu.

Scarlett çığlık attı, bacakları dondu, elleri çarpışmaya hazırlıklı olmak için gidonu sıkı.

Archer tekrar öne dönüp daha hızlı pedal çevirince bisiklet dengelendi. "Bisiklet sürmeyi bilmiyor musun?" İnanamıyormuş gibi seslendi, sonra başını salladı. "Pedal çevirmeye devam et, Scarlett. Ona yetişiyoruz."

"Tamam," dedi kendi kendine. "Tamam, bunu yapabilirim." Botlarının topukları pedalların arkasına takıldı ve bacaklarını pompalama işine odaklandı. Acıdı. Bir hız tümseği üzerinden geçtiler ve bu onu koltuğuna çarptı, dişlerini gıcırdatmasına neden oldu ve Scarlett inledi. Bundan sonra poposu moraracaktı. Ellerini gidonu sıkıca tutmaktan dolayı bile ağrıyordu.

Yavaşlamaya çalıştı, Archer'ın rahat ve gevşek gücünü taklit etmeye çalıştı, ama bisiklet her sallandığında gerildi.

Çok hızlı gidiyorlardı. Elm Caddesi, nehre kadar orta derecede eğimli uzun bir yoldu. Elm'in sonunda sola dönerseniz, ilk sağdan kasabanın diğer tarafına geçen yaya köprüsüne girebilirdiniz. Kasabanın iki yarısını birbirine bağlayan ana araç köprüsünün hemen yanındaydı. Kaçan adamın gittiği yer orası olmalıydı.

Ancak bu, Elm nehrin hemen öncesinde dik bir iniş yapana kadar üç blok daha hızlanacakları anlamına geliyordu ve ardından dar köprüye ulaşmak için iki

hızlı dönüş yapmaları gerekecekti.

Scarlett'in kalbi güm güm atıyordu. Yeterince hava almaya çalıştı, ama ciğerleri yanıyordu.

"Hadi tatlım," dedi Archer cesaret verici bir şekilde. "Onu yakalayacağız. Biraz daha zorlanacaksın. Harika gidiyorsun."

Scarlett cevap vermeye çalıştı, ama ağzından sadece sözsüz bir inilti çıktı. Kafasının içinde sadece çığlıklar vardı.

Ama Leather Guy'a yaklaşıyorlardı.

Ta ki o, cebinden bir şey çıkarıp onlara fırlatana kadar. Archer, metal bir nesne — hayır, gümüş kağıda sarılmış bir çikolata— tekerleklerinin yanındaki asfaltta zıplarken, gidonu yana doğru çevirmek zorunda kaldı. Scarlett tutunmaya çalıştı, ama önce bir ayağı, sonra da diğer ayağı kaydı. Pedallar boşlukta dönüyordu.

Adam diğer cebinden bir şey çıkarıp onlara fırlatırken, parlak ambalajlı şeker çubuğunu atlattılar. Bir paket Skittles önlerinde yere patladı.

"Bir dahaki sefere muz kabuğu dene, pislik!" Archer, daha hızlı pedal çevirebilmek için poposunu kaldırarak bağırdı.

Sonra adam ellerini değiştirdi ve diğer cebinden daha büyük bir şey çıkardı. Bir an için, sokak lambalarının ışığında parıldayan nesneyi Scarlett silah sandı.

Ama değildi. Bir kutu Dr. Pepper onlara doğru uçu, ön tekerleğe çarptı ve bir arabanın üzerine sekerek alarmı çalmaya başladı. Soda, Scarlett'in bacaklarına, pedallarına ve tandem bisikletin arka tekerleğine sıçradı.

Bisiklet sallandı. Scarlett bacaklarını genişçe açtı, öne eğildi ve çığlık attı.

Archer pedallara kuvvetlice bastı ve bisikleti kaldırıma çıkardı. Bisiklet sallanmayı bıraktı, sonra bir sonraki kavşakta rampadan aşağı doğru yöneldi ve caddeye doğru ilerledi.

"Riverview'e döndü," dedi Archer. Sesi kısılmıştı, nefesi ağırlaşmıştı. Scarlett ölü ağırlık gibiydi. Bisikleti tek başına sürmesine izin vermesi gerekirdi.

Ayaklarını tekrar pedallara koymak için pedallara baktı, ama dönen pedalların altından hızla geçen asfaltın görüntüsü midesini bulandırdı. Bunun yerine, bacakları hala yanlara doğru uzanmış halde Archer'ın sırtına bakakaldı.

"Keskin bir dönüş yapmamız gerekecek, tatlım," diye uyardı Archer. "Sonra da hızlıca sağa. Köprüye doğru gidiyor."

"Evet," diye bağırdı Scarlett. Gözlerini kapattı, ama bu daha da kötüydü, bu yüzden gözlerini açtı ve Archer'ın başının arkasına bakmaya başladı.

"Hazır mısın?"

"Uh-huh!" Yalanın baskısı altında sesi çatladı, ama Archer fark etmemiş gibiydi.

Gidonun üzerine eğildi ve vücudunu viraja göre eğdi. Scarlett de aynısını yapardı, ama bacaklarını pedalların dışında tutmaya çalışıyordu, bu yüzden eğilirse düşme riski vardı. Bisikletleri virajı biraz fazla geniş alarak döndü. Bir sonraki virajı alamayacaklardı.

"O çoktan köprüyü geçti!" diye bağırdı Archer. "Sıkı tutun Scarlett, bu virajı çok dar almalıyız."

"Evet!" Gidonları sımsıkı tuttu ve Archer'ın arkaya bakmamasını umdu. Bacaklarının havada düz bir şekilde uzandığını, parmak eklemlerinin gidona sıkıca tutunduğunu ve ona bakarken gözlerinin beyazlarının genişlemiş ve paniklemiş olduğunu görecekti.

Ama o arkasına bakmadı. Dönüşe odaklanmıştı. Elm'den Riverview'e sola döndüklerinde caddenin neredeyse karşı tarafına geçtiler ve şimdi manevra yapmaya neredeyse hiç yer olmayan dar yaya köprüsüne dönmeleri gerekiyordu.

Köprünün karşısında bir araba kayarak duruyordu. Koyu renk camlı siyah bir Mercedes. Scarlett nefesini tuttu. Frank Smith mi? Yoksa dükkanını ziyaret eden biri mi? Kaçak bisikletinden atladı ve bisikleti nehrin kenarındaki sazlıklara yuvarlandı.

Archer sağa döndü, ama başaramayacaklardı.

Tandem bisikletlerinin arka tekerleği geniş bir balık kuyruğu şeklinde kaydı. Scarlett çığlık attı, yatay olarak uçarken canını kurtarmak için sıkı sıkı tutundu, poposu koltuğunda zar zor duruyordu.

Sonra tekerleği kaldırırma çarptı ve aniden durdu, ama vücudu ilerlemeye devam etti.

Kollarının yerinden çıkacakmış gibi hissedene kadar tutundu, sonra gidonu bıraktı. Havada uçarken dünya bulanıklaştı.

"Scarlett!" diye bağırdı Archer ve bisikletin köprünün ucuna çarptığını duydu.

Çığlık atarak, Scarlett bir çalıya düştü, sıçradı ve dik yamaçtan yuvarlandı, omzunun, sonra bacaklarının ve omzunun üzerinde yuvarlandı, ta ki başını gömüp kollarını boynuna dolayana kadar. Sonra her şey bitti. Takla atarak aşağı, aşağı, aşağı yuvarlandı, toprağı tekmeledi, çimleri yırttı, deli gibi çığlık attı.

Bir saniye sonra nehir onu yuttu, çığlıkları hırıltıya dönüştü ve suya battı.

ON BEŞ

ARCHER, Scarlett'in çalıların üzerinden uçmasını izledi, ayakları tandem bisikletin pedallarına takılmıştı ve bisiklet köprünün yan tarafına çarptı. İleride, siyah bir Mercedes hızlanarak uzaklaştı, şüpheliyi taşıyordu. Para yatırması gerekseydi, Archer katilin kaçtığına bahse girerdi.

Ama Archer bunu umursamadı.

Çünkü arabanın motoru hızlandıktan sonra, bir sıçrama sesi duydu.

"Scarlett!" Archer'ın sesi kısılmıştı. Tandem bisikleti tekmeledi ve kaldırımın kenarına takıldı. Sonra Scarlett'in üzerinden uçtuğu çalılıklara tökezleyerek girdi ve bir kez daha onun adını haykırdı.

Nehir buz gibi olacaktı. Yüzme bilmiyor muydu? Bisiklet sürmeyi bilmiyordu. Belki de çocukluğunda temel yaşam becerilerini öğrenmeyi kaçırmıştı?

Scarlett'in bembeyaz ve dudakları maviye dönmüş yüzü zihninde canlandı. Polis onun cansız bedenini sudan çıkardığında sırlıslıkla giysilerini hayal etti.

Hayır.

Onu yeni bulmuştu. Onun kendisi için ne kadar değerli olduğunu yeni fark etmişti. Onu bırakmayacaktı.

Archer ığlık atarak yokuş aşığı koştı ve kolları ve bacakları havada çırpınarak suya atladı. Nehre düştüğünde, Scarlett'in başınnın su yüzeyinden çıktığını gördü ve onun nefes nefese soluduğunu duydu.

Sonra buz gibi karanlık başınnı kapattı ve soğuğun şokuyla donan vücudunun iğdsel tepkisine karşı koymak zorunda kaldı.

iğerleri sıkıştı, ama bacaklarını güçlü bir şekilde tekmeleyerek yüzeye ıktı. Scarlett gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona doğru döndü.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

Kolu suda bir bıçak gibiydi. Kolunu kızın beline doladı ve onu kendine çekerek kıyıya doğru yüzdü. "İyi misin?"

"Sadece üşüdüm," diye kekeledi, sonra o da yüzmeye başladı.

Kıyıya ulaştılar, ayakkabıları sazlıkların yetiştiği yumuşak toprağa batıyordu. Archer ayağa kalktı ve Scarlett'e yardım etti.

Ceketi sıırıslıklamdı, üzerinden sürekli su damlıyordu. Archer vücudunu kontrol ederek yaralanma olup olmadığını kontrol ederken, Scarlett saçlarını yüzünden çekip nefes nefese soluyordu. Görünürde kan yoktu. Uzuvarları çalışıyor gibiydi. Elinde bir kesik ve şakağında sıyrıklar vardı, bunların bir an önce temizlenmesi gerekiyordu. Nehir çok güzeldi, ama içilebilir değildi.

"Ben iyiyim," dedi, ama tüm vücudu titriyordu. "Ben iyiyim."

Archer'ın göğsündeki panik, kaburgalarına sertçe vuruyordu. Parmaklarıyla kadının başını sokak lambasına doğru eğdi, çenesinde oluşan morluğun görünüşünden hoşlanmamıştı. "Başını çarptın mı?"

"Hayatta mısınız?" diye bağırdı Eddie köprüden. Uzakta polis sirenleri çalışıyordu.

"Biz iyiyiz," diye bağırdı Scarlett.

"Buraya çıkmak için yardıma ihtiyacınız var mı?"

Archer Eddie'ye baktı, sonra kıyıyı inceledi. Çamurlu bir kıyıdaaydılar, tepenin yamacını kalın çalılar kaplıyordu. Ancak köprünün hemen yanında, tepeye tırmanmak için yeterince geniş, açık bir yol vardı. "Sorun olmaz," diye boğuk bir sesle cevap verdi, sonra yolu işaret ederek Scarlett'in önden gitmesini sağladı.

Scarlett, yaya köprüsünü tutan beton direğe elini koyduğunda, Archer tırnaklarının altındaki mavi lekeyi ve cildinin tehlikeli solgunluğunu fark etti. Onu belinden nazikçe tutup yukarı çıkmaya teşvik ederken, korku boğazını sıktı.

Soğuk rüzgârın ıslak giysilerini kesip geçtiği tepeye ulaştılar. Scarlett, Archer'ın yanında titreyerek dişlerini takırdatıyordu. Onu içeriye götürüp ıslak giysilerini çıkarmalıydı.

Eddie, tandem bisikleti köprünün korkuluğuna dayamıştı ve Scarlett'e son çalıların arasından geçmesi için yardım etmek için elini uzattı. Archer, bisikletin kazadan sağ çıkamadığını bir bakışta anladı. Gidon eğriydi ve arka tekerlek bükülmüştü.

"Bisiklet için çok üzgünüm," dedi Scarlett, belli ki aynı şeyi fark etmişti.

"Bisikleti dert etme. İkinizin ısınması lazım."

Sirenler daha da yükseldi ve Rick'in arabası yanlarında gürültüyle durdu. Araba, ön panelinde mavi ve kırmızı yanıp sönen taşınabilir bir ışık bulunan, işaretli bir arabaydı. Uzun boylu adam, somurtarak arabadan indi.

"Burada ne oldu?"

"Birinin Pushing Daisies'e girmeye çalıştığını gördüm," diye açıkladı Scarlett. "Biz seslendiğimizde kaçtı, biz de peşinden koştuk. Siyah araba. Cinayet gecesi gördüğümüz araba."

"Gümüş rengi olduğunu söylemiştin." Rick gözlerini kısarak baktı.

"Hayır, diğer araba. Martha, Ethel'in Meksika'da olması gerektiği sırada Glenda'nın onu Wal-Mart'ta gördüğünü söyledi."

Archer kaşlarını çatı. Scarlett beyin sarsıntısı mı geçirmişti?

Rick'in bakışları, su ve çamurla ıslanmış saçlarına, sırlıslam giysilerine, çamurlu ayakkabılarına kaydı. Sonra bakışları tandem bisiklete kaydı ve köprüden kaçakın terk ettiği küçük bisiklete kaydı. Uzun bir nefes aldı ve burnunun köprüsünü sıktı. "Onu neden kovaladınız?" diye sordu sonunda, sesi gergindi.

"Ne yapmamız gerekiyordu?" diye itiraz etti Archer.

"Beni arayın!" diye cevapladı Rick, kollarını iki yana açarak. Telefonunu çıkardı ve ekranı agresif bir şekilde bastırdı. "Sen, sen" diye Archer ve Scarlett'i işaret etti, "burada kalın. Bu olayı baştan ele almak istiyorum."

"Onu ısıtmam lazım," dedi Archer, Scarlett'in elini tutarak. El, buz gibi soğuktu. "Hipotermi riski olmadan konuşabiliriz."

Rick onlara el sallayarak veda etti ve telefonunu kulağına götürdü. Eddie yüzünü buruşturdu ve onlara arabasıyla gitmelerini teklif etti, onlar da kabul etti.

Scarlett'in evi daha yakındı, bu yüzden oraya gittiler. Archer, Scarlett'in ön kapının kilidini açmaya çalışırken ellerinin titrediğini gördü ve endişe midesini kemirdi. Kendi elleri neredeyse uyuşmuştu ve kulaklarının ve burnunun uçları karıncalanıyordu.

Isınmaları gerekiyordu.

Scarlett kapı açıldığında rahat bir nefes aldı, ama eşikte tökezledi. Archer kolunu Scarlett'in beline doladı ve onu dengeledi, sonra kapıyı kapatıp kilitledi. Arkasına döndüğünde, Scarlett ceketıyla uğraşıyordu, ceket kolunun yarısına kadar inmişti.

"Ver," dedi Archer, sesi kısılmıştı, ıslak yünü Scarlett'in vücudundan çekip çıkardı. Ceket çıktı ve Scarlett öne doğru sendeledi, kendini duvara tutarak dengeledi.

duvara tutunarak dengede kaldı.

"Ben iyiyim," dedi, ki bu apaçık bir yalandı.

"Giysilerini çıkar," diye homurdandı ve kendi ceketini çıkarmaya başladı.

Ona bir bakış attı. "Bu çok cüretkar bir davranış." Duvardaki termostata doğru sendeleyerek yürüdü ve ısıtıcıyı açmak için düğmeye bastı. Kalorifer gürültüyle çalışmaya başladı, ama tüm evi ısıtmak çok uzun sürecekti, vücutlarını ısıtmak ise daha da uzun. Archer ayakkabılarını çıkardı ve ıslak süveterini çekerek, ayaklarının dibinde büyüyen ıslak giysi yığınınına attı.

Scarlett yavaş hareket ediyordu. Duvara yaslanarak ayak bileği botlarını çıkarmaya çalıştı, ama deri sudan dolayı daralmış olmalıydı. Sendeledi, dengesini kaybetti ve botunu çıkarmaya çalışırken duvardan aşağı kaydı. Arkasında ıslak bir iz kaldı.

Archer ıslak çoraplarıyla yürüdü ve bir eliyle botunu, diğer eliyle baldırını tuttu.

"Fermuar var," dedi, botun yan tarafını işaret ederek.

Ayağını kendi bacaklarına dayadı ve fermuarı çekti, sonra botu kolayca çıkardı. Scarlett ayağını yere bıraktı ve diğer bacağını kaldırdı.

O, öfkeyle nefes alıp vererek elini onun baldırına kaydırды ve aynı şeyi o botlara da yaptı. Siyah taytları sıırıksıklamdı ve o, taytların altındaki cildinin sıcaklığını neredeyse hissedemiyordu. Çok uzun sürüyordu. Onu ısıtması gerekiyordu, yoksa kız gerçekten başı belaya girecekti.

Archer'ı korku sardı. Onu kaybedemezdi. Onun incinmesini göremezdi. O, onun için çok değerliydi. Bu durumu hemen, şu anda düzeltmesi gerekiyordu.

Archer eğilip onu kollarının arasına aldı ve "Banyo" diye homurdandı.

"Koridorun sonunda solda," dedi kız, elini sallayarak. Diğer kolunu Archer'ın boynuna dolamıştı. Nehir gibi kokuyordu: çamur, çimen ve soğuk, soğuk su. "Ama soğuk şok geçiren birini sıcak suya sokmamalısın."

"Isınmak için en kolay yer burası," dedi Archer, koridorda ağır adımlarla yürürken. Islak çorapları rahatsız edici bir şekilde sallanıyor, ahşap zeminde kayıyordu. Banyoyu buldu ve kapıyı tekmeledi, Scarlett'i lavabonun üzerine bıraktı.

Kapıyı kapattı, duşa döndü ve suyu olabildiğince sıcak açtı. Bu, odayı buharla dolduracaktı ve o da raya asılı havluları kullanarak Scarlett'i ovup ısıtabilirdi.

Tekrar döndüğünde, Scarlett hırkasını çıkarmış ve karo zemine atmıştı. Kendi gömleğini de çıkardı ve ıslak bir şaplak sesiyle onun giysisinin yanına düşürdü.

"Böyle olacağını hayal etmemiştim," dedi Scarlett, kaşkorse eteğini çekerek. Kafasından çıkardı ve kaşkorseyle birlikte yere attı.

Archer, ortaya çıkan yumuşak tenine, belinin kıvrımlarına, dantelli siyah sütyeninin içindeki göğüslerinin şekline bakakaldı. Onun sözlerinin anlamını kavraması bir saniye sürdü. "Nasıl hayal etmiştin?"

"Seninle birlikte kıyafetlerimi çıkarmak," dedi ve ardından arkasındaki bir şeyi işaret etti. "Havlu."

Gözlerini göğüslerinden ayırıp arkasını döndü ve ona bir havlu attı. Havluyu pelerin gibi sardı ve bir saniye sonra sütyen de diğer eşyaların yanına, yere düştü.

Archer bunu düşünmemeye çalıştı, ama gözleri ayağının yanındaki siyah dantel parçasına kayd. Kız ondan birkaç santim uzaktaydı ve belinden yukarısı çıplaktı.

Boğazını temizledi ve odaklanmaya çalıştı. Sıcaklık yükseldikçe oda buharlaşıyordu, bu iyiydi.

Scarlett aynaya yaslandı ve havluyu boynuna sıkıca sardı. Artık titriyor değildi.

"Ayağa kalk," dedi Archer, istemeden biraz daha agresif bir ses tonuyla. "O eteği çıkarmalısın."

Başka bir espri bekliyordu, ama Scarlett sadece makyaj masasının kenarına kayd ve yere oturdu. Havluyu çenesiyle göğsü arasında tuttu ve belindeki fermuarı açmaya çalıştı.

Ona olabildiğince mahremiyet sağlamak ve kendi çılgınca atan kalbini kontrol altına almak için Archer, Scarlett'e sırtını döndü, pantolonunu, iç çamaşırını ve çoraplarını çıkardı, sonra beline bir havlu sardı. Geri döndüğünde, Scarlett hala fermuarla uğraşıyordu.

"Sıkışmış," dedi, ağlamak üzereymiş gibi.

Archer ellerini itti ve kesinlikle onun elinin büyüklüğü düşünülerek yapılmamış olan küçük siyah çekme halkasını çekmeye çalıştı. Aşağı indirmeye çalıştı, ama ıslak kumaş fermuarın içinde toplanmıştı. Yukarı çekmeye çalıştığında, sıkışma daha da kötüleşti.

Hayal kırıklığıyla homurdanan Archer, fermuarı tekrar aşağı çekmeye çalıştı. Fermuar yerinden kıpırdamadı. Scarlett öne doğru eğildi ve bir eliyle Archer'ın omzuna tutundu

omzuna tutundu.

Avuç içi hala buz gibiydi.

Archer irkildi, sonra elini beline koydu. O da donmuştu ve aptal fermuarı kıpırdamıyordu. Dişlerini sıkarak, sabrının son kırıntıları da tükendi. Archer eteğin altını yakaladı ve şiddetle çekti. Kumaş yırtıldı ve etek Scarlett'in ayak bileklerine düştü. Archer parmaklarını taytına geçirip onu ve iç çamaşırını aşağı çekerek eteğin yanına attı.

Gözlerini kaçırdı ve ıslak giysileri Scarlett'in ayaklarından uzaklaştırmaya odaklandı, ama baldırına dokunduğunda ve onun yeterince sıcak olmadığını fark ettiğinde, aklında cinsel hiçbir şey yoktu. Kadını acı çekiyordu ve onu iyileştirmek onun göreviydi.

Ayağa kalktı ve Scarlett'in boynuna sıkıca tuttuğu havlunun kenarını tuttu. "Kollarını bana dolaş, tatlım," dedi, içinden her şey daha hızlı hareket etmesini haykırırsa da, elinden geldiğince nazik bir sesle. "Ten tenine. Seni ısıtmamız lazım."

Kadın titreyerek iç geçirdi, sonra havluyu açtı ve kollarını Archer'ın beline doladı. İç çekerek ona yaslandı, yüzünü Archer'ın boynuna gömdü. Archer'ın göğsündeki kemiren acı biraz hafifledi ve iki eliyle kadının omuzlarındaki havluyu kavradı, kan dolaşımını hızlandırmak için kadının kollarını ve sırtını ovuşturdu.

Kızın ağzından küçük bir inilti çıktı ve Archer durakladı. "Canını acıtıyor muyum?"

Duşun sesinden dolayı kızın "Hayır" dediğini zar zor duyabildi ve kız onu daha sıkı sarıldı.

Göğüsleri ona bastırılmıştı. Vücudunun yumuşaklığını, meme uçlarının sertliğini hissedebiliyordu. Bu hissi görmezden gelen Archer, havluyla onu ovmaya devam etti. Onu ısıtması gerekiyordu. Buharlı havayı büyük bir nefesle içine çekti ve aynaya baktığında aynanın tamamen buğulanmış olduğunu gördü.

Güzel. Banyo çabucak ısınmıştı. Suyu israf ediyordu ama umursamıyordu.

Scarlett'in elleri arkasında yumruk haline gelmişti. Elleriyle Archer'ın kaburgalarına düz bir şekilde bastırdı ve Archer bu dokunuşla irkildi.

"Tanrım," dedi. "O buz bloklarını cildine koymadan önce bir uyarı yapar mısın?"

Kızın kahkahası, onun boğazına zar zor ulaşan bir hırıltıydı. "Üzgünüm."

Kollarını ona dolayarak, dudaklarını şakağına değdirdi. "Şaka yapıyordum, Scarlett. Ellerini ver."

Hâlâ ona yaslanmış olan Scarlett, ellerini göğsüne kaydırды ve Archer da kendi avuçlarını onların üzerine koydu. Eller ısınana kadar onları tuttu. Scarlett bir iç çekip avuçlarını beline kaydırды, bu da ona göğüslerini engelsiz bir şekilde görme imkânı verdi.

Tabii ki penisi taş gibi sertleşmişti. Sütüyenı yere düştüğü andan itibaren öyleydi. Ama şimdi, Scarlett'in çıplak vücudunun kendisine bu kadar yakın olduğı gerçeğıyle karşı karşıya kalınca, kanının çarpıntısı daha da şiddetlendi.

Sadece bir pislik, neredeyse hipotermiye girmiş bir kadına dokunabilir. En alçaklardan biri. En kötü türden bir adam.

Archer'ın hiç şansı yoktu.

Elleri, boynunun iki yanına uzandı ve başparmakları, kadının ipeksi tenini okşadı. Kadın yumuşadı, gözlerini kapatıp başını ona doğru eğdi. Sonra sağ eliyle, parmaklarının arkasını kullanarak kadının köprücük kemiğinin çizgisini izledi, sonra parmaklarını kadının göğsünün eğiminden aşağıya, elmas gibi sert meme ucuna doğru kaydırды.

Scarlett titredi, ama Archer bunun soğuktan olduğunu düşünmedi. Parmak eklemleri göğsünün pembe tepesini izlerken, diğer eli Scarlett'in ensesindeki ıslak saçlara dolandı.

Zaman durdu. Dünya yok oldu. O birkaç saniye boyunca Archer, parmaklarının arkasını kullanarak ona dokundu, mest olmuştu. Göğsünde tüylerin diken diken olduğunu, dudaklarının bir iç çekişle açıldığını izledi. İşaret parmağı ve orta parmağının eklemleriyle meme ucunu kavrayıp hafifçe çimdiklediğinde, Scarlett'in uyluklarını birbirine sürttüğünü fark etti, bu yüzden bunu tekrar yaptı.

Bakışları karnının kıvrımlarından bacaklarının arasındaki küçük kıl demetine kaydı. O tamamen mükemmeldi. Onu o kadar çok istiyordu ki başı dönüyordu.

Bu kadın, onun hak etmediğı her şeydi. Akıllı, eğitimli, başarılıydı, peki ya o neydi? Onu bir an bile olsa sahip olabileceğini nasıl düşünebilirdi? Aylar önce ilk kez bir araya geldiklerinde onu uzaklaştırmakta haklıydı. Kanepede olanlardan sonra geri çekilmekte haklıydı. İçgüdüsel olarak, ondan çok daha iyisini bulabileceğini biliyor olmalıydı.

Onu isteme konusunda fikrini değiştirdiğinde, bu tüm arkadaş grubunu etkileyecekti. Değer verdiği tüm insanları kaybetmek, hayatını mahvedecekti.

"Archer," diye fısıldadı, onun dokunuşuna doğru eğilerek.

Sol başparmağı, nabzının attığı yeri okşadı. Beyninde, ellerini ondan çekmesi, bu güzel, zeki tanrıçayı kirli elleriyle kirletmemesi için çığlıklar yükseliyordu. Ama elleri olduğu yerde kaldı. Biri göğsünü okşuyor, diğeri ensesini okşuyordu.

Zayıftı, çok zayıftı. Onu çok fazla istiyordu.

Kızın kirpikleri kalktı ve onun bakışlarıyla buluştu. Kız gözlerini kırpıp başını eğdiğinde, onun gözlerinde ne gördüğünü bilmiyordu.

Daha fazlasını hak ettiğini fark edecekti. Ona geri çekilmesini söyleyecekti ve haklı olacaktı.

Ama Scarlett onu itmedi. Tam tersini yaptı: ellerini onun omuzlarına doladı ve onu kendine çekti.

"p beni," diye yalvardı, parmaklarını onun saçlarına dolayarak.

Titreyerek nefes verdi ve alnını onun alnına yasladı. Bunu durdurması gerekiyordu. Onu bu haldeyken, savunmasız ve korkmuşken elde edemezdi. Giysilerini yırtıp atmış ve kendine iyi niyetli olduğunu söylemişti, ama şimdi kız çıplaktı, arzuluyordu ve...

Daha iyi bir erkek geri çekilip, onun layık birini bulmasına izin verirdi. Onu terk eden pislik gibi biri değil, liseyi zar zor bitiren köyün aptalı gibi biri değil.

İyi birini. Daha iyi birini.

"Sadece arkadaş olacağımızı söylediğimizi biliyorum," dedi kız yumuşak bir sesle, onun tereddütünü yanlış anlayarak. "Biliyorum. Ve eğer bunu istemiyorsan..."

"Bunu istiyorum," diye homurdandı. "Seni istiyorum, Scarlett."

Kızın yüzü kızardı. "O zaman sorun ne? Beni yalvartma, Archer."

Elini saçlarında sıkıca tutarak, başını geriye doğru eğdi, diğer eliyle ise belinden kalçasına doğru kaydı. Uyluklarını kavrayıp kaldırdı ve beline doladı. Dudaklarına nefesinin sıcaklığını hissedebilmek için başını eğdi. Vücudundaki her kas gergin ve titriyordu. Kendini zar zor tutuyordu.

Kadının parmakları onun kafa derisini tırmaladı, okşadı, yatıştırdı. Burnuyla onun burnuna dokundu, sorgulayıcı bir şekilde.

Ona gerçek bir ilişki istediğini söylemişti. Gerçek aşk. Ama onunla bunu nasıl isteyebilirdi? Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Seninle sıradan bir ilişki yaşayamam, Scarlett," diye itiraf etti, sözler boğazından koparak ıktı. "Senin yatak odandaki bir başka çentik olamam."

O uzaklaştığında, Archer'ın bir parçası ikiye bölünmüş gibi hissetti. Gözleri kapalıydı ve sesi alçaktı, "Diğer birçok erkekle seks yapmış olmam seni rahatsız ediyor mu? Senin için sorunsu, daha masum birini istiyorsan anlarım..."

Glşnde hiç mizah yoktu. Kalçalarını ona doğru bastırdı, böylece onu ayıran havlu aracılığıyla onun geçmişini ne kadar umursamadığını hissedebilsin. Gözleri parladığında, dudaklarındaki gülümseme kayboldu. "İlk, ikinci ya da yirminci kim oldu umurumda değil, Scarlett," dedi, sesi o kadar kısılmıştı ki kendi sesini bile zor tanıyordu. "Tek umursadığım şey senin sonuncu olmak."

Dudakları aralandı, parmakları onun saçlarını sıktı ve onu bağlayan ip koptu.

ON ALTI

Scarlett, aylar önce Archer'ı ilk kez öptüğünde, biraz sarhoş ve biraz yalnızdı; ölümcül bir kombinasyon. Birbirlerine yapışmışlardı ve Scarlett, Archer'ın sakallarının dudaklarını, yanaklarını, boynunu sıyrmasını sevmiştir. Archer'ın elleri, vücudunu okşarken sıcak, güçlü ve emindi; her hareketi şehvet yönlendiriyordu. Birkaç dakika boyunca çok ateşliydi.

Ama Archer'ın eli iç bacağına kaydığı anda, Scarlett gerçekliği yüzüne bir tokat gibi hissetmişti. Nerede olduğunu, *kim* olduğunu hatırlamıştı. Oradan uzaklaşmak kolay olmuştu.

İkinci kez öpüştükleri zaman, sadece birkaç gece önce, hızlı ve sert olmuştu. Ona bir mesaj vermişti.

Üçüncüsü farklıydı.

Bundan kaçmak mümkün değildi. Archer, başını istediği yere çevirirken ensesini sıkıca kavradı ve Scarlett sıcak tavada eriyen tereyağı gibi eridi. Öpücünü onu yakıp kavurdu. Diğer elini dizine doladı ve havluyla örtülü kalçalarını çıplak kalçalarına sürttü ve Scarlett bunun durdurulması imkansız bir kaçak tren olduğunu anladı.

Tek umursadığım şey senin sonuncu olman, demişti, dudakları dudaklarına değmeden bir an önce. Şimdi dudaklarını, dilini, dişlerini ve ellerini kullanarak ona karşı kurabilmiş olabileceği her türlü savunmayı sistematik olarak yok ediyordu.

O bir ilişkiye hazır değildi. Onlar arkadaş olmalıydılar. Eğer bu iş yüzlerine patlarsa, tüm arkadaş grubunu mahvedeceklerdi. O, sahip olduğu tek destek sistemini kaybedecekti. Her tatil ve buluşma, aralarında yanan ateşli şehvetin direnememeleri nedeniyle garip geçecekti.

Ve kız umursamıyordu.

Tek umursadığım şey senin sonuncu olmaktır.

Bu sözler Scarlett'in kafasında yankılanıp durdu, ta ki anlamını anlayamayacak hale gelene kadar. Archer onu öperken, kalan azıcık beyin gücüyle ciğerlerini ve kalbini çalışır durumda tutmakla meşguldü.

Vücudu sıcaktı ve arkalarında hala buharlaşan düşün ıslaklığıyla kaygandı. Onu lavaboya sıkıştırdı ve dişleriyle alt dudağını çekiştirdi. Scarlett, onun dudaklarına karşı nefes nefese kaldı, onu hareket ettirme şeklini sevdi. Onun ne kadar az kontrol sahibi olduğunu sevdi.

O, onun için bacaklarını açmış, bir bacağına dengede tutarken, diğer bacağına kalçasına dayamıştı. Vücudundaki tüm soğukluk izleri kaybolmuştu. Parmakları onun omuzlarına, kollarına gömüldüğünde, Scarlett sadece sıcaklık hissetti.

"Tadını seviyorum," dedi ona, sonra öpücüğü derinleştirdi. Dili onun diline kaydı ve omurgasından bir ateş dalgası geçti. "Her yerini tatmak için sabırsızlanıyorum."

"Evet," diye nefes nefese, onları ayıran havluyu tırmaladı. Aralarında olan şey ne olursa olsun, yarının getireceği sonuçlar ne olursa olsun, önemli değildi. Şu anda önemli olan, kalbinin derinliklerinde zonklayan acı ve onu dindirebilecek adamdı. Havluyu çekerek tırnaklarını onun cildine geçirdi. Havlu yere düştü ve Archer'ın penisi ona bastırıldı, sıcak sertliği cildine bir damga gibi basıldı.

Scarlett şok olmuş bir şekilde gözlerini aşağıya çevirdi.

Bunu daha önce, giysilerinin üzerinden hissetmişti. Ama onu sert, damarlı ve zonklayan halde görmek bambaşka bir şeydi.

"Siktir," diye homurdandı, kalçalarını öne doğru iterek. "Çok ıslak ve sıcaksın, ve ben henüz içine bile girmedim."

"Sığacağından emin değilim," dedi, vücuduna sıkışmış penise bakarak.

Adamın gülümsemesi hiç de çekingen değildi. "Sığarım, tatlım. Endişelenme." Ve sanki sözünü kanıtlamak istercesine, ona doğru sallandı ve en çok ihtiyaç duyduğu yeri ovuşturdu.

Titreyerek, Scarlett onun omuzlarına sarıldı ve kendini ona sürttü. "Bu çok iyi geliyor."

Onun büyük, nasırlı elleri kalçalarına indi. Scarlett, onu penisine daha sert bir şekilde sürtünce inleyen bir inilti çıkardı, ayakları yerden kesildi ve makyaj masasının kenarında dengede durmaya çalıştı. O, onu klitorisini penisine sürtünmeye zorlarken, topukları onun uyluklarının arkasına saplandı ve ikisinin hareketlerini kontrol etti. Gözleri beyazladı.

"Böyle çok mükemmelsin Scarlett," dedi yumuşak bir sesle. "Sersemlemiş, muhtaç ve benim için ıslanmış. Sikimi ne kadar istediğini söyle bana tatlım."

"Archer," diye nefes nefese söyledi, ellerinin hala hareketlerini yönlendirdiği halde. "Aptal olma."

Gözleri ağırlaşmış, dudakları günahkar bir sırıtışa bürünmüştü. Vücutlarının açısını değiştirirken başparmakları kalça kemiklerine daha sert bastırdı. Scarlett nefesini tuttu.

"Bana karşı bu kadar ıslak ve sıcak olmanı seviyorum," diye hırıltılı bir sesle söyledi, ona sürtünerek. Üzerine eğildi, böylece sırtı aynanın soğuşuna bastırıldı ve ağzı kulağına yaklaştı. "İçine girmek için sabırsızlanıyorum. Sikime boşaldığında beni ne kadar sıkı sıkıca hissetmek için sabırsızlanıyorum."

Scarlett'in kalbi hızla çarptı. Onun karanlık, kısık sesi, göbeğinin altında bir sıcaklık dalgası yarattı. Bu, onun tanıdığını sandığı çekici, rahat Archer değildi. Her duruma uygun bir gülümseme ve şaka hazır olan gülen adamın ağzı da pismiş.

Kanepesinde olanları düşünürsek, bunu bilmesi gerekirdi.

"Elimi kendime doladığımda ne düşündüğümü biliyor musun?" Hareketlerini durdurdu, bir eliyle onu makyaj masasına sabitlerken, diğer eliyle penisini kavradı.

Scarlett, göğsü inip kalkarak onu izledi. "Ne?"

Archer yutkunduğunda boğazı titredi, ama konuştuğunda sesi hala çakıl gibi pürüzlüydü. "Son on yedi aydır seni düşündüm," itiraf etti, bakışları kızın bacaklarının arasında sabitlenmişti. "Seni hayal edebileceğim her pozisyonda sismeyi düşündüm. Sen daha fazla dayanamayana kadar seni yalamayı düşündüm. Karnına, göğüslerine ve diline boşalmayı düşündüm. Merak ettim" dedi ve kendini okşadı, sonra elini Scarlett'in bacaklarının arasına kaydırarak iki parmağını içine soktu, "bunu burada yapmak ne kadar iyi hissettirir diye."

Scarlett bir elini duvara dayamış, diğer eliyle Archer'ın ön kolunu sarmıştı. Archer parmaklarını daha derine sokarken, başparmağıyla Scarlett'in tomurcuğunu daireler çizerek okşarken, Scarlett nefesini tuttu. Archer'ın boş eliyle Scarlett'i hala lavaboya sıkıca tutuyordu, bu yüzden Scarlett kaçmaya çalıştığında onu yerinde tuttu. Scarlett tırnaklarını Archer'ın ön koluna geçirdi ve Archer'ın dudakları kıvrıldı.

"Gerçeklik hayal ettiğimden çok daha iyi," dedi ona ve ilk iki parmağına üçüncü parmağını da ekledi.

"Archer..." Scarlett'in sesi fısıltı gibi çıktı. Nefes almak zordu. Hava buharla doluydu ve kanı o kadar sıcaktı ki, içinden yanıyordu.

Adam ona eğildi ve ona acı veren bir öpücük verdi. Scarlett, onu gerçekliğe bağlayan tek şey oymuş gibi ona sarıldı.

"Benim için gel, güzelim," diye emretti ve o da öyle yaptı.

Vücudu ılık ve coşkuyla dolarken onun inlemesini duydu. Paramparça oldu, vücudu sarsıldı ve tek yapabildiği, her şey bitene kadar ona sarılmaktı.

Kendine geldiğinde, ikisinin de vücutları ter ve buharla kaplıydı. Archer parmaklarını ondan çekip yumruğunu kendine doladı. İnleyerek gözlerini bir an kapattı. Gözlerini tekrar açtığında, gözlerinde mavi bir iz kalmamıştı, sadece patlamış göz bebeğinin siyahlığı vardı. "Prezervatif?"

"Şey. Yatak odasında, sanırım. Komodinimde."

Archer başını salladı. "Kollarını ve bacaklarını bana dolan."

O, onun emrettiği gibi yaptı ve Archer onu makyaj masasından kaldırdı, ama yatak odasına kadar gidemediler. Onu kapalı kapıya bastırdı, elleri belinden kalçasına kayarken penisi ona değdi ve onu kendine çekerek, onun her santimini hissedebilmesini sağladı.

"Gerçek kadar iyi," diye fısıldadı, sırtarak... ve sonra hareket etmeye başladı.

Kapıya sıkışmış haldeyken, Scarlett'in tek yapabileceği, Archer kalçalarını tekrar tekrar ileri doğru itip kakarken ona tutunmaktı.

Ve haklıydı; neredeyse gerçek kadar iyiydi.

Nefesleri hırıltıya dönüştü. Archer'ın nasırlı elleri kıvrımlarını kavradı ve vücudunu öyle bir açıyla çevirdi ki, her bir parçasının kendisine sürtündüğünü hissedebildi. Kollarını omuzlarına dolayan Scarlett, zevk içinde giderek daha da sıkılaştıran bir şekilde inledi.

"İnlemene bayılıyorum," dedi Archer, dudakları kulağına değerek. "Parmaklarımla boşalmak için çok iyi bir kız oldun tatlım, ama bir tane daha istiyorum. Aynen böyle, bana karşı boşalmanı istiyorum."

Scarlett dişlerini onun omzuna geçirdi.

"İşte böyle," dedi, hareketleri yavaşlayıp derinleşirken. Onu içinde hissetmeyi o kadar çok istiyordu ki, başka hiçbir şey düşünemiyordu. "Benim sikimi aldığında," diye fısıldadı, "her şeyi alacaksın."

"Benim her santimim. Benim her şeyim" — penisini bir kez sertçe ona doğru itti — "sadece senin için."

Archer'ın kalçalarının ritmik her itişinde kapı çerçevesinden sarsılıyordu. Archer bir elini Scarlett'in göğsüne uzatıp sertleşmiş meme ucunu çimdikleyip okşadığında, Scarlett artık kendini tutamadı. Zirveye ulaştı ve zevk okyanusuna daldı, vücudu boşluğa sıkıca sarıldı. Archer inledi, başını Scarlett'in boynuna gömdü ve vücudu sertleşirken onu kapıya daha sertçe itti. Archer nefes nefese kalırken, Scarlett'in karnına sıcaklık yayıldı ve Scarlett başını kapıya yaslayarak orgazmının son kalıntılarını hissetti.

Ayak bilekleri çözüldü ve bacakları ıslak makarna gibi yere düştü. Archer, belini elleriyle sabit tutarak, dikleşirken derin nefesler aldı. Bakışları gizemliydi, gözlerinde açıkça memnuniyet okunuyordu.

Onu öptüğünde, nazikçe yaptı. Dudaklarını onun dudaklarına değdirdi ve dilini hafifçe okşadı. Bu saf mutluluktu. Scarlett'in kanı, onu okşarken hızla akmaya başladı, sonra Archer geri çekildi ve onu duşa götürdü.

Scarlett, gerçeklik yeniden ortaya çıkarken hızla gözlerini kırıştırmak onu takip etti. O, hoş bir sıcaklığa ayarladığı su fiskeyesinin altına onu takip etti, az önce olanların görmezden gelinebilecek bir şey olmadığını biliyordu. Bir sınır aşılmıştı ve o bunu gözleri açık bir şekilde yapmıştı.

ON YEDİ

ARCHER, Scarlett'in yanına uzandı ve parmaklarını kadife gibi yumuşak teninde gezdirdi. Scarlett ellerini yüzünün yanına koymuş, geniş kahverengi gözleriyle ona bakıyordu. Yatak odası, kendisi gibi kadınsıydı, yumuşak, güzel kumaşlar ve sayısız biblo ile doluydu. Archer, sanki Scarlett'in eşyaları ona onun gerçekte kim olduğu hakkında bir fikir verecekmiş gibi, hepsini incelemek için zaman istiyordu.

Şimdi yan yatarak, kalın kuş tüyü yorganla örtülmüş halde birbirlerine bakıyorlardı. Yorgan turkuaz ve pembe desenliydi, Archer'ın evindeki düz lacivert yorganından çok farklıydı. Bu kadınla bu yatakta olmak, bir şekilde çökmüş hissettiriyordu. Onun yanında çıplak olmak ve parmaklarının ucunda onun tenini hissetme hakkına sahip olmak.

Archer tırnaklarını kadının omzunda, kolunda ve sonra tekrar sırtında gezdirirken, kadının göz kapakları titreyerek kapandı. O, okşanmayı, sevgiyle dokunulmayı hak eden bir kadındı. Eli kadının belinin çukuruna ve kalçasına doğru kaydı, yorganı aşağı iterek avucunun dokunuşuyla kadının cildinin nasıl esnediğini izleyebildi.

"Beni uyutacaksın," dedi kadının sesi alçaldı.

"İyi. Dinlenmeye ihtiyacın var." Başparmağıyla gözünün altındaki lekeyi nazikçe sildi, sonra elini tekrar kalçasına kaydırды.

Kadın homurdandı ve bir elini onun göğsüne koydu.

O, ona çoktan aşık olmuştu. Sadece birkaç dakika, kendine güvenen, parlak gülümsemenin ardındaki kadını birkaç kez görmek, onu kaybetmesine yetmişti.

Ve şimdi, onun kollarında nasıl hissettiğini tam olarak biliyordu. Ona geldiğinde ağlama sesini duymuştu, titrediğini hissetmişti. Dahası, karakola girdiğinde onun cesaretini görmüştü.

Daha önce hiç yapmadığı halde kendini bir tandem bisiklete attığını izlemişti. Lucy'nin düğününde yaşadığı utançtan kurtulmak zorunda kaldığında, tüm o acıyı sarsılmaz maskesinin arkasına saklayarak, onun hemen yanında olmuştu.

O cesur, güçlü, zeki, seksi, güzel, eğlenceli, neşeli ve mükemmeldi. Hiç kimse, tek bir kişi bile, Scarlett'in onun için ifade ettiği anlamın yakınına bile yaklaşamazdı.

Oh, kahretsin.

O, hayatının aşkıydı. O, kaçamayacak olan kişiydi, en azından o bir şey yapabilirse.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim," dedi uykulu bir sesle, başını onun omzuna yaslayarak.

Archer kollarını ona doladı ve onu kendine çekti, böylece çıplak vücudu onun yanına yapıştı. Kafasının üstüne öptü. "Her zaman, Scarlett."

Bu samimi ortamda Archer, ona dokunmasına, onu hayranlıkla izlemesine, onu sevmesine izin verdi. Her gece onun yanında uyumanın, göğsüne yaslandığında saçlarının burnunu gıdıklamasının nasıl bir şey olacağını merak etti. Elbette, sonunda aklının başına geleceğini biliyordu. Onunla başa çıkamayacak kadar aptal olduğunu anlayacaktı. Sıkılacaktı. O her şeyken, Archer ise işinde şanslı olan köyün aptalırken, başka türlü nasıl olabilirdi ki?

Onu sıkıca sarıldı, kokusunu içine çekti ve umursamadığına karar verdi. O her zaman onun için fazla iyiydi, ama yine de onu kendine istiyordu.

ARCHER YALNIZ UYANDI. Perdelerin aralığından sızan ışığa gözlerini kısarak baktı ve saatin yediyi geçtiğini tahmin etti. Geç uyumuştı. Giysileri kurumuş ve katlanmıştı — onları yıkamışlardı ama uykuya dalmadan önce kurutucudan çıkarmamışlardı — bu yüzden yataktan kalkıp giyindi. Banyoda kısa bir mola verdikten sonra, lavabonun üzerinde kendisi için yeni bir diş fırçası gördü ve Scarlett'i aramaya çıktı.

Bulaşıkların çıkardığı sesleri takip ederek mutfığı buldu. Scarlett, elinde kahve fincanıyla omzunun üzerinden bakıp gülümsedi.

Archer'ın göğüs kafesi bir kez daha sıkıştı. Her sabah böyle uyanmak için ne feda ederdi?

"Günaydın," dedi kadın. "Kahve ister misin?" "Tabii."

"Süt? Şeker? Kremam yok, üzgünüm." Buzdolabına doğru yürürken dizlerinin etrafında hışırdayan pembe çiçekli bir bornoz giyiyordu. Gözlerinin altındaki koyu halkalar bir gecede kaybolmuştu, bu da Archer'ın endişelerinden en az birini hafifletmişti.

"Bana biraz süt lütfen." Tezgâhtan sürahiyi aldı ve kahvesine biraz süt koydu, sonra birkaç gece önce tavuk ve pilav yedikleri yuvarlak masaya doğru yürüdü.

Boyalı seramikten yapılmış bir meyve kasesi vardı, içinde bir avokado, kahverengi lekeli bir demet muz ve birkaç mandalina vardı. Meyve kasesi yanında bir Ziplock torba vardı, içinde ikisinin telefonları ve ayakkabı kutularında bulunanlara benzeyen bir dizi paket vardı. Silika paketleri.

Ziplock poşetin önünde, içindeki her şey çıkarılmış cüzdanı duruyordu. Scarlett'in cüzdanı da aynı muameleye maruz kalmıştı, dört farklı dudak parlaticısı, seyahat boyu bir fırça ve küçük bir şişe el dezenfektanı ile birlikte. Hepsi düzgünce katlanmış bir havlunun üzerinde duruyordu.

Çantasını kurutmak için boşaltmış ve onun eşyalarına da aynısını yapmıştı.

Scarlett, masadaki eşyaları inceleyen kocasının yanına oturdu. "Umarım sakıncası yoktur, telefonunu silika paketlerinin yanına koydum. Benimki açılmıyordu, ben de seninkini denedim. Tamamen bozulmuş. Suya batmış."

"Bu gerçekten işe yarıyor mu?" Paketlerin bulunduğu çantayı işaret etti.

"İnternet öyle olduğunu düşünüyor gibi görünüyor," diye cevapladı, omuz silkerek.

"Aksi takdirde,

ikimiz de yeni telefona ihtiyacımız olurdu." Eğilip onun ehliyetini aldı. Gözleri onun bakışlarıyla buluştuğunda parladı. "Güzel fotoğraf."

"DMV'deki kadın yeniden çekmeme izin vermedi," diye homurdandı, ehliyeti ondan alarak.

Kız kıkırdadı. "Bu kadar yakışıklı bir adam için pek fotojenik sayılmazsın."

"Bence bunu bilerek yaptı." Cüzdanını aldı, ama deri hala nemliydi. Yanında taşıdığı nakit para parçalanmak üzereydi. Archer iç geçirdi. "Bütün bunları yaptığın için teşekkürler."

"Önemli değil," diye cevapladı kız ve Archer artık onun varlığının çekiciliğine karşı koyamadı. Kupa bardağını masaya koydu, kolunu kızın beline doladı ve onu kendine doğru çekti.

Hiç kimse vücuduna bu kadar mükemmel uymuş muydu? Hiç kimsenin gülümsemesi, onun gülümsemesi gibi kalbini bu kadar hızlı attırmış mıydı?

Aptalca sorular. Elbette hayır.

Onu yavaşça öptü, elleri kadının bernozunun ipeksi kumaşında kaydı. Archer inleyerek geri çekildi ve alnını kadının alnına dayadı. "Senin tadını seviyorum."

Yanakları kızardı. Çok sevimliydi. "Dün gece olanlardan... pişman değil misin?"

Archer geri çekilerek kaşlarını çatı. Elleri olduğu yerde kaldı, onu kendine sıkıca sarıyordu. "Hayır. Sen pişman mısın?"

Kız başını salladı.

"İyi," dedi Archer, burnunun ucuyla onun burnuna dokunarak.

Kız masaya dönüp baktığında, o da hareketini takip etti. Kız sandalyelerden birine oturdu. Scarlett kupasını masaya koydu ve iki eliyle tutarak masadaki eşyalarına kaşlarını çatarak baktı. "Dün dükkânımda dolaşan adamı düşünüyordum. Onu tanımadım."

"Ben de," dedi Archer, karşısına oturdu. Kahvesinden bir yudum aldı. "Ne düşünüyorsun? Sence o katil mi?"

"Belki." Dudaklarını ısırdı. "Belki sadece meraklıydı ve korkup kaçtı."

"Hmm." Archer'ın dikkati dağıldı; Scarlett'in bernozu göğsünden açılmıştı ve altında üst giymediğini görebiliyordu.

"Geri dönelim," dedi Scarlett ve Archer gözlerini kırttı. Scarlett kupasını kenara itti, sonra kalkıp bir not defteri aldı. Tekrar oturduğunda, kaşları çatılmıştı ve yüzünde kararlı bir ifade vardı. "Baştan başlayalım. Cumartesi akşamı, saat altı civarında, Ethel Brown benim dükkânımda öldürüldü. Senin kamyonetinden çalınan bir İngiliz anahtarıyla."

Archer, ortaya çıkan kremsi tenine bakmamaya çalışarak başını salladı. Bakışlarını kupasına çevirdi. "Doğru. Katil ya da katiller olay yerinden kaçtıktan birkaç dakika sonra onu bulduk."

"Gümüş renkli bir araba vardı."

"Tanımlayamayacağımız kadar uzaktaydı, ama katil içinde olabilir."

"Öyleyse sorular şu: Neden benim dükkânımda bulunuyordu ve onu kim öldürdü?"

"Çok düşmanı vardı. Frank Goodhew'dan bir değil iki kez hırsızlık yapmaya çalıştı. Kız kardeşi yakalandıkları için hapiste, bu yüzden birbirlerine düşman olmuş olabilirler. Oğlu o iki aptalı tuttu. Cormac'a saldırmaya çalışan ve Lucy'nin arabasını havaya uçuranları."

"Wendell kardeşler. Haberlerde birinin hapisten çıktığını gördüm." Scarlett isimlerini not aldı.

"İntikam almak istiyor olabilir."

"Peki ya onun ürettiği sahte paraları satın alan kişi ne olacak?" Kaleminin ucuyla kağıt defterine vurarak kaşlarını çatı. "Onları ifşa etmekle tehdit etmiş olabilir mi, bu yüzden onu öldürdüler?"

"Olabilir." Archer omuz silkti. "Ama kim olduklarını bile bilmiyoruz."

"Hmm." Bir başka madde daha yazdı ve şöyle dedi: "Siyah Mercedes. Quick-N-EZ kredilerinin önünde gördüğüm araba. Cinayet gecesi olay yerinden geçen ve dün gece suçluyu götüren araba da bu olabilir."

Archer başını salladı. "Ama siyah bir sedan pek de nadir bir şey değil. Bildiğimiz kadarıyla, bu üçü de farklı arabalar olabilir."

"Doğru."

Archer, yüksek sesle söylemek istemediği ismi zorla ağzından çıkardı: "Ralph, cinayet işlenmeden bir saat önce sokakta görülmüş, ama bir mazereti var."

Scarlett onun bakışlarını karşıladı ve başını salladı. "Sigara içmek için dışarı çıktığı birkaç dakika hariç."

Archer'ın göğsü sıkıştı. "Yaz şunu. Onu tamamen eleyemeyiz."

Scarlett, Archer'ın istediğini yaparken kalemi kağıda süründü, sonra uzanıp onun ön kolunu sıktı. "Ne olursa olsun, onun katil olduğunu sanmıyorum."

"Eğer karısıyla bir ilişkin yoksa," dedi Archer, yüzünü buruşturarak. "Hey," dedi

Scarlett, "baltayla kesilen iki parmak cinayet cinayet sayılmaz."

Archer içini çekti, göğsündeki düğüm gevşedi. "Onu neredeyse anlayabiliyorum, biliyor musun," dedi. "Eğer..." Aklından geçenin farkına varınca dişlerini sıktı.

Scarlett'e, başka bir erkekle yatarsa, o adamın parmaklarından çok daha fazlasını kesmek isteyeceğini söylemek üzereydi.

Bu... delilikti. Aklını kaçırmıştı.

Boğazını temizledi. "Her neyse. Onu tamamen eleyemeyiz. Şu ana kadar şüphelilerimiz kimler?"

"Ethel'in hâlâ hapiste olan kız kardeşi Meredith. Yeni çıkan Wendell kardeşler. Frank Smith. Ralph. Hepsi bu." Scarlett kaşlarını kaldırdı.

"Bunu dedektife götürebiliriz," dedi Archer. "Ama pek bir şey yok."

Scarlett, gözleri kağıt defterine bakarak başını salladı. O kadar üzgün, küçük ve kaybolmuş görünüyordu ki Archer buna dayanamadı. Ayağa kalktı ve elini uzattı. Scarlett şaşkınlıkla başını kaldırdı, ama elini Archer'ın eline koydu.

Bu küçük güven gösterisi Archer'ın kalbini kabarttı. Onu ayağa kaldırdı ve ait olduğu yere, kollarına sardı. Onu sıkıca tutan Archer, saçlarının kokusunu içine çekti ve şakağına bir öpücük kondurdu. Birbirlerine sarılmış, hafifçe sallanıyorlardı ve sorunları biraz daha hafiflemiş gibiydi.

Archer parmağıyla nazikçe kadının çenesini kaldırdığında, kadın sanki onun öpmesini bekliyormuş gibi bir iç çekiş bıraktı. Dilinin ilk dokunuşunda kadının ağzı açıldı ve Archer kendini kaybetti.

Bu kadın onun sonu olacaktı. O, istediği her şeydi, sahip olamadığı her şeydi. Ama yine de onu alıyordu.

Scarlett hafifçe inledi ve kollarını onun boynuna doladı. Archer'ın ihtiyacı olan tek davet buydu; onu mutfak tezgahına çekti ve bacaklarını açarak arasına girdi. Bornozunun bağını kopardı ve elleriyle çıplak tenini okşadı. O, boynunu öperken, eli göğsünde, Scarlett hafifçe inledi. O, tam anlamıyla mükemmellikti.

İç çamaşırı giymişti ve bu ona engel oluyordu. Archer onu tezgahın kenarına çekti ve iç çamaşırını kenara itti. Akli parçalandı. Çok sert davranıyordu ama kız bunu seviyormuş gibi sesler çıkarıyordu ve parmakları onun gömleğini tırmalıyordu. Giysilerini çıkarır çıkarmaz içine girecekti. Onun sıcak ıslaklığını hissettiğinde nefesleri ciğerlerinden kesildi. Parmaklarının girişiyle kız nefesini tuttu ve o, kızın dudaklarına gülümsedi.

Sonra kapı zili çaldı.

Kuduz bir hayvan gibi hırlayan Archer, parmakları hala Scarlett'in vücudunun içindeyken omzunun üzerinden koridora baktı.

"Aldırma," dedi Scarlett nefes nefese. Eli, en sert olduğu yere kayarak onu avuçladı.

Nefes vererek, Archer gözlerini kapattı ve kadının elinin dokunuşunun tadını çıkardı. Kadın onu okşadı ve Archer inledi.

daha fazla devam ederse pantolonuna boşalacaktı. Onu öpmesi gerekiyordu. Onu itip tezgahın üzerine yatırması ve bacaklarının arasındaki balın tadına bakması gerekiyordu.

Ve kapı zili tekrar çaldı. Donakaldılar.

Bu sefer, kapıyı çalan kişi kapıyı yumruklamaya başladı.

Scarlett çöktü ve Archer da aynı şeyi yaparken elini çekti. Archer dişlerini sıktı ve ön kapıya doğru yürüdü. Orada kim varsa, mümkün olduğunca çabuk gönderecekti ve sonra Scarlett'in sesi onun adını haykırmaktan kısılana kadar onu yalayacaktı.

Pantolonunun kumaşına baskı yapan sertliği gizlemek için kendini yeniden ayarlayan Archer, kilidi açtı ve kapıyı açarken neredeyse menteşelerinden koparacaktı.

Kapının diğer tarafında Dedektif Rick Holden duruyordu, kollarını kavuşturmuş, Archer'ın dağınık saçlarını ve dağınık kıyafetlerini görünce kaşlarını çatmıştı.

"Rahatsız mı ediyorum?" dedi dedektif, rahatsız ettiğini çok iyi bilerek.

Archer dişlerini sıktı ve gülümsemeye çalıştı. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Bayan Westbrook'u arıyordum. Ah," dedi, Archer'ın omzunun üzerinden bakarak. "Scarlett. Çiçekçinizle işimiz bitti." Elinde bir anahtarlık sallanan elini uzattı. "Sabrınız için ikinize de teşekkür ederim."

"Herhangi bir ipucunuz var mı?" diye sordu Scarlett, anahtarları eline alarak. Anahtarları göğsüne sıkıca bastırdı ve uzun bir nefes verdi. Archer kolunu onun omzuna dolayarak onu kendine çekti.

Dedektifin bakışları Archer'ın koluna, sonra da omzuna yaslanmış Scarlett'in başına kaydı. Archer gözlerini kısarak dedektife bir şey söylemesi için meydan okudu. Scarlett'in Archer'la birlikte sefil bir hayat sürdüğünü mü düşünüyordu? Gözlerindeki bakış yargılayıcı mıydı, yoksa acıma mı?

Dedektifin sesi tamamen tarafsızdı: "Soruşturma devam ediyor ve bir dizi ipucunu takip ediyoruz. Bundan daha fazla ayrıntıya giremem. Ama dün gece olanlarla ilgili sizden daha fazla bilgi almak istiyorum." Kaşlarını kaldırdı ve içeri girmesini işaret etti. "Girebilir miyim?"

Archer reddetmek, Rick'in yüzüne kapıyı çarpmak, Scarlett'i yatağa götürmek ve dünyanın sonu gelene kadar orada kalmak istedi. Bunun yerine, Scarlett'e baktı ve o da başını salladı. Archer dedektifi mutfığa götürüp ona bir fincan kahve ikram ederken, Scarlett odasına çekildi. Rick kibarca teşekkür ederek kahveyi kabul etti.

"Senin ve Scarlett'in bir ilişkiniz olduğunu bilmiyordum," dedi dedektif sessizce.

"Bu bir sorun mu?"

"Tabii ki değil."

Scarlett uzun kollu bir bluz ve kot pantolon giymiş olarak geri geldi. Saçları başının tepesinde balerin topuzu şeklinde toplanmıştı. Mutfak penceresinden gelen güneş ışığı ona vurunca cildi parladı ve Archer'ın nefesi kesildi. En beklemediği anda bu kadar güzel olmayı bırakmalıydı. Kalbi için kötüydü.

Archer üzerindeki etkisinin farkında değilmiş gibi görünen Scarlett, dedektife döndü ve iş gibi bir baş sallama yaptı. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

ON SEKİZ

Dedektif ayrıldığında, Scarlett kirli bir bulaşık bezi kadar yıpranmıştı.

"En azından bisikletli adam konusunda bize inandı," dedi Archer, Rick'in gittiği koridora bakarak. "Belki artık bizi şüpheliler listesinden çıkarabilir."

"Eddie bunu doğrulayabildiği için bize inandı," diye yanıtladı Scarlett, kendi kulağına bile acı gelen bir ses tonuyla. Derin bir nefes aldı ve elindeki anahtarlarla oynadı. "Dükkânı kontrol etmek istiyorum." Biraz aptalca hissederek, bakışlarını Archer'a çevirdi. "Benimle gelir misin? Meşgulsen gelmek zorunda değilsin. Muhtemelen yapacak bir sürü işin vardır..."

"Gelirim," dedi. "Yolda kahvaltı yapalım."

Camilla'nın fırınında durup hafta içi kahvaltısı için fazla lüks olan jambonlu ve peynirli kruvasanlar aldılar, ama Scarlett şikayet etmiyordu, sonra Pushing Daisies'e doğru yola çıktılar. Dükkan görünür hale geldiğinde Scarlett'in nefesi kesildi.

Archer onun gerginliğini hissetmiş olmalıydı, çünkü elini beline koydu. "İyi misin?"

"Evet. Ne bulacağımız konusunda biraz gerginim."

"Yanında olacağım."

Ona, çenesine koyulaşan sakallarına, gözlerindeki ciddi bakışlara baktı ve bir parçası ona açıldı. Sanki eski bir evin, yüzyıldır açılmamış, kilitli ve boyanmış bir kapısı gibiydi. Archer sadece ona bakıp yanında olacağına söz verdi ve o kapı, paslı menteşeleri üzerinde gıcırdayarak onu içeri aldı.

Ona bu kadar açık olmak, sanki kalbi ortada duruyormuş gibi, tamamen korkutucuydu.

Ama o elini onun eline koydu ve elinin sıcaklığı onu tekrar harekete geçirdi. Camın olduğu yere karton bir parça bantlanmış çiçekçi dükkanının kapısına yaklaştılar ve Scarlett, çok az titreyerek anahtarı kilide sokmayı başardı.

"Yine açılıyor musun?" diye bir kadın komşu sokağın köşesinden seslendi.

Scarlett başını çevirip baktığında, marketten tanıdığı Martha'yı yeşil önlüğüyle, elleri belinde dururken gördü. Diğer kadına el salladı. "Henüz değil. Anahtarları daha yeni aldım."

"Peki, bize haber ver. Bu hafta fazladan çiçeklerin olursa biz de stoklarız."

Scarlett'in göğsünde bir sıcaklık yayıldı. Martha, Gavin, Lucy, Amelia, Camilla ve kasabadaki diğer herkesin Scarlett'e sırtlarını dönmesi çok kolay olurdu. Dedikodular Scarlett'i parçalayıp, onu bir katil ilan ederek tükürmek için çok kolay olurdu. Ama kasaba onun etrafında kenetlenmişti. Dükkânını açamasa bile, en azından bu hafta geçinmesini sağlayacak kadar indirimli çiçek satabilirdi Martha'ya.

Archer'ın arkasında durması ve kasabadaki diğer arkadaşlarının yanında olmasıyla Scarlett, burada bir yuva kurmayı başardığını fark etti. Belki de Ethel Brown'ı dükkanında bulmak, işinin ve itibarının sonu olmayacaktı. Belki Stirling'de kalıp başını dik tutabilecekti.

Diğer kadına teşekkür ederken boğazı düğümlendi, sonra Pushing Daisies'in kapısını açıp içeri girdi.

Panjurlar kapalıydı, bu yüzden içerideki tek ışık, panjurların aralıklarından giren birkaç güneş ışığıydı. Archer bir süre sonra anahtarı buldu ve onu çevirdi, Scarlett ise nefesini tuttu.

Polis ortalığı temizlememişti. Yere gelişigüzel süpürülmüş saksı toprağı dağılmıştı. Fayans zeminde kurumuş lekeler vardı, ama kanın çoğu temizlenmiş gibiydi. Kalan pas rengi lekelerle bakarak, derzlerden çıkıp çıkmayacağını merak etti, sonra bakışlarını başka yöne çevirip bitkilerini kontrol etti.

Gülünün çoğunu sakladığı buzdolabı sağlamdı. Bu bir nimetti. Orkide çiçeklerinin neredeyse tamamı kaybolmuştu. Sulu meyveleri acilen

biraz güneşe ihtiyaçları vardı, bu yüzden onların için perdeleri çekti. Derin bir nefes alan Scarlett, dönüp bir kez daha katliama baktı.

Archer odanın ortasında durmuş, kan lekesine bakıyordu. Sonra uzun bir nefes verdi ve onun bakışlarıyla buluştu. "Temizlik malzemelerin var mı? Yoksa gidip alırım."

"Gerek yok..."

"Yapmak istiyorum Scarlett. Sana yardım etmeme izin ver."

Boğazında kocaman bir yumru vardı. Başını salladı ve "Teşekkür ederim" diye boğuk bir sesle söyledi, sonra parmaklarını gözlerinin altına götürüp orada beliren gözyaşlarını sildi.

Sonra Archer onu kollarına aldı ve Scarlett kendini güvende hissetti. Archer, Scarlett kendini toparlarken onu kucakladı ve ara ara şakağına öpücükler kondurdu. Archer'ın kazağı, Scarlett'in deterjanının kokusunu taşıyordu. Scarlett ondan uzaklaştı ve titrek bir gülümsemeyle, "Teşekkürler. Ben iyiyim," dedi.

Elini yanağına koydu, başparmağıyla yanağını okşadı. "Söyle yeter, ben her şeyi hallederim Scarlett. Burada kalmak zorunda değilsin."

Kalbi eridi. Nasıl bu kadar nazik olabilirdi? Bu kadar şefkatli?

Onu, bedenini kullanıp sonra bir kenara atacak karizmatik bir oyuncu olarak nasıl düşünebilirdi? Birlikte geçirdikleri her saat, onun hakkında ne kadar yanıldığını, onu ne kadar sert bir şekilde yargıladığını gösterdi.

Daha önce bu kadar kötü bir şekilde yanmışken kendi içgüdülerine güvenmek zordu, hele de onu yakan adam bugün öğle yemeğinde buluşmak için söz verdirmişken. Jackson'ın kasabada olması, Scarlett'e dikkatli olması, aynı hataları tekrar yapmaması gerektiğini söyleyen parlak bir neon tabelaydı.

Bu da ona şunu hatırlattı: "Şey, eski sevgilim kasabada."

Archer donakaldı. Boğazını temizledi. "Seni terk eden mi?" O başını salladı ve Archer elini yanağından çekti. "Oh," dedi, sonra kaşlarını çattı. "Neden?"

Kafasını salladı. "Emin değilim. Beni öğle yemeğine çıkarmak istedi..."

Archer gerildi.

"...ve cinayetle ilgili bir şeyler biliyor gibi geldi."

Bunun üzerine Archer'ın kaşları gözlerinin üzerine indi. "Ne? O bu konuda ne bilebilir ki?"

"Emin değilim," diye cevapladı Scarlett. "Bugün onunla buluştuğumda söyleyeceğini söyledi."

"Bugün." Bu kelime keskin bir şekilde söylendi.

Scarlett ona bakarak gözlerini kırpı. "Evet. Bir sorun mu var?"

Archer bir adım geri çekildi ve başını salladı. "Hayır. İstedğin kişiyle ögle yemeği yiyebilirsin. Sadece... şaşırdım, hepsi bu."

"İkimiz de şaşırdık," diye cevapladı Scarlett, burnunu çekerek. Tereddüt etti. Dün gece Archer'la yaptıklarından sonra, ilişkilerinde hızlı bir değişim yaşanıyordu. Ama zorlu konuşmalardan kaçınan biri değildi ve artık geçici seks ilişkilerine devam etmeyecekti. Omuzlarını dikleştirdi ve "Eski sevgilimle ilişkimizi yeniden başlatmak istemiyorum, Archer. Umarım bunu anlarsın," dedi. Ona uzandı ve işçi ceketinin yakasını düzeltti. "Son zamanlarda başka biriyle tanıştım. Yakışıklı, başarılı ve çekici bir yerel müteahhit ve beni öptüğünde başımı döndürüyor."

Kız gözlerini kaldırdığında onunla göz göze geldi ve ifadesi yumuşadı. "Başım dönüyor mu?"

"Her seferinde kelebekler uçuyor."

Onun gülümsemesi Scarlett'in göğsüne bir yıldırım çarptı. Parmak uçlarına yükselerek Archer'ın dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu, karnında yumuşak kanat çırpışları hissetti.

Birbirlerinden ayrıldılar ve ayaklarının dibindeki dağınıklığa baktılar. Archer elini sıktı. "İş için kullandığım bir sürü temizlik malzemem var. Onları getirip temizliğe başlayabiliriz."

"Teşekkür ederim."

Onun gitmesini izledi, sonra kollarını sıvadı ve bir süpürge aldı.

Bir saat sonra, ikisi de eldiven ve gözlük takmış, endüstriyel güçte temizlik ürünleriyle çevriliydiler. Scarlett saksı toprağının çoğunu süpürmeyi başarmıştı ve şimdi de sukulentlerin bulunduğu masanın altında biriken kurumuş toprağın son kısmını temizliyordu. Biyolojik tehlike arz eden alanları Archer'a bırakmıştı.

Kapı birden açıldı ve Camilla bir kutu pasta ile içeri girdi. "Geldik!" diye duyurdu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Lucy, odayı geçerek Scarlett'e sarılmak için kolunu doladı.

Amelia kapıdan en son giren kişi oldu ve keskin bakışlarıyla dükkânı inceledi. Bir kez başını salladı. "Bunu yapabiliriz."

Scarlett kaşlarını çatı. "Uh—neyi yapabiliriz?"

"Büyük yeniden açılışını!" Camilla gülümseyerek, ikramların bulunduğu kutuyu tezgahın üzerine koydu ve gösterişli bir hareketle açtı.

"Bir parti vermelisin diye düşünüyoruz," diye açıkladı Lucy. "İnternete koyabileceğin bir davetiye hazırladım." Telefonunu açıp Scarlett'e ekrandaki Scarlett'in logosu ile süslenmiş güzel, çiçek desenli davetiyeyi gösterdi. "Sadece tarihi belirlememiz gerekiyor."

"Yarın olabilir mi?" dedi Amelia, Scarlett'in elinden süpürgeyi alıp işe koyuldu.

"Yarın!" diye bağırdı Scarlett. "Şey... Bilmiyorum. Toptancılara gidip bu hafta ne tür çiçekler alabileceğime bakmam lazım. Ve hala stokları olan bir gündüz zambağı çiftliği var. Sonra temizliğin geri kalanı var, ve eğer bir etkinlik yapacaksak, yiyecek de lazım..."

"Düğünümü bir haftadan az bir sürede planladık," dedi Lucy elini sallayarak. "Büyük bir yeniden açılış çocuk oyuncağı."

"Cuma günü nasıl?" diye sordu Amelia. "Böylece iki günümüz olur. Öğleden sonra bir parti düzenleyebiliriz."

"Bu olur," diye onayladı Camilla.

Scarlett, odanın diğer ucundaki Archer'ın bakışlarıyla buluştu. Archer sırtıttı. "Bana uyar," dedi.

Scarlett'in gözleri yaşarırken göğsü sıcaklık ile doldu. Buraya, bu insanlara ait olduğuna nasıl şüphe duyabilirdi? Arkadaşları, sırf dükkanında biri öldü diye onu terk etmeyeceklerdi. Muhtemelen grafik tasarım, catering ve analitik alanlarındaki önemli becerilerini kullanarak cinayeti başarılı bir pazarlama kampanyasına dönüştüreceklerdi.

Archer onu izlerken bakışları yumuşadı. Dudakları kıvrıldı ve Scarlett kalbinde bir şey hissetti. Belki de her şeye sahip *olabilirdi*? Ya o ve Archer aralarındaki ilişkiyi keşfederse ve ikisi de arkadaş gruplarını kaybetmek zorunda kalmazsa?

Ya her şey mükemmel bir şekilde yoluna girerse?

Scarlett'in saatinde alarm çaldı ve mutluluk hayallerini böldü.

İnledi. "Bu adamla buluşmam gerek."

Archer'ın çenesi gerildi, Lucy ise başını eğip "Hangi adam?" diye sordu.

"Eski erkek arkadaşım bu hafta şehre geldi."

Herkes sessizleşti. İlk konuşan Camilla oldu. "Seni terk eden mi?"

Amelia'nın sarı kaşları gözlerinin üzerine çöktü. "Annesi seninle onun adına ayrılan adam mı?"

Scarlett yüzünü buruşturdu. "Evet. Cinayet hakkında konuşmak istediğini söyledi."

"Cinayet mi?" Amelia tekrarladı.

"Cinayet hakkında ne biliyor?" diye sordu Lucy.

Scarlett omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Bu yüzden onunla buluşacağım."

"Bence ona defolup gitmesini söylemelisin," dedi Camilla. "Onu kasabadan kov ve başka birini korkutmaya gitmesini söyle."

"İstersen senin için ben yaparım," dedi Archer gönüllü olarak.

"Ha ha," diye cevapladı Scarlett, gözlerini devirerek. "Bir saat kadar sonra dönerim."

"Sen dönene kadar burayı pırıl pırıl yapacağız," diye söz verdi Camilla.

"Bunu yapmanıza gerek yok." Scarlett, kasadaki lavaboya gidip ellerini yıkadı ve omzunun üzerinden arkadaşlarına baktı. "Burayı benim için temizlemek sizin sorumluluğunuz değil."

Lucy dilini şaklattı. "Kes şunu, Scarlett. Biz senin arkadaşınız."

Scarlett ellerini kurularak çantasını alırken göğsünde o sıcak his yeniden uyandı. Archer yaklaşarak diğer üç kadının duymaması için sessizce konuştu. "Seninle gelmemi ister misin? Eğer sana cinayeti anlatacaksa..."

Scarlett başını salladı. "Bunu kendi başıma yapmam gerek." Archer, yüzünde hiçbir ifade olmadan başını salladı. "Tamam. Sonra görüşürüz?"

Scarlett gülümsedi ve elini sıkarak, "Kesinlikle" dedi.

Arkadaşlarına veda edip soğuk sonbahar havasına çıktı, sonra geçmişinin onu beklediği restoranın yönüne döndü. Bugün, bir kez ve sonsuza kadar bu konuyu kapatacaktı.

ARCHER, Scarlett'in kapıdan çıkıp gitmesini izledi, sarsılmıştı. Onun başka bir adamı görmeye gitmesi düşüncesinden nefret ediyordu. Ama bundan daha çok, kendini güçsüz hissetmesinden nefret ediyordu. Ne kadar küçük hissettiğinden.

"Demek sen ve Scarlett, ha?" Lucy, koyu renk saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplamış, birdenbire onun önünde belirdi. Gözlerini kısarak onu izliyordu. "Bu ne zaman oldu?"

"Ben... Biz... Biz..." Archer boğazını temizledi. Geçen hafta yaşanan değişiklikleri nasıl açıklayabilirdi?

Dükkândaki üç kadın temizliği bırakıp ona bakmaya başlamıştı.

Baskı onu ezdi. Ya onlara nasıl hissettiğini söylerse ve onlar ona Scarlett'i hak etmediğini hissettirirlerse? Ya bu, kendisini küçük, aptal ve değersiz hissettirecek birçok konuşmanın sadece ilkiyse?

Annesinin doğum gününden beri ailesiyle konuşmamıştı. Ama bu, tam da burada, aynı dinamiğın yeniden başlamasına neden olabilirdi, ancak bu sefer daha da kötü olacaktı, çünkü alaycı sözler gerçekten değer verdiği insanlardan gelecekti.

Korku onu boğdu ve Archer bunu yapamadı. Bu kadınlara açılmak istemiyordu. En azından şu anda.

Bunun yerine, onlara en çekici gülümsemesini gösterdi. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Camilla paspasını bir kenara bırakıp ona doğru yürüdüğünde, bunun yanlış bir taktik olduğu anlaşıldı. İşaret parmağını yüzüne doğrulttu ve "Onu incitirsen, seni kendi bağırsaklarınla boğarım, yakışıklı çocuk" dedi.

Gözlerini kırpı.

Camilla uzun bir süre onun bakışlarını karşıladı, sonra arkasındaki tezgahın üzerinde duran pasta kutusunu aldı. Mutlu bir gülümsemeyle kutuyu ona uzattı. "Çikolatalı kruvasan?"

ON DOKUZ

SCARLETT, hissettiğinden daha fazla özgüven gösteren bir adımla İtalyan restoranına girdi. Çenesini kaldırarak, loş ve dağınık iç mekanı gözden geçirdi ve birkaç saniye içinde Jackson'ı gördü. Jackson, kapıyı net bir şekilde görebileceği uzak duvardaki bir masayı seçmişti.

Gözleri buluştuğunda ayağa kalktı, dudaklarında umut dolu bir gülümseme belirdi. "Scarlett," dedi, sonra sandalyesini çekmek için harekete geçti. "Geldiğine sevindim."

O da başını sallayarak oturdu ve Jackson'ın karşısına oturmasını bekledi. Beyaz kumaşla kaplı masanın altında Jackson'ın dizi onun dizine değdiğinde, Scarlett uzaklaştı. "Merhaba Jackson. Bana ne söylemek istemiştin?"

Ağız köşelerinde çekici, cana yakın bir gülümseme belirdi. "Hemen konuya giriyorsun," dedi. "Hoşuma gitti."

Garson, öğle yemeği spesiyallerini saymak ve içecek siparişlerini almak için onları böldü. Scarlett su istedi, Jackson ise bir şişe şarap sipariş etti.

"Ben içki içmiyorum," dedi Scarlett.

"Hamile misin?" Soru keskin bir soruydu.

"Ne?" Kaşlarını çatı. "Hayır. Olsam bile, bu seni ilgilendirmez. Şimdi bana neden burada olduğumu söyleyecek misin, yoksa ben çıkıp gidecek miyim?"

"Beni incittin, Scarlett." Jackson elini göğsüne koydu.

O, eskiden onu eritecek türden bir gülümsemeyle dudaklarını kıvrırken, Scarlett ona bakakaldı ve zamanını boşa harcadığını anladı. İşinde, arkadaşlarıyla ve gerçekten istediği adamla birlikte olmalıydı. Tek bir dürüst konuşma bile yapamayan kibirli bir korkakla burada olmamalıydı.

"Tamam. Yeter artık." Sandalyenin arkasına attığı çantasını aldı ve ayağa kalktı.

"Bekle. Bekle, Scarlett." Jackson elini uzatıp onun elini tuttu. "Özür dilerim. Bana on dakika zaman ayır. Dükkânında olanlar hakkında seninle konuşmak istiyorum."

Kaşlarını kaldırdı ve gözlerindeki ışıltıya bakılırsa, Jackson dayanılmaz bir cazibe sunduğunu biliyordu.

Scarlett iç çekerek oturdu. "Peki. On dakika, daha fazla değil. Şimdi bana Ethel hakkında bildiklerini anlat."

Garson su ve şarapla geri geldi ve iki bardağı doldurması birkaç dakika sürdü. Scarlett kendi bardağını görmezden gelirken, Jackson garsona teşekkür etti ve bir yudum aldı. Kaşları yukarı kalktı. "Güzel."

"Şaşırmış gibisin."

"Böyle bir yerden bunu beklemiyordum." "Peki, ne tür bir yer orası?"

Jackson omuz silkiyor ve gülüyordu. "Bilirsin. New Hampshire'daki küçük bir kasabada, küçük, önemsiz bir yer. Eskiden birlikte gittiğimiz Michelin yıldızlı restoranlar gibi değil."

"Hayır," dedi Scarlett, "çok daha iyi."

Jackson'ın sırtışı onu rahatsız etti. Ama Jackson ellerini havaya kaldırdı ve "Anladım. Yeni kasabanı kötüleme" dedi.

Scarlett, bileğinde saatin olması gereken yere baktı. Jackson'a gözlerini kocaman açarak baktı. "Tik tak, dostum."

"Eskiden daha rahat bir kızdın, kedicik."

Scarlett'in boğazına biraz kusmuk yükseldi. O takma adı hiç sevmezdi. Kusmuğu yuttu. "Bana öyle deme demiştim. Eskiden kolay lokmaydım. Sence neden bu kadar uzun süre sana katlandım?"

Jackson yüzüne pişmanlık dolu bir ifade takındı ve Scarlett bu ifadeyi daha önce gördüğünü fark etti. İlişkileri sırasında tartıştıklarında, tam da bu ifadeyle onu yatıştırmasına izin vermişti. Bu ifadeye defalarca kanmıştı. Bu sefer ise sırtı gerildi.

"Özür dilemek istedim, Scarlett. Sana karşı doğru davranmadım. Bunaldım ve ilişkimizi yüz yüze bitirecek cesarete sahip olmalıydım."

Bu özür karşısında ne yapacağını bilemiyordu. Özrü kabul etmek ona bir fırsat vermek anlamına geliyordu, ama reddetmek de kendini alçaltmak anlamına geliyordu.

kendisinde görmek istemediği bir şeydi. Scarlett başını salladı ve "Teşekkür ederim" dedi. "O zamanlar doktora ve işim nedeniyle çok yoğun bir dönem geçiriyordum," diye devam etti. Ve bu doğruydu, üniversitede öğretim asistanı olarak çalışırken tezi için çok çalışıyordu. Ellerini açarak kaşlarını kaldırdı. "Sonra sen evlilik ve çocuklardan bahsetmeye başladın ve

ben de... panikledim."

Ayağıyla ona tekrar hafifçe dokundu ve Scarlett geri çekildi. Boğazını temizledi. "Hatırladığım kadarıyla, evlilik konusunu açan sendin. Daha sağlam bir duruma gelene kadar, bunu karşılayabilecek duruma gelene kadar beklemekten memnundum."

"Senin istediğın bu olduğunu sanmıştım."

Boğazı düğümlenen Scarlett onu izledi. Dört yıl önce, onun sözleri onu altüst ederdi. Kendini yetersiz hissedirdi. Yanlış olanın kendisi olup olmadığını, ona bir şans daha vermesi gerekıp gerekmediğini düşünerek kendini paramparça ederdi. Daha çok çabalamalıydı.

Şimdi karşısındaki adama bakıyordu ve tek hissettiğı şey acıma duygusuydu. Tek bir kelime bile etmeden onu terk etmişti. Nereye ve neden kaybolduğunu merak ederek hastaneleri ve karakolları arayarak kendini delirtmesine izin vermişti. Ona bir yuva ve aile sözü vermiş, sonra da ona karşı dürüst olamayıp sözlerini tutmayarak onu yerinden söküp atmıştı.

Ve bunu yaptı çünkü korkak, zayıf ve korkakçaydı.

Masasının karşısındaki Jackson'a baktı ve Archer'ı düşündü. Archer, o taşı çevirmemeyi düşünmeye dayanamadığı için, mümkün olan en kısa sürede sevgili akıl hocasıyla yüzleşmişti. Ethel Brown'ın cinayetini araştırırken, kendini korumak için kaçmadan, geçen hafta boyunca onun yanında kalmıştı. Onu kucaklamış, ona bakmış ve sevmişti.

Omuzlarından bir yük kalkmıştı. Geçmiş karşısına oturmuştu ve eski, paslı bir kelepçe ayak bileğinden düşmüştü.

"Scarlett," dedi Jackson, masanın üzerinden kolunu uzatarak ona uzanarak ona uzanmak için kolunu masanın üzerinden uzattı.

Parmaklarının kendisinininkilere yaklaşmasını izledi ve kavuşturduğu ellerini kucağına indirdi. "Cinayet hakkında bana ne söylemek istiyordun?"

Jackson gözlerini kırttı, gözlerinde sert bir bakış belirdi. "Sana içimi açtım ve tek söyleyeceğın bu mu?"

"Ethel'in ölümüyle ilgili bazı bilgileriniz olduğu için benimle öğle yemeği yememi istediniz. Ben buraya tarihi yeniden yazmaya gelmedim."

Çenesini sıktı, ama elini geri çekip şarabını aldı. "Sen her zaman kalpsizdin, Scarlett. Neden şaşırdığımı bilmiyorum."

Göğüs kemiğinde bir acı hissetti. Çantasını almak için döndü. "Cinayet gecesi sokakta eski bir mahkumun görüldüğünü duydum

"Roger ya da Roy ya da öyle bir şey." Scarlett kaşlarını kaldırdı.

"Ralph mı?"

"Evet. Duydun mu? Tutuklandı mı?"

"Hayır, Jackson. O yapmadı. Bana söyleyeceğin tek şey bu mu?" Mükemmel bir öğle yemeği vaktini boşa harcamıştı. Jackson'ın saçmalıklarına bir kez daha kanmış olduğu için kendine kızan Scarlett ayağa kalktı. "Dükkana dönmem gerek. Yapacak çok işim var." Sandalyenin arkasından ceketini aldı.

"Bekle, Scarlett. Yaşlı kadının bir ilişkisi olduğunu ve bu yüzden kasabada dolaştığını duydum."

Scarlett yavaşladı ve kaşlarını çattı. Eski sevgilisinin bakışlarıyla karşılaşırken, palto düğmelerini ilikledi. "İlişki mi? *Ralph*'la mı?"

Omuz silkti. "Emin değilim. Sadece etrafta erkeklerle yattığını duydum."

"Bunu nereden duydun?"

"Öyle... etrafta."

Scarlett gözlerini devirdi ve çantasını omzuna astı. "Hoşça kal, Jackson."

Ayağa kalkarken sandalyesi zeminde gıcırdadı. "Scarlett. Bekle." Elini tuttu, başparmağıyla parmak eklemlerini okşadı. "Buraya kadar geldim... Sence..."

"Ne düşünmüyorum?"

"Bize bir şans daha vermek istemiyor musun?"

Scarlett karşısındaki adama baktı ve bir yabancı gördü. Elini geri çekti ve onun bakışlarına kararlı bir şekilde karşılık verdi. "Hayır."

Yüzüne yine o sert ifade geri döndü. Dişlerini sıktı. "Neden olmasın? Birlikte çok iyiydik, kedicik."

"Birlikte berbatız." "Başka biri mi var?"

Bu onu ilgilendirmezdi, ama Scarlett kendini tutamadı. Çenesini eğdi ve dudakları yumuşak bir gülümsemeye kıvrıldı. "Evet," dedi basitçe. "Var."

Garson, muhtemelen siparişlerini almak için restoranın diğer ucunda yeniden ortaya çıktı. Ona başını salladı, sonra eski sevgilisine sırtını dönüp kapıdan çıktı.

On dakikadan az sürmüştü ve yeniden doğmuş gibi hissediyordu.

Scarlett, Jackson'ın özrüne ihtiyaç duymuyordu; özrünün samimi olmadığını biliyordu. Jackson, sadece onunla ilişkisini yeniden kurmak, onu kendi karmaşasına geri çekmek için özür dilemek istemişti. Ama onun samimiyetsiz özrü, Scarlett'in içindeki bir şeyi açığa çıkarmıştı. Ona, olanlara rağmen güçlü olduğunu fark ettirmişti. O tam bir insandı. Ulaşamayacağını düşündüğü tüm sevgiyi ve arkadaşlığı hak ediyordu.

Jackson, onun karakterindeki bir kusur yüzünden onu terk etmişti, kendisinininki yüzünden değil. Jackson'ın ortaya çıkıp, mahkum olmuş ilişkilerini yeniden canlandırabilecekleri umudunu taşıması, Scarlett'e asla elde edemeyeceğini düşündüğü bir netlik kazandırdı: Jackson'ı unutmuştu. Onun özrü anlamlı değildi, çünkü Scarlett'in hayatına devam etmek için buna ihtiyacı yoktu. Anlamlıydı, çünkü sonuçta onun için çok az şey ifade ediyordu.

Ve bu, hayatında korkak eski erkek arkadaşından çok daha değerli başka bir erkek olduğunu fark etmesini sağladı.

Risk almaya değer bir adam.

YİRMİ

ARCHER, Camilla, Lucy ve Amelia'nın ona dayanamayacağı bir sorguya başlayacak gibi görüldüğünde, titiz müşterisi Muriel Howard'dan bir telefon aldığında çok sevinmişti. Pushing Daisies'den ayrılıp şehrin diğer ucundaki yaşlı kadının evine doğru yola çıktı, banliyödeki dolambaçlı sokaklardan tanıdık yolu izledi.

Geçen yıl Muriel'in mutfağını yenilemişti ve Muriel, kabus gibi bir müşteriydi. Titiz, mantıksız ve sunulan hizmetlerin bedelini ödemek istemeyen biriydi. Ama o anda, oradan çıkmak için herhangi bir bahaneye sevinmişti.

Scarlett eski sevgilisiyle buluşmaya gitmişti ve Archer, bu mutsuz anında, ona gerçekten tutunup tutunamayacağını merak etmişti. Ya kendini kandırıyorsa? Ya onun ihtiyaçlarını karşılayamayacağını fark ederse? Üç kadının bıçak gibi keskin sorularıyla üstüne gelmesine dayanamazdı.

Bu yüzden, Muriel'in köşe dolabındaki mükemmel durumda olan menteşeyi değiştirdi ve Muriel ona gelecek yaz inşa etmek istediği arka teras hakkında bahsederken başını sallayarak onayladı.

"Bu senin için iyi bir iş olabilir diye düşündüm," dedi Muriel, koluna hafifçe vurarak. "Annen bu yıl geçim sıkıntısı çektiğini söylüyordu."

Archer gözlerini kırttı. "Ne demiş?"

"Utanılacak bir şey yok, tatlım. Teras için bir fiyat teklifi gönder, biz de ne yapabileceğimize bakalım. Sadık bir müşteri olduğum için bana indirim yapabilirsin belki."

"Hmm," Archer kararsız bir şekilde cevap verdi, sonra vedalaşıp kamyonetine geri döndü. Ekibinin şu anda üzerinde çalıştığı üç işi gezdi: bir bodrum katı bitirme işi, programın gerisinde kalan ve kış gelmeden bitirilmesi gereken yeni bir garaj kurulumu ve genç bir çiftin evinde yerleşik bir medya merkezi için küçük bir iş. Her şey yolundaydı, bu yüzden güneş bir gün daha batarken Archer eve doğru yola çıktı.

Yeni yılın ardından başlayacak olan Old Road Hotel'in balo salonu yenileme planları üzerinde çalışması gerekiyordu. Ardından, diğer daha küçük işler için bazı ipuçlarını araştırırdı. Şu anda eski sevgilisiyle birlikte olan kadını aklından çıkarmak için her şeyi yapardı.

Archer, yenilemek amacıyla satın aldığı eski bir Viktorya dönemi evinde yaşıyordu, ancak temel işler dışında pek bir şey yapamamıştı. İnşaatçının kendi evi asla bitmez diyen eski klişe, onun için de geçerliydi. İçeri girdiğinde antre yankılandı ve Archer ilk kez evinde dolaşırken kendini evindeymiş gibi hissetmedi.

Burası boştu. Yalnızdı.

Ta ki kapı zili çalana kadar. Ön kapıdaki buzlu cama dönüp baktığında, koyu saçlı birinin belirsiz silüetini seçebildi. Kapıyı açtığında, Scarlett'in kapısının önünde durduğunu gördü. Şüphelerine, bütün öğleden sonra aklını meşgul eden düşüncelere rağmen, omuzları gevşedi.

"Selam," dedi, kolunu kapı çerçevesine dayayarak.

Kız gözlerini kısarak ona baktı. "Hoşça kal demeden gittin."

"Telefonum hala mutfak masandaki silika paketleriyle dolu çantada."

"Bekleyebilirdin."

Eski erkek arkadaşıyla randevusunu bitirmesi için mi? Bu onun anlayabileceğinin ötesindeydi. Archer bakışlarını gözlerinden dudaklarına kaydırdı. Onu izlemekten asla bıkmayacaktı. "Arkadaşların beni bir sandalyeye bağlayıp, aramızda neler olduğunu anlatana kadar ayak tırnaklarımı çekeceklerdi."

Kız, onun yanından geçip evine girerken, kahkahası parlak çanlar gibi çınladı. "Aramızda neler oluyor, Bay Jones?" Omzunun üzerinden ona utangaç bir bakış attı ve onun melankolisi tamamen yok oldu.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Onun, ön kapının yanında duran yıpranmış çelik burunlu botları ve asmaya vakit bulamadığı aynayı da dahil olmak üzere, giriş holünü incelediğini izledi. Onun evine bakarken ne gördüğünü merak etti. "Tabii ki bir katili yakalamaya çalışıyoruz."

Omzunun üzerinden ona baktı, gözleri parıldıyordu. "Hepsi bu mu?"

"Sence aramızda neler oluyor?" diye sordu Archer, onu belinden tutup duvara doğru itti.

Kadın, Archer'ın gömleğinin yakasını düzeltti ve sevimli bir şekilde omuz silkti. "Olasılıkları araştırıyoruz diyebilirim." Kadın, tatlı bir çiçek parfümü ve dış mekan kokusu gibi kokuyordu. Burnu dışarıdaki soğuktan kızarmıştı ve saçları omuzlarına dökülen dağınık bir yığın gibiydi.

"Bugün eski sevgilin sana geri dönmek istediğinde ona da böyle mi söyledin?"

Scarlett'in gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Bana geri dönmeye çalıştığını nereden bildin?"

"Nasıl bilmezsin?" Archer'ın sesi titriyordu. Onu aradığı için mutlu olmakla, eski sevgilisiyle yemek yediği için şiddetli bir kıskançlık duymak arasında kalmıştı. "Cinayetle ilgili bir şey bildiğin hikayesi açıkça saçmalıktı."

"Evet, öyle." Parmakları yakasından boynuna kaydı ve kulağının altındaki deride küçük daireler çizdi. Gözleri şeytani bir ışıltıyla parlıyordu ve bu ona yakışıyordu. "Bana bir şans daha verir misin diye sorduğunda ona gerçekten ne dediğimi bilmek ister misin?"

Hayır, Archer bilmek istemiyordu. Tek istediği bu pisliği bulup dişlerini dökmektir. Göğsünü yumruklayıp tüm dünyaya Scarlett'in kendisine ait olduğunu, sadece kendisine ait olduğunu söylemek istiyordu. "Söyle bana," diye tiz bir sesle dedi.

Scarlett ellerini boynunun arkasına kaydırıp ve ensesindeki kısa saçları okşadı. Kirpiklerinin arasından ona baktı, yanakları kızardı ve "Ona yeni bir erkek arkadaşım olduğunu söyledim" dedi.

Archer kalçalarını ona doğru bastırarak onu duvara yaptırdı. Scarlett'in sözleri kafasına dank edince kulaklarında kan dolaşmaya başladı. İçinde şiddetli, inkar edilemez bir sahiplenme duygusu kabardı. Zafer, gurur, açgözlülük ve saf korku hepsi bir arada.

Konuştığında kendi sesini zorlukla tanıdı. Sanki boğazından çakıl taşları çıkıyormuş gibi geliyordu. "Sen benimsin, Scarlett."

Dudakları yumuşak, teslimiyetçi bir gülümsemeye kıvrıldı. "Biliyorum."

O onu öptüğünde, kız ağzını açtı ve onu içeri davet etti. Bir eliyle onun saçlarına tutundu, diğer eliyle ise aralarına uzandı ve zaten sertleşmiş ve istekli olan yerini avuçladı. Archer düşük bir homurtu çıkararak kızın bileğini yakaladı ve onu başının üstündeki duvara

Başının üstündeki duvara bastırdı. Alt dudağını ısırды ve onu daha sert öptü, dilinin her dokunuşuyla kontrolünü kaybediyordu.

Scarlett gömleğine uzandığında, Archer gömleğini çıkarabilmesi için kollarını başının üzerine kaldırdı. Kızın elleri onun çıplak göğsüne dokunduğunda gözlerinde parlayan arzuyu izledi, avuçlarının teninde kaymasının hissini zevkle karşıladı. Kız vücudunu keşfederken başparmakları onun meme uçlarını okşadı ve Archer inledi. Ellerini kızın kalçalarına koydu ve onun bir süre daha böyle okşamasına izin vermeyi düşündü, ama şehvet ısrarla peşini bırakmıyordu ve o direnemeyecek kadar zayıftı.

Onu omzuna attığında kız çığlık attı ve sonra merdivenleri çıkmaya başladı.

"Beni düşürecekisin!" dedi Scarlett, kollarıyla onun sırtına tutunarak.

"Düşürmeyeceğim," diye cevapladı Archer, merdivenlerin sola döndüğü sahanlığa ulaşarak

sol tarafa dönen merdiven sahanlığına ulaştı. Merdivenleri çıkıp yatak odasının kapısını tekmeledi. Kapı duvara çarptı ve geri sıçradı, ama o çoktan eşiği geçmişti. Kapıyı tekmeledi ve Scarlett'i yatağa attı.

"Çıplak kal, tatlım," diye emretti, kemerini çözerek.

"Çok talepkarsın." Ona utangaç bir gülümseme attı ve gömleğini yırttı. Archer üzerine atlamadan önce ancak bu kadar yapabildi. Kot pantolonunu çıkardı ve dizlerinin arasına girdi, aralarında sadece iç çamaşırları vardı.

Ona uzandı, elleriyle kollarını kavrayıp boynuna doladı. Onun dokunuşları, kollarının arasında olmak cennetteymiş gibi hissettiriyordu. O, ağzının köşesini öperken gülümsedi. "Cuma günkü büyük açılışta benimle birlikte gelir misin?"

Kafasının yanına dirseğini dayayarak, Archer vücudunu birkaç santim kaldırdı, böylece gözlerine bakabilirdi. "Randevun mu?"

"Evet. Yani, muhtemelen bütün gün hazırlık ve işlerle meşgul olacağım, ama... birlikte orada olabiliriz."

Archer'ın göğsündeki organ hızla attı. Tüm arkadaşlarının önünde onun yanında durmak istiyordu. Daha önce kurdukları engeller yıkılmaya başlamıştı; Scarlett ile birlikte olmak, bulduğu ailesini kaybetme riskine değdi. Çünkü onu kaybederse, diğerleri ne işe yarardı ki?

Kendi burnuyla onun burnuna hafifçe dokundu. "Herkesin benimle çıktığını bilmesini istediğinden emin misin?"

Birisi ona ilk kez köyün aptalı dediğinde nasıl tepki verecekti?

Gülümsemesi yumuşak ve parlaktı, eskiden sakladığı megavatlık gülümsemeye hiç benzemiyordu. Bu gülümsemede bir parça kırılğanlık, bir parça hassasiyet vardı. "Eminim, Archer."

"O zaman evet, senin sevgilin olacağım."

Gülümsemesi parladı, sonra Archer sırt üstü yuvarlandı ve onu da yanına çekerek üstüne yatırdı. Ellerini kalçalarına koydu ve başparmaklarıyla cildinde küçük daireler çizdi. Ona doyamıyordu. Cildinin yumuşaklığı. Etinin esnekliği. Sıcaklığı. Ağırılığı. O, insan formunda tam bir mükemmellikti.

Ve o, onundu.

Scarlett, kalçaları ona sürtünürken küçük bir inilti çıkardı, elleri başının yanındaki yastığa düştü. Archer ellerini omurgasına doğru kaydırды ve sütyeninin kopçasını açtı. Scarlett sütyenini bir kenara attı ve Archer'ın elleri bilinçli bir hareket olmadan onun dik göğüslerini okşamaya başladı. Mükemmel pembe meme uçları okşandıkça sertleşti ve Scarlett yumuşak bir inilti çıkardı. Kalçaları yuvarlandı, sıçradı ve sürtündü ve Archer'ın zihni, Scarlett'in iç çamaşırıyla kaplı penisine her sürtünüşünde kayboldu.

Scarlett, iniltiye dönüşen bir nefes verirken, bulanık gözleri onunla buluştu. Archer'ın göğsüne ellerini kıvrarak, yüzünün iki yanına saçları ağır bir perde gibi düşerken, onun üzerinde atladı.

Ve ondan uzaklaşıp boxerını çıkarmak için hareket ettiğinde, Archer yardım etmek için kalçalarını kaldırdı. Düşünceleri parçalandı; tek var olan, onun avucunun uyluğuna dokunuşu, karnına değen nefesi idi. Elinin penisine ilk dokunuşunda, Archer irkildi.

Scarlett'in ona attığı gülümseme tamamen şeytaniydi. Sonra dili, onun penisinin ucundaki ıslak yarığı yaladı ve Archer, onun adı olabilecek bozuk bir ses çıkardı. O, onu dudaklarının arasına alırken, Archer elini onun saçlarına geçirdi ve Archer, onun ıslak ve sıcak ağzına girme dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kaldı.

"Bebeğim... tatlım... Scarlett." Görüşü beyazlaşan Archer, bir eliyle saçlarına, diğer eliyle yorgana tutunabilmek için çabaladı. Nefes nefese, parıldayan penisinin üzerinde yukarı aşağı hareket eden ağzını görmek için aşağıya baktı. Hayatında hiç bu kadar seksi bir şey görmemişti.

Kız onu daha derine aldı ve Archer neredeyse kendini kaybediyordu. Hâlâ yumruğunda tuttuğu saçlarını çekerek onu yukarı kaldırdı ve kızın dudaklarının yumuşak *patlamasının* tadını çıkardı.

Kadın nefes nefese, göğsü inip kalkarken, yüzü kızarmış, ahlaksız ve şehvetten neredeyse çılgına dönmüş bir haldeydi.

"Buraya gel ve yüzüme bin, tatlım." Onu koltuk altlarından tutup yukarı çekti, aynı anda aşağı kayd. Hala onu örten külotunu görünce hayal kırıklığıyla homurdanan Archer, onu çekti. Dantel elleri arasında yırtıldı ve Scarlett öfkeyle nefesini tuttu. Archer gülümseyerek onun bakışlarını karşıladı ve parçayı bir kenara attı.

Sonra onu uyluklarından kaldırdı ve karşılığını verebilmek için onu ağzına yaklaştırdı.

YİRMİ BİR

SCARLETT'İN PARMAKLARI başlığı sıkıca kavradığı için bembeyaz olmuştu. Baş dönüyordu. Vücudu gergin, sıkı ve sıcaktı. Dilinde hala Archer'ın tadı vardı ve bu, Archer'ın ağzıyla yaptığıyla birleşince onu çılgına çeviriyordu.

Archer inleyene ve elleriyle kalçalarını sıkıca kavrayana kadar hareket etmeye başladığının farkında bile değildi. Ona acı verdiğini düşünen Scarlett, yüzünden kalkmaya çalıştı, ama sadece birkaç santim kalkabildi, çünkü Archer onu sıkıca tuttu ve öfkeli bir bakış attı.

"Yüzüme binmeni söyledim, tatlım. Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Seni boğduğumu sandım."

Archer avucunu sertçe kıkına indirdi ve Scarlett mesajı aldı. Kendini onun ağzına bastırdı ve Archer onu içerken zevkini aldı. Bir şekilde yasak gibi geliyordu. Onu heyecanlandıran bir şekilde kirliydi, özellikle de hareketleri daha sarsıntılı hale gelirken parmakları Archer'ın saçlarına dolandığında. Zevk doruğa ulaştığında, sırtı kavislenirken dudaklarından çaresiz bir çığlık çıktı.

Sonra sırt üstü düz bir şekilde yatarken, Archer bacaklarının arasında diz çökmüştü. Kalın ve gururlu penisi, hareket ettikçe hafifçe zıplıyordu. Nefes nefese, ağır göz kapaklarının arkasından, iç uyluklarının derisini okşayan onu izledi. Dudakları ve çenesi parlıyordu ve gözleri tamamen kararmıştı.

"Senin tadını seviyorum," dedi, avucuyla çenesini silerek. Eli en ıslak olduğu yere kaydı ve bir parmağı onun açıklığını deldi.

Scarlett'in kalçaları yataktan kalktı. Her dokunuş onu heyecanlandırıyordu. Bu mantıklı değildi. Daha önce seks yapmıştı, çok seks yapmıştı, ama hiçbiri bunun gibi değildi.

Onu dengesiz hissettiren ve daha fazlasını arzulatan hiçbir şey.

Archer penisine prezervatif taktı ve Scarlett'in nefesi kesildi. Onun içini dürttüğünü hissetti, bakışları yakında birleşecekleri yere sabitlenmişti.

"Bence bir hata yaptın, Scarlett," dedi karanlık bir sesle, en ufak bir girişle onu kızdırırken.

Ona karşı kıvranarak daha fazlasını istedi. "Öyle mi?"

"Seni bırakmayacağım. Seni bu haldeyken kaybedemem. Buna izin vermeyeceğim."

"Neden gitmeme izin vermeni istediğimi düşünüyorsun ki... *oh*." O içine girdiğinde nefesi bir anda kesildi. "Archer."

Vücudunu onun üzerine kıvrıldı, bir kolunu başının yanına dayarken diğer eliyle uyluğunu okşadı ve kalçasının üzerine kıvrılmasını sağladı. Göz kapakları kapanırken nefesi dudaklarında hissedildi. "Scarlett."

Yavaş, sığ hareketler Scarlett'in vücudunu seğirtip kasılmaya başladı. Tırnakları onun omuzlarına batıyordu. Onu, zevk ve acının karışımı bir şekilde gerdi. "Bu... hissettiğin... tamamen içeri girdi mi?"

Adam homurdandı, dudakları nazikçe Scarlett'in yanağını okşadı.

"Hayır." Birkaç santim daha ilerlediğinde Scarlett'in sırtı yataktan kalktı.

"Archer..."

Adam onu susturdu, eliyle kalçasının üzerine kaldırdığı uyluğunu okşadı. "Çok iyi hissettiriyorsun, tatlım. Benim için çok sıkı, sıcak ve ıslaksın."

Ona müstehcen sözler söylediğinde sesinin tonunu seviyordu. Üstünde hissettiği ağırlığını seviyordu. Onu gerginleştirmesini. Onu sahiplenmesini.

O biraz daha içeri girdi ve Scarlett inledi. Konuştuğunda sesi sızlanıyordu. "Sığmayacak."

Adamın gülümsemesi şeytaniydi. "Sığacak. Beni tamamen, her santimini alacaksın ve bunu yapana kadar durmayacağız."

Ona şüpheyle kaşlarını çatı, ama küçük zevk kıvılcımları çoktan damarlarında dolaşmaya başlamıştı.

"Benim sikimde boşalacaksın Scarlett," diye devam etti, "ve bunu yaparken benim adımı haykıracaksın."

Hareketlerini sığ ve yavaş tuttu ve Scarlett'in vücudu onu içine aldı. Bir santim daha. Ve bir santim daha. Boynundaki tendonlar göğsüne yayılan kızarıklıkla birlikte belirginleşti. Scarlett'in vücudu onun altında seğirdi ve sarsıldı, elleri sanki ona tutunarak kendini gerçeğe bağlayabilirmiş gibi omuzlarına yapıştı.

Kalçaları onunla aynı ritimde hareket etmeye başladığında, Archer saf zevkten inledi. Bu ses, Scarlett'in bacaklarının arasına sıcaklık yaydı, dili boynundaki ter damlalarını tatmak için dışarı fırladı.

"Daha önce geldiğinde ne düşünüyordun?" diye sordu Archer, vücudunu onun vücuduna doğru sallayarak. O cevap veremeden onu öptü, dilinin hareketi aşağıda yaptıklarını yansıtıyordu.

"Seni," diye nefes nefese cevap verdi, Archer onu bıraktığında. "Seni düşünüyordum."

"Daha açık ol," dedi gülümseyerek. "Seni neyin tahrik ettiğini bilmek istiyorum, Scarlett."

Hareketleri hızlandıkça kalbi hızla çarpmaya başladı. Onu tekrar öptü ve "Söyle bana" dedi.

Tek yapabildiği, gerçeği fısıldamaktı: "Senin sikini emmeyi düşünüyordum. Seni... ağzımı seninle doldurmanı..."

Archer, duyduklarına inanamıyormuş gibi hafifçe nefes verdi, sonra derin ve sert bir şekilde içine girdi. Scarlett şaşkınlık çığlığını tutamadı ve Archer, yüzüne bakmak için kendini kaldırırken vücudu hareketsiz kaldı, gözlerinde endişe ve kontrol ile ateşli şehvet savaşıyordu.

O çok yakışıklıydı. Kontrolü en ince ipliklerle tutunmuş olsa bile, Scarlett'in iyi olduğundan emin olmak istiyordu. Bu adam, daha önce fark etmediğine inanmadığı değerli bir mücevherdi. O, Scarlett'in bir partnerde aradığı her şeydi.

Ve bu haldeyken, zar zor dizginlenen arzuyla gergin, çıplak vücudunun her santimetresinde ince bir ter tabakası varken, onu mahvetmek için gönderilmiş bir tanrı gibi görünüyordu. Yalnız hayatı boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştı.

"Beni sik," dedi, onun söylemediği soruya cevap olarak - ve o da öyle yaptı. Kendini yukarı kaldırdı ve kollarını kadının uyluklarının altına geçirdi, böylece kendini tekrar tekrar ve tekrar kadının içine sokabilirdi. Bu, kadın için neredeyse fazla geliyordu.

Neredeyse dayanılmazdı, ama tam olarak değil.

O büyüktü ve acımasızdı. Sanki bir hesaplaşma gibiydi, sanki sonunda vücudu parçalanacakmış gibi hissediyordu. Scarlett, Archer'ın verdiği zevke kendini kaptırdı. Aralarındaki mesafeye uzanıp kendine dokunduğunda, Archer cesaret verici bir inilti çıkardı. Aralarında utanç yoktu

. Hiçbir engel yoktu. Kendisi olabilirdi — cinsel, şehvetli haliyle — ve içgüdüsel olarak Archer'ın da onunla birlikte olacağını biliyordu.

O boşaldığında, Archer alçak ve kaba bir sesle cesaret verici sözler söyledi. Ona güzel olduğunu, ona ait olduğunu söyledi. Ve orgazmın bittiğini düşündüğü anda, kendini karnı üstüne dönmüş, bacakları açık ve iyice sikilmiş halde buldu. Zevk, ateşlenmiş bir fitil gibi içini yaktı ve o da bu patlamayı memnuniyetle karşıladı.

Uzun bir süre sonra, ikisi de nefeslerini toparladıklarında, Scarlett sonunda gözlerini açtı ve yanındaki yastığa yığılmış adama baktı.

Adam onun bakışlarını karşıladı ve elini uzatarak kadının alnındaki bir saç telini kenara itti. Onu kollarına aldı ve başını göğsüne yasladı. Scarlett memnuniyetle içini çekti.

"Az önce ciddi miydin?" diye sordu adam, gecenin sessizliğinde. "Ne konuda ciddiymdim?"

"Büyük yeniden açılışa benimle birlikte gitmek istediğini mi?"

Scarlett başını kaldırdı, çenesini adamın kalbinin üzerinde duran eline dayadı ve gülümsedi. "Evet. Kabul ettiğinde ciddi miydin?"

Adamın dudaklarının bir tarafı seğirdi. "Sen söz konusu olduğunda her zaman ciddiymim."

Scarlett gülümseyerek tekrar göğsüne yaslandı. "İyi."

Archer'ın midesi o kadar yüksek sesle guruldadı ki ikisi de güldü. Sonra Archer'ın buzdolabında bulunan malzemelerle akşam yemeği hazırladılar ve kanepede oturup bir cinayet gizemi dizisi izlerken yediler. Scarlett tabağını masaya koydu ve başını onun omzuna yaslayarak yıllardır hissetmediği kadar huzurlu hissetti.

Geçmiş gerçekten geride kalmıştı ve geleceği parlaktı.

Tek yapmaları gereken, önemsiz bir katili bulmak ve Scarlett'in dükkanını yeniden açmaktır, o zaman her şey mükemmel olacaktı.

YİRMİ İKİ

Ertesi sabah, Scarlett Archer'ın evinden ayrıldı ve duş alıp üstünü değiştirmek için eve gitti, dudaklarından gülümsemeyi saklayamıyordu. Güneş, geçen pencerelerde parıldadı ve nehri altın rengi bir hale bürüdü, Stirling'i ışıltılı bir mücevher haline getirdi.

Scarlett, hayatının en kötü günlerinden birinde bir tür yeniden doğuş yaşadı. Ya da belki de diriliş. Ailesinden ve eski sevgilisinden terk edilmeyi deneyimledi ve hayatını basit ama mutluluk dolu bir şeye dönüştürdü. Bir evi, bir ailesi, bir topluluğu ve bir erkeği vardı.

O sabah Archer ile sevişmişlerdi. Archer, kolunu avucuyla nazikçe okşayarak onu uyandırmıştı ve tek kelime bile konuşmamışlar, bunun yerine bedenlerinin konuşmasına izin vermişlerdi. Archer onu kendine sıkıca sarıp, vücutlarını birbirine yapıştırmış, zevk nefeslerini hızlandırmıştı. Archer'ın güçlü kolunun karnını sardığını, onu kendine sıkıca çektiğini hissetmeyi seviyordu. Archer'ın nasırlarının cildini okşamasını, ona doyamıyormuş gibi dokunmasını seviyordu. Archer'ın adını çaresizce söylemesini seviyordu.

Onu seviyordu.

Çok sevdiği Cape Cod kulübesinin yanındaki küçük garajına girerken, Scarlett motoru durdurdu ve koltuğun başlığına yaslanarak, gerçeği kabullenmeye başladı.

Archer Jones'a aşıktı. *Bu* yüzden aylar önce ondan uzaklaşmıştı. Ayrılık karmaşık olacağı ve grubun geri kalanıyla olan arkadaşlıklarını tehlikeye atacağı için değil. Scarlett, bu adamı hayatına sokarsa ona neler yapabileceğinden korkuyordu.

Ama nasıl yapabilirdi? Bu duyguların yüzeyin altında gizlendiğini bilirken, nasıl küçük rutinine ve sakin hayatına geri dönebilirdi?

O an bir kez çaldı mı geri alınamazdı. anın titreşimleri Scarlett'in kemiklerinin derinliklerinde yankılanıyordu. Onun avuçlarının uyluklarında hissettiği dokunuşun, gözlerindeki hayranlık dolu bakışın ne demek olduğunu biliyordu.

Böyle bir coşku karşısında korku neydi ki? Daha önce mümkün olduğunu bile bilmediği bir mutluluğa nasıl sırtını dönebilirdi?

Sonunda Pushing Daisies'e vardığında, duş alıp giyinip tekrar düzgün bir hale geldiğinde, Scarlett hala kalbinde yükselen sorulara cevap veremiyordu. Tek bildiği, Archer'ı tekrar göreceği ana kadar saniyeleri saydığıydı.

"Merhaba, merhaba!" Lucy başını kapıdan içeri soktu ve Scarlett'e gülümsedi. "Seni burada bulacağımı düşünmüştüm. Davetiyeyi internete koymaya hazırladım. Tek yapman gereken onu onaylamak."

"Harika."

Lucy, koyu renk kaşlarını çatarak bir an Scarlett'e baktı. "Bugün sende farklı bir şey var."

"Ben mi?" Scarlett, Lucy'nin keskin bakışlarından kaçınarak duvara yaslanmış süpürgeyi aldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen... daha parlak görünüyorsun."

Scarlett, dükkânın bir köşesini süpürmeye odaklandı, oysa orası zaten temizdi.

"Tamam..."

Lucy, Scarlett'in önüne dikildi. Ellerini beline koydu ve Scarlett'in yüzüne baktı.

"Mutlu görünüyorsun."

"Sanki bu kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

"O berbat eski sevgilinle yeniden bir araya gelmiyorsun, değil mi?"

"Ne? Hayır!"

Lucy derin bir nefes aldı. "İyi. Dn yle demiştin ama şimdi..." Lucy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Dün gece Archer'ı görmeye gittin, değil mi? İkiniz birlikte oldunuz."

Scarlett'in yanakları kızardı. Omuz silkti. "Birlikte miyiz bilmiyorum *birlikte miyiz*, birlikte miyiz, ama..."

Lucy ığlık attı ve ellerini havaya kaldırdı. Scarlett'i o kadar sıkı kucakladı ki Scarlett'in dudaklarından bir hırıltı çıktı, sonra geri çekildi ve telefonunu çıkardı. "Arkadaşları arıyorum!"

Scarlett inledi. "Hadi ama Lucy, yapma..."

"Onaylandı," dedi Lucy telefonuna. "Scarlett ve Archer. Evet. Tamam, görüşürüz!" Telefonu kapattı ve Scarlett'e gülümsedi. "Camilla'nın

Amelia ile birlikte geliyorlar. Ŗu anda onun pastanesindeydiler, bu yüzden birkaç dakika içinde burada olacaklar. Bu arada, bu gönderiye bir göz at ve sosyal medyada paylaş ki herkes yarın parti vereceğimizi bilsin.

Scarlett gülümsemesini saklamak için dudaklarını sıktı, sonra Lucy'nin dediğini yaptı.

Ve tabii ki, on dakikadan az bir süre sonra Camilla bir tepsi kahveyle kapıdan içeri girdi. Amelia da bir kutu pasta ile hemen arkasından geldi ve dördü kasaya yakın tezgahın etrafına oturarak ikramları paylaştılar.

Yulaf sütlü latte'sini yudumlarken, Scarlett sorgulamanın hedefi olmadığını göstermeye çalıştı. "Her şey çok yeni," dedi elini sallayarak. "Gerçekten emin değilim..."

"O sana tamamen aşık, biliyorsun," dedi Camilla. Scarlett'in bakışları birdenbire yukarı kaydı. "yle mi?"

"Oh evet," dedi Lucy, başını sallayarak. "Dn sana bakmaktan kendini alamadı."

"Sen eski sevgilini görmeye gittiğinde, sanki bir şeyleri parçalamak istiyor gibiydi," diye ekledi Amelia.

Scarlett'in göğsünü hoş bir sıcaklık kapladı. Onun kıskanç bir hayvan olmasını istemiyordu, ama Scarlett'i kendine ait olarak istediği düşüncesi... Bu onu memnun etti. Jimmy ile yaptığı numara onu memnun ettiği gibi. Gelişmiş, zeki bir kadın olarak, muhtemelen bundan hoşlanmamalıydı ama kendini biraz özel hissetmekten alıkoyamıyordu.

Boğazını temizledi ve arkadaşlarının yüzlerini inceledi. Lucy, pasta kutusunun üzerinde parmaklarını oynatarak, hangisini yemek istediğini açıkça tartışıyordu. Amelia, zor bir problemi çözmeye çalışır gibi köşedeki iek buzdolabına bakıyordu. Camilla, Scarlett'i izliyor ve çok fazla şey görüyordu.

Scarlett en derin korkusunu yüksek sesle dile getirdi: "Yani kızgın değilsin?"

"Kızgın mı?" Camilla tekrarladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben ve Archer hakkında. Bu durumun işleri garip hale getireceğini düşünmüyor musun?" "Kimin için garip?" diye sordu Lucy.

"Hepimiz için."

Kısa bir sessizlik oldu. Amelia, "Neden bahsediyorsun?" diyerek sessizliği bozdu.

Scarlett taburesinde kıpırdanmaya başladı. "Demek istediğim, Archer ve ben birlikte olursak, grup dinamikleri değişebilir ve bunun seni rahatsız edip etmeyeceğini bilmiyorum..."

Amelia'nın sarı kaşları dramatik bir şekilde çatıldı. "Scarlett, hepimizin onun en iyi üç arkadaşıyla evli olduğumuzu biliyorsun, değil mi?"

Scarlett'in yüzü kızardı. Arkadaşlarının dikkatli bakışları altında yüzünün ısındığını hissedebiliyordu. "Biliyorum. Sadece endişelendim. Bilmiyorum."

Camilla dilini şaklattı, taburesinden kaydı ve Scarlett'in yanına süründü. Kollarını Scarlett'in omuzlarına doladı ve sıktı. Scarlett, diğer kadının kollarında erimekten kendini alamadı; Camilla harika sarılmalar yapıyordu.

"Tatlım," dedi Camilla, bu kelimeye derin bir anlam ve sevgi vardı. "Sadece mutlu olmanı istiyoruz. Bu, sıradan bir ilişki yaşamak ya da yarın Archer ile evlenmek anlamına gelse de, bizim için hiç fark etmez."

"Tamam, kimse düğünden bahsetmedi," diye açıkladı Scarlett, gözlerinin köşelerinde biriken nemi silerek gülerek.

Lucy parmağını kaldırdı. "Henüz."

Scarlett güldü ve başını salladı. "Biz ne olduğumuzu bile konuşmadık. Biz sadece..."

"Birbirinizin beynini sikip attınız mı?" diye tahmin etti

Camilla. Scarlett'in kahkahası kıkırdamaya dönüştü. "Aşağı yukarı öyle."

Scarlett'in ruhunun derinliklerindeki keskin kenar yumuşadı. Gözleri yaşardı ve elindeki sıcak fincana, dilindeki tatlı latte'nin tadına odaklandı. Bu kadınlar, bu kasabada yeni hayatının temel taşları olmuştu. Onların yardımıyla, dostluklarıyla kendini yeniden inşa etmişti. Onları kaybetmek onu mahvederdi.

Bu yüzden emin olması gerekiyordu. "Archer ve ben bunu yaparsak... Ve sonra ayrılırsak..." Gözlerini kaldırıp diğer üç kadına baktı. "O zaman da arkadaş kalabilir miyiz?"

Konuşmayı yine keskin bir sessizlik bozdu. Bu kez sessizliği bozan Lucy oldu. "Yani, seni değil de onu mu seçeceğiz demek istiyorsun?"

Scarlett'in boğazına bir yumru takıldı, bu yüzden tek yapabildiği başını sallamaktı.

Camilla hala yanında duruyordu ve kolunu Scarlett'in omuzlarına doladı. "Tatlım, sen bizim arkadaşımızsın. Eğer o senin kalbini kırdıysa, biz senin yanında olacağız."

"Ancak," diye ekledi Amelia, her zamanki gibi pragmatik bir şekilde, "eğer sen onu aldatıp *kalbini* kırmak gibi tamamen kınanacak bir şey yaptıysan... O zaman durum farklı olabilir."

"Ben öyle bir şey yapmam," dedi Scarlett.

"O zaman sorun yok," dedi Lucy, sanki konuyu kapatmış gibi omuz silkti.

Camilla omzunu sıktı. "Sanki sorun yaratmaya çalışıyorsun. Henüz birlikte olmaya karar vermeden, şimdiden ayrılığı düşünüyorsun."

Scarlett yüzünü buruşturdu. "Doğru. Ben sadece... Eski sevgilim beni terk ettiğinden beri, her şeyin çökeceğinden korkuyorum. İşler yolunda gittiğinde, sanki bir sonraki felaketi bekliyormuşum gibi arkamı kollamaya başlıyorum."

"Ben de öyle yapardım," dedi Camilla. "Her şeyi kendi başıma halletmeye o kadar alışmışım ki, gelecek her felakete hazırlıklı olmam gerektiğini hissediyordum. Ama sen yalnız değilsin, Scarlett. Hepimiz varız."

"Ve kasabada senin etrafında toplanan herkes," diye ekledi Lucy, ekranındaki bildirimlere bakarak. "Yarınki yeniden açılışla ilgili şimdiden büyük ilgi var."

Scarlett gözlerini sildi ve başını salladı. "Doğru. Peki, o halde ben de işime dönmeliyim. Biraz daha temizlik yapmam gerekiyor, sonra toptancılara gitmem ve muhtemelen dekorasyon ve parti malzemeleri almaya başlamam gerekecek. Yemekleri saymıyorum bile."

"Yiyecekleri ben hallederim," dedi Camilla.

"İhtiyacımız olan her şeyin listesini yaptım," diye ekledi Amelia, çantasından tabletini çıkararak.

Lucy gülümsedi ve ellerini çırpı. "Hadi başlayalım!"

İşe koyuldular. Büyük temizlik işinin çoğu önceki gün yapılmıştı, ama yerde hala epey kir vardı ve birçok çiçeğin bakıma ihtiyacı vardı. Çoğu kaybedilmiş olacaktı. Scarlett hasara üzülse de, umutsuzluğa kapılmadı. Her şey yoluna girecekti. Sigorta talebinde bulunmuştu ve işi ayakta kalacaktı.

Artık bir topluluğu vardı. Bir ailesi.

Scarlett yerleri temizlemeyi bitirdiğinde, uzak duvardaki kovalarla çiçekleri topladı. Lucy ve Amelia kasadaki bilgisayara eğilmiş, parti planlarını konuşuyorlardı ve Camilla çoktan fırınına dönmüştü.

Sonra kapı açıldı ve Lucy sevinçle küçük bir ses çıkardı. Scarlett başını kaldırıp kapıda duran Cormac'ı gördü, elinde bir kedi taşıma çantası vardı.

"Veteriner ne dedi?" diye sordu Lucy.

"Sweet Potato gayet sağlıklı," dedi Cormac, Lucy'nin kolunu kendine dolayarak onu yanına çekti. Lucy başını eğip öpücüğü kabul etti, gözleri parlıyordu, sonra eğilip kedi taşıma çantasının içine baktı. O ve Cormac, bu tüylü yaratığı düşün gecelerinde evlat edinmişlerdi ve o, şüphesiz ki ailenin ayrılmaz bir parçası olmuştu.

Scarlett, lavaboya taşıdığı yeşil kovadan bir demet dahlia çiçeği çıkarırken onları gizlice izledi. Çok sevimli bir çifttiler. Çiçeklerin saplarını birkaç saniye damlatıp, sonra nazikçe kenara koydu.

"Merhaba tatlım," dedi Lucy, taşıma çantasının ızgarasından. "İyi misin? Veteriner sana iyi davrandı mı?"

"Onu eve götürmeliyiz. Snowball onu götürdüğümde çok endişeliydi," dedi Cormac, bu da Scarlett'in çığlık atmamak için dudağını ısırmasına neden oldu. Büyük, güçlü bir adamın hayvanlara bakması, onu eritmek isteyen bir şey vardı.

Archer hayvanları sever miydi? Belki sonunda birlikte yaşamaya başladıklarında bir köpek alabilirlerdi...

Kafasını salladı. Yine kendini kaptırmıştı. Kovayı aldı ve içindeki eski suyu lavaboya döktü. Dört gün önce doldurulmuş, küflü sudan birkaç yaprak ve solmuş çiçek yaprağı düştü. Arkasında, Lucy Cormac'ın taşıdığı çantaya göz attı ve eve gelirken aldığı kedi oyuncaklarının sayısına hayretle baktı. Scarlett merakla ona baktı.

Sonra metalik bir şey lavaboya çarptı.

Scarlett dikkatini elindeki işe geri verdi, ancak lavabonun metal tabanında altın rengi bir şeyin parladığını ve giderden aşağı kaybolduğunu gördü. Şaşkınlıkla bir çığlık attı, kovayı yere düşürdü ve gideri izlemeye başladı.

"Ne oldu?" Amelia sol omzunun arkasından sordu.

"Orada bir şey vardı. Mücevher olabilir. Yüzük gibi görünüyordu." Cormac'ın kaşlarını çatıldığını gördü. "Yüzük mi?"

Scarlett başını sallayarak dikkatini tekrar lavaboya çevirdi. Dolabı açtı ve U şeklindeki boruya kaşlarını çatarak baktı. "Sence orada mı?"

Lucy, Amelia ve Cormac onun arkasına toplandılar. Cormac giderin içine baktı, sonra telefonunu çıkardı. "Archer'ı arayacağım. Bunu sökmek için gerekli aletleri vardır."

Scarlett yüzünü buruşturdu. "Telefonu şurada şarj oluyor," dedi, ikisinin de telefonunun bulunduğu kasa arkasındaki prize başını sallayarak.

fişe takılı. "İki telefonumuzu da silika paketleri ile birlikte bir çantaya koymak zorunda kaldık, şimdi açılıp açılmayacaklarını görmek için şarj ediyorum."

"Nerede olabileceği hakkında bir fikrin var mı?" Cormac lavaboya, sonra Scarlett'e kaşlarını çatarak baktı.

Ön kapı açıldı ve Scarlett derin bir nefes aldı. "Kapımın önünde duruyor," dedi, rahatlamış bir şekilde. Bunun nedeni sadece lavaboyu nasıl sökeceğini bilmesi değildi. Onu özlemiş olduğu için rahatlamıştı, her ne kadar sadece birkaç saat ayrı kalmış olsalar da.

Adam lavabonun etrafında toplanan kalabalığı yararak Scarlett'in sırtına elini koydu. "Ne oldu?"

Adam şakağına bir öpücük kondurduğunda, Scarlett Lucy ve Amelia'nın birbirlerine parıldayan bakışlar attığını gördü. Bunu görmezden gelerek sevdiği adama döndü. "O kovada altın bir yüzük vardı. Onu görmeden suyu döktüm ve yüzük giderden aşağı düştü. Onu çıkarabilir misin?"

Archer başını salladı. "Deneyeceğim." Cormac'a döndü. "Haber var mı? Polisle çalıştığını duydum."

"Bizi teknik destek için tuttular," diye cevapladı Cormac başını sallayarak. Şirketi Elite Security, dışardan yardım gerektiğinde sık sık yerel polisle sözleşme yapıyordu. "Henüz somut bir şey yok. Gümüş rengi arabanın geçtiği güzergâhta bir dizi kamera çalışmıyor, bu yüzden onu tespit etmekte zorlanıyoruz. Elton, onu bulmak için yüzlerce saatlik veriyi tekrar inceliyor. Salı gecesi burada gözetleme yapan adamı bulmaya çalışırken dikkatimiz dağıldı."

"Hâlâ somut bir şüpheli yok, ha?" Scarlett yüzünü buruşturarak cevap verdi. "Üzerinde çalışıyoruz," diye Cormac onu teselli etti.

Sonraki yarım saat, Archer ve Cormac'ın çalışmasını izleyerek geçti. Lucy kediye taşıma çantasından çıkardı ve kadınlar, erkeklerin çalışmasını izlerken sırayla küçük yaratığı kucağına aldı. Scarlett'in bakışları, Archer'ın lavabonun altındaki borularla uğraşırken yüzündeki odaklanmış ifadeye sürekli çekiliyordu. U-bend'in altına, parçaladıktan sonra dışarı çıkacak suyu toplamak için bir kova koymuştu ve şu anda PVC borulardan biriyle uğraşıyordu. Sırt üstü yere uzanmış, başı lavabonun altındaydı. Dizleri bükülmüş ve genişçe açılmıştı, gömleği ise yan tarafta biraz yukarı kaymıştı. Scarlett, altın rengi tenini ve göbek deliğinin altındaki kıl izini görebiliyordu. PVC boruyu daha iyi kavramak için lavabonun altında kıvrıldı ve kasları, Scarlett'e yatakta birlikte oldukları zamanki halini hatırlatan bir şekilde gerildi.

Kızaran Scarlett, başka yere baktı. Bir an sonra, Archer bir homurtu çıkardı ve plastik, plastiğe çarptı. Cormac onun yanına diz çöktüğünde, lavabonun altından kayarak çıktı ve ikisi, içine bakabilmek için kovayı eğdiler.

"Orada mı?" diye sordu Scarlett, yaklaşıarak.

Lucy yanına yaklaşıarak minik turuncu kediyi göğsüne bastırdı.

Amelia merakla izledi.

Archer, Scarlett'in bakışlarıyla buluştu, sonra tekrar kovaya döndü ve içine uzandı. Hepsi, büyük ön pencerelerden içeri süzülen güneş ışığında parlak sarı renkte ışıldayan yüzüğü görmek için onun avucunun etrafında toplandılar.

"Tanıdın mı?" diye sordu Amelia, Scarlett'e bakarak. Scarlett başını salladı. "Hayır. Benim değil."

Archer yüzüğü eline alıp iç kısmındaki yazıyı inceledi. Derin bir nefes aldığıında, Scarlett'in bakışları onun gözlerine dikildi.

Yutkunurken boğazı titredi ve Archer'ın yüzü bembeyaz oldu.

"Ne oldu?" diye sordu Scarlett yumuşak bir sesle, altın yüzüğün iç kısmındaki küçük yazıyı inceleyerek.

"Yazıt," dedi Archer boğuk bir sesle.

Scarlett yaklaştı ama yine de yazıyı okuyamadığı. "Ne yazıyor?"

"R + A L," diye fısıldadı Archer. Yüzüğü tutarken eli titriyordu. "Ralph ve Ada Lewis," dedi sonunda. "Bu Ralph'ın alyansı. Ada'nın yüzüğünde de aynı yazıt vardı; bir keresinde Ralph'ın ona romantik bir şey yapıp yapmadığını sorduğumda bana göstermişti."

Scarlett'in kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, sanki ciğerlerini patlatacakmış gibi hissediyordu. Bu mantıklı değildi. Ralph'ın yüzüğü nasıl onun çiçek kovaına girmişti? Derin bir nefes aldı, sonra yutkundu. "Polisi aramalıyız."

Archer gözlerini kapattı ve başını salladı. "Evet. Arayalım."

YİRMİ ÜÇ

Polis ayrıldığında, Scarlett dedektifler tarafından sorgulanmaktan bıkmıştı. Rick, adamlarının yüzüğü kaçırmış olmasından hiç memnun değildi. Yüzü morarmış ve Scarlett'i ürperten bir dizi küfürle sözler sarf etmişti.

Ama kanıtları aldı ve telefonunu kulağına dayayarak Pushing Daisies'den ayrıldı, sonra geldiği polis arabasının yolcu koltuğuna bindi ve ortadan kayboldu.

Dükkânının ön camının yanında duran Archer'a baktı. Archer, polis arabasının kaldırımından uzaklaşmasını izliyordu. Kaşları çatılmıştı ve bilinçsizce, ritmik bir hareketle çenesini işaret parmağıyla ovuşturuyordu.

"Sence o mu yaptı?" diye sordu Lucy, Cormac'ın kollarında sıkıca sarılmış halde.

Scarlett onun bakışını karşıladı ve omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Yüzüğü başka nasıl buraya gelmiş olabilir?" Archer pencerenin önünden ayrılmadan sordu. Gözleri odaklanmamıştı ve Scarlett onun acı çektiğini biliyordu.

Aralarındaki mesafeyi aşarak kollarıyla Archer'ın beline sarıldı, Lucy, Amelia ve Cormac'ın onu izlediğini umursamadan. Yanağını Archer'ın omuzlarının arasına dayayarak, Archer elini göğsüne bastırdığı elinin üzerine koyana kadar onu kucakladı. Archer başparmağıyla Scarlett'in bileğinin dışını okşadı ve uzun bir nefes verdi.

Döndüğünde, bakışları kapalıydı. "Sanırım bizi kandırdı," dedi, sesi düzdü. "Onun geçmişine güvenmeliydik."

"Ne oldu?" diye sordu Amelia. Kollarını kavuşturmuş, Ethel'in cesedinin yattığı yeri izliyordu. "O

Ethel ile buradaydı, bir kavga çıktı ve o da Ethel'in kafasına İngiliz anahtarıyla vurdu mu? Bir ara yüzüğü parmağından çıkıp kovaya mı düştü?"

"Yine de neden burada olduklarını açıklamıyor," diye işaret etti Lucy. "Ya da neden İngiliz anahtarı vardı," dedi Amelia.

"Ya da neden onu öldürdüğünü," diye ekledi Cormac.

"İddiaya göre." Scarlett üçüne anlamlı bir bakış attı.

Kasabanın dışındaki ormanlık tepelerde yaşayan huysuz, yalnız adamı düşündü. Karısıyla yatmaya cüret eden başka bir adamın parmaklarını kesen adamı. Yüzeyin çok altında şiddet barındıran adamı.

Ama aynı zamanda küçük köpeğine düşkün, Archer'ın sevilen akıl hocası olan bir adamdı.

"Ethel'i öldürenin Ralph olduğunu hala bilmiyoruz," dedi, biraz zayıf bir şekilde.

Archer acı bir şekilde burnunu çekti. "Bilmiyor muyuz?"

"Ralph onu tanıyor muydu ki?" diye sordu Scarlett, Archer'ın gözlerindeki umutsuzluktan nefret ederek.

"Belki karısı onu terk ettikten sonra bir romantizm yaşamışlardır," dedi Archer.

Scarlett'in hafızasında bir şey canlandı ve bu yüzüne yansımış olmalıydı. Cormac canlandı, gözleri parlayarak yüzünü inceledi. Aynı anda Archer kaşlarını çatı, bakışları Scarlett'in gözleri arasında gidip geldi.

"Ne oldu?" dedi Archer, sesi çakıl gibi. "Ne düşünüyorsun?"

Scarlett başını salladı. "Muhtemelen bir şey değil."

Cormac yaklaşırken Lucy arkasında ellerini ovuşturuyordu. Scarlett'e kararlı bir bakış attı. "Aklına bir şey geldiyse Scarlett, bize söylemelisin. Bu davayı çözecek ayrıntının ne olduğunu bilmiyoruz."

Scarlett'in boğazına panik yükseldi. Bunu söylemek istemiyordu, Archer'ı incitmek istemiyordu. Ama eski erkek arkadaşının önceki gün söylediği bir şeyi hatırladı. Farkına bile varmadan geçiştirdiği bir şeyi. "Ethel'in bir ilişkisi olduğunu duydum," diye fısıldadı. "Bu yüzden kasabadan ayrılmadı."

Cormac ve Archer birbirlerine baktılar. Archer elini saçlarına geçirdi, çenesini sıktı. Cormac'ın dikkati Scarlett'e döndüğünde, Scarlett kıvrınmamak için elinden geleni yaptı.

"Bunu sana kim söyledi?"

Söylemek istemediği için başını eğdi. "Jackson. Eski sevgilim. Dün öğle yemeğinde buluştuk."

Cormac ona keskin bir şekilde başını salladı, sonra telefonunu çıkarıp kulağına götürdü. "Elton," dedi, Elite Security'de çalıştığı teknoloji uzmanı adını söyleyerek. "Arabanın kimliği konusunda bir gelişme var mı?" Telefonda konuşan adam konuşurken Scarlett'e baktı, sonra "Ralph Lewis'e yönelmen gerekiyor. Evet. Onun suçsuz olduğunu biliyorum, ama az önce Scarlett'in dükkanındaki bir kova suda onun evlilik yüzüğünü bulduk. Hayır, o düzenli bir müşteri değildi," diye ekledi alaycı bir şekilde, sonra çalışanına teşekkür edip telefonu kapattı. "Elton dedektifle irtibat kuracak. Scarlett, evinde güvenlik sistemi var mı?"

Kadın irkildi. "Hayır. Neden?"

"Sen ve Archer Ralph'la yüzleştirdiyse, tekrar hedef tahtasına oturduğunu öğrenirse peşinize düşebilir."

İlk korku damlası Scarlett'in damarlarını dondurdu.

"O benimle kalacak," dedi Archer, ses tonunda tartışmaya yer bırakmayacak şekilde. Scarlett'e bakarak, itiraz etmesini bekledi.

Ama Scarlett sadece minnettarlık ve rahatlama hissetti. Ona başını salladı. "Evden bir çanta alıp oraya geleceğim. Sanırım partiyi iptal etmeliyiz?"

"Boş ver!" diye bağırdı Lucy. "Ralph'ı bugün alacaklar, yarın tutuklanmasını kutlayabiliriz."

Cormac ona karanlık bir bakış attı.

O da ona ters ters baktı. "Bebeğim, beni ejderha ateşi ile yakmak istermiş gibi bakma. Haklı olduğumu biliyorsun. Scarlett'in buna ihtiyacı var. *Kasabanın* buna ihtiyacı var."

"Ralph Lewis'i alırlarsa, parti devam edecek," diye karar verdi Cormac.

Lucy boyun eğerek başını salladı, sonra Scarlett'e bakıp göz kırptı.

Archer, Scarlett'in dikkatini çekmek için elini sırtına koydu. "Seni evine kadar takip edeceğim, böylece bu gece için birkaç şey hazırlayabilirsin."

Boğazı düğümlenen Scarlett başını salladı. "Tamam. Teşekkürler."

O günün tek bir iyi yanı vardı: Telefonunu duvar prizinden çıkardığında, telefon açıldı ve Archer'ınki de açıldı.

ARCHER, küçük mor Volkswagen Beetle'ın Scarlett'in evinin garaj yoluna girmesini izledi, sonra çevreyi taradı. Hâlâ bulduklarına inanamıyordu. O yüzüğün o kovanda olmasının tek bir açıklaması vardı

: Ralph, Ethel öldürüldüğünde dükkâdaydı. Bu da büyük olasılıkla Ralph'ın Ethel'i öldürdüğü anlamına geliyordu. *Ralph*. Onun eski akıl hocası? Ona hayatını, kariyerini kazandıran adam? Ona saygı gösteren tek kişi?

Hayatında tanıdığı tek gerçek baba figürü?

Kamyonentinin motorunu kapatıp Scarlett'i ön kapısına kadar takip ederken, içinde neler olup bittiğini tam olarak anlayamıyordu. Göğsü, dev bir dondurma kepçesi ile kazanmış gibi boş hissediyordu. Adımları ağırlaşmış, kolları sarkık ve garip hissediyordu.

"Çabuk olacağım," diye söz verdi Scarlett, arkasından kapıyı kilitlerken. Bir an için girişte durup, eski evin gıcırıltılarını dinlediler, sonra Archer evini oluşturan birkaç odayı hızlıca gözden geçirdi. Ev boştu, o da onu çantasını toplamaya bırakıp ön pencereden dışarıya bakmaya başladı.

Ralph, Archer'a değerli biriymiş gibi davranan ilk kişiydi. Archer'ın disleksi ile mücadele etmesini umursamamıştı. Aslında, okuma, yazma ve dil becerilerindeki sorununu fark ettiğinde onu muayeneye gitmesi için teşvik eden Ralph'tı. Genç bir yetişkin olarak disleksi teşhisi konduğunda, ailesiyle yüzleşti ve onların zaten bunu bildiklerini öğrendi.

Onlar, hiçbir çocuklarının engelli olamayacağı için teşhisi görmezden geldiklerini söylemişlerdi. Bu karar yüzünden yıllarca yardım almadan mücadele etmişti.

Ralph ise Archer'a yetenekli biriymiş gibi davrandı. Archer'a, sorunlara farklı çözümler bulabilmenin, bir soruna bakıp ders kitaplarında yazmayan bir düzine olası çözüm görebilmenin, çoğu insanın sahip olmadığı bir süper güç olduğunu öğretti. Archer hayali kurallara bağlı kalmak zorunda değildi. Örneğin, iki tahta parçasının birleşim yerine bakıp, onu kavramlaştırmanın yeni bir yolunu bulabilirdi. Başını ağrıtan ölçüm ve hesaplamalara güvenmek yerine şablonlar oluşturabilirdi.

Ralph'ın rehberliğinde Archer sadece normal hissetmemişti. Kendini *yetenekli* hissetmişti. Öğrenebileceği her şeyi öğrenmiş ve bu konuda başarılı olmuştu. Sonra bu özgüvenini alıp başarılı bir işe dönüştürmüştü. Engeline rağmen başarılı olmamıştı; engeli sayesinde başarılı olmayı öğrenmişti.

Ralph, onun potansiyelini gören ve onu geliştiren tek kişiydi.

Ve o adam bir katildi. Bussy'nin evinden "sigara içmek" için ayrıldığı birkaç dakika içinde, Archer'ın kamyonetinden İngiliz anahtarını çalmış ve Ethel Brown'ın kafasına vurmuştu.

Archer'a hayatını veren adam, başka birinin hayatını sonlandıran adamla aynıydı.

İnsanları okumakta kendini övünen biri olarak, Archer sevgili akıl hocası hakkında büyük, neon ışıklı, yanıp sönen bir işareti kesinlikle gözden kaçırmıştı.

"Hey," dedi Scarlett yumuşak bir sesle. Elinde küçük bir spor çantası tutuyordu, ama onun önünde durduğunda çantayı düşürdü. Elleriyle yüzünü kavradı, başparmaklarıyla yanaklarındaki sakalları okşadı. "Her şey yoluna girecek," dedi ona.

Gözleri sıvı ve koyu kahverengiydi. Çok güzel, zeki ve azimliydı. Neden onunla birlikteydi? Katillerle ilişki kuran bir insan olan onda ne buluyordu?

Dudaklarını onun dudaklarına bastırdı ve Archer ona karşılık vermek için zar zor enerji toplayabildi. Ama o ısrar etti, alt dudağını ısırды, çenesini, boynunu öptü, ta ki o pes edip kollarını ona dolayana kadar. Vücudu onun vücuduna uyum sağladı, tüm yumuşak kıvrımları onun sert hatlarına mükemmel bir şekilde uydu. Onun kokusunu içine çekti ve sonunda kendini yumuşatmaya izin verdi.

"İşte," dedi kadın, onu tek bir şeyi bile doğru yapamayan kırık bir aptal yerine değerli bir şey gibi okşayarak. "Şimdi eve gidelim. Tamam mı?"

Boğazı konuşamayacak kadar sıkışmıştı, ama başını sallamayı başardı. Sonra kadının çantasını aldı ve onu takip ederek kapıdan dışarı çıktı.

YİRMİ DÖRT

Ertesi sabah, Stirling'deki tüm sakinlere Ralph Lewis'in polis tarafından gözaltına alındığını ve şu anda sorgulandığını bildirmek için uzun bir telefon zinciri oluştu. Scarlett'in bu zincirle bağlantısı, kasabanın 9-1-1 operatörü Rachel'in Cormac'ın kız kardeşi Ruby'ye, Ruby'nin Cormac'a, Cormac'ın da Lucy'ye haber vermesiyle başladı. Lucy daha sonra Scarlett'i arayarak durumu haber verdi.

"Bu, partinin devam ettiği anlamına gelir," dedi Lucy.

"Güzel," dedi Scarlett ve Lucy'ye daha sonra görüşeceğine söz verdi. Telefonu kapattı ve karşısındaki mutfak tezgahında oturan Archer'ın bakışlarıyla buluştu. "Ralph'ı dün gece gözaltına aldılar. Bütün gece gözaltında tutuldu."

Archer çenesini eğdi, yüzünde hiçbir ifade yoktu. "İyi," dedi. "En azından gözaltında."

Archer'ın yüzündeki dikkatlice tarafsız ifade, Scarlett'in göğsünü acı ile doldurdu. Dün gece mesafeli davranmıştı. Onu kucaklamış ve yan yana uykuya dalmışlardı, ama Scarlett, Archer'ın tam olarak orada olmadığını anlayabilirdi. Onu kendine, kendine geri çekebilmeyi diledi.

Yarımadanın diğer tarafına geçen Scarlett, ellerini Archer'ın omuzlarına koydu. Kasları taş gibi sertti, çenesi sıkıydı. Onu rahatlatmak için ne söyleyeceğini bilmiyordu. "Üzgünüm," diye fısıldadı sonunda.

Archer elini kaldırıp Scarlett'in omzuna koydu ve nazıkçe okşadı. "Hazırlanmalısın. Bugün yapacak çok iş var."

Haklıydı. Scarlett giyinince, parti öncesinde dükkânını yeniden doldurmak için en yakın çiçek toptancısına gitti. Oraya arabayla kırk dakika uzaklıktaydı, bu yüzden işini halletmesi birkaç saat sürdü. Bazı temel malzemeler ve Scarlett'in toplu olarak satın almayı sevdiği bazı yeşillikler azalmıştı.

iek demetleri, bu yüzden ikinci en yakın toptancıya uğradı.

Çiçekleri Pushing Daisies'e taşıdıktan sonra, Scarlett hızlıca bir fıstık ezmeli sandviç yedi ve buketler hazırlamaya başladı. Partiye kaç kişinin katılacağını veya satın almak isteyip istemeyeceklerini bilmiyordu, ama iş kadını tarafı onlara bu seçeneği sunmak istiyordu.

Narin iekleri seçip bir araya getirirken omuzları gevşedi ve nefesleri derinleşti. Çiçekleri düzenlemek en sevdiği işlerden biriydi. Meditatif bir işti; narin yaprakların rengine, yeşil yaprakların canlılığına, karışıp derinleşen iek kokularına odaklanabiliyordu. Çiçekler, son yıllarda hayatının önemli bir parçası haline gelmişti ve dükkandan birkaç gün uzak kalmak bile ona zor gelmişti. Son buketinin saplarını sicimle bağlarken, bir an durup çiçekleri hayranlıkla seyretti.

Çiçekler hayata çok benziyordu. Onlar canlı ve canlıyken onların tadını çıkarmazsanız, onları bulundurmanın anlamını tamamen kaçırmış olursunuz.

Scarlett artık hayatının yanından geçip gitmesine izin vermeyecekti. Yıllarca ilişkisini kaybetmenin yasını tutmuş, Jackson'la yaşayabileceğini düşündüğü hayatın yasını tutmuştu. Ama şimdi güzel bir kasaba, değerli dostluklar ve harika bir erkek bulmuştu.

Artık kaçmayı bırakmanın zamanı gelmişti. Bu gece Archer'a onun kendisi için ne kadar önemli olduğunu söyleyecekti. Ona aşık olduğunu ve tüm tereddütlerinin sadece korkudan kaynaklandığını söyleyecekti. Arkadaşlarını, topluluğunu, geleceğini kaybetme korkusu. Ama o bu riski almaya değerdı. Şeytani gülümsemesi, zeki elleri, derin kahkahası... O, hayatın buketindeki çiçeklerden biriydi, hayatı yaşamaya değerkılan merkez parçasıydı.

"Tamam, toplum merkezinden birkaç katlanır masa buldum," dedi Camilla, haber vermeden kapıdan içeri girerken. "Onları arabadan çıkarmak için yardıma ihtiyacım var. Marlon bizi korumak için birkaç adamını gönderiyor, bu yüzden uzaktan büyük kaslı güvenlik görevlileri görürseniz endişelenmeyin."

Scarlett gülümsedi. "Kulağa hoş geliyor."

Katlanır masaları Camilla'nın arabasının arkasından çıkardılar, üzerlerine masa örtüleri serdiler ve köşelere birkaç buket yerleştirdiler. Bu sırada öğlen vakti geçmişti ve parti bir saat içinde başlayacaktı

Camilla, Lucy ve Amelia dükkânın dışına süslemeler asmaya başlarken, Scarlett arkaya geçip küçük siyah bir elbise ve rugan ayakkabılar giydi. Siyah kumaşın üzerine büyükannesinin kolyesini taktı ve narin parmaklarıyla mor taşa dokundu.

Büyükannesi, ruhen de olsa, onunla birlikteydi. Scarlett'in buketindeki bir başka çiçektir, Scarlett'e güzelliğın her yerde olduğunu ve değeri verilmesi gerektiğini öğreten önemli bir figürdü.

Scarlett'in değeri verdiği herkes bu kasabada yaşıyordu ve bugün bunu kabul etme zamanıydı. Zorlu bir hafta geçmişti ve bu etkinlik, Ethel Brown'ın dükkânının zemininde yatan halini hafızalarından silip süpürecekti.

Scarlett'in bu kasabada yerini almasının zamanı gelmişti. Hazırdı.

Bu arada Archer zorlanıyordu. Aklında o haftaki olaylar durmadan dönüp duruyordu. Scarlett'le birlikte Ralph'ı ziyaret ettiklerini düşündü, her açıdan incelemeye çalıştı. Ralph atölyeden ilk çıktığında kızgın mı görünüyordu? Yoksa sadece rahatsız edilmekten hoşlanmadığı için mi öyleydi? Ada'yla ne zaman ayrılmışlardı? Ethel'le bir ilişkisi olmuş muydu?

Dün gece Scarlett'i sıkıca kucaklamış, kendisine gösterilen tek iyiliğe tutunan küçük bir yetim çocuk gibi hissetmişti. İçten içe, onu hak etmediğini biliyordu.

Şehirde yönettiği şantiyeleri dolaşıktan sonra, Archer evindeki ofisinde masasına oturdu ve haftanın faturalarını uzlaştırmaya çalıştı. Rakamlar sayfada yüzüyordu ve başını zonklatan bir saatin ardından pes etti.

Şimdi bile, bir iş kurmayı başarmış ve engelini bir güç olarak kullanabilmiş olmasına rağmen, birkaç faturayı uzlaştırmak gibi basit bir görevi tamamlayamadığında kendini acınası bir başarısızlık gibi hissediyordu.

Saate baktı. Muriel'in evine gidip ona yeni teras için bir fiyat teklifi verebilirdi. En azından bu verimli bir iş olurdu. Ancak anahtarlarını almayı başardığı anda telefonu çaldı.

Archer iç çekerek telefonu açmak için ekranı kaydırıldı. "Merhaba anne." "Archer, nasıl yaparsın?" diye haykırdı.

Burnunun köprüsünü sıkıştırarak, Archer giriş holündeki duvara yaslandı. "Neyi nasıl yapabilirim?"

"Herkes o canavar Ralph Lewis'ten bahsediyor. Onunla Ethel Brown'ın birlikte olduğunu ve bu yüzden onu öldürdüğünü söylüyorlar. Tıpkı onun zavallı karısı gibi."

Bu pek mantıklı gelmiyordu, ama Archer itiraz edecek gücü yoktu. "Baban ve ben sana üniversiteye gitmeni söylemedik mi? Ama hayır! *marangozluk mesleğini* seçmek zorundaydın. Ve şimdi de bu!"

"Anne, Ralph'ın yapmış olabileceği ya da yapmamış olabileceği şeylerin benimle hiçbir ilgisi yok benimle hiçbir ilgisi yok."

Sesi sertleşti. "Gerçekten böyle düşünüyorsan, sandığımdan daha aptalsın." Archer gözlerini

kırptı. "Anne..."

"Oh, bana bu acınası ses tonuyla konuşma. Hayatını mahvettiğini sen de benim kadar iyi biliyorsun, Archer. Şunu söyleyeyim, baban ve ben bu konuyu konuştuk ve artık sana destek olmayacağız."

"Destek mi?" Archer alaycı bir şekilde sordu, göğsü hala annesinin sözlerinin acısıyla yanıyordu. "Belki bana şimdiye kadar beni tam olarak nasıl desteklediğini anlatabilirsin?"

"Sen tam bir hayal kırıklığısın, Archer."

Hat kesildi. Archer telefonu kulağından uzaklaştırdı ve şok içinde ekrana baktı. Elbette, anne babasının böyle hissettiğini biliyordu. Onun için küçümseme ve hayal kırıklığı duyduklarını biliyordu. Ama bunu bu kadar açık bir şekilde duymak...

Göğsü yanıyordu, ateşi boğazının dibini yalıyordu. Telefonunu cebine soktu, dışarı çıktı ve çıkarken kapıyı çarptı. Tam üç adım attıktan sonra, evinin önündeki sokakta park etmiş şık siyah bir Mercedes'ten bir adamın çıktığını fark etti.

"Kimsin sen?" diye bağırdı.

Adam, diz boyu siyah yünlü bir palto, gri pantolon ve beyaz düğmeli gömlek giyiyordu. Kıyafetleri pahalı görünüyordu, muhtemelen özel dikimdir. Keskin mavi gözleri, çimlerin karşısından onu süzdü. Adam uzundu, Archer ile yaklaşık aynı boydaydı. Ceketinin manşetlerini düzeltti ve Archer'a üzgün bir gülümseme attı. Yanaklarında gamzeler belirdi.

Bu, Archer'ın ebeveynlerinin onun olmasını istediği türden bir adamdı. El işçiliğiyle uğraşan insanları hor gören, kurnaz bir profesyonel.

"Sen Jones Contracting'den Archer Jones olmalısın," dedi adam, Archer'ın şirketinin adının yazılı olduğu kamyonete başını sallayarak. "Sonunda

Sonunda kadınımlı çalan adamla tanışmak."

Archer'ın vücudu dondu. Gözleri kısıldı. "Senin kadının mı?"

Diğer adam ona rahat bir gülümsemeyle, Archer'ın ön bahçesinin çimlerine adım attı. Kollarını açtı. "Ondan sıkılacağını biliyorsun, değil mi? Bizim aramızda olan da buydu."

"Bana, dört yıl birlikte olduktan sonra onu terk ettiğini söyledi."

Adam burnunu çekip ellerini ceplerine soktu. "Olay biraz daha karmaşıktı."

"Aydınlat beni."

"Ben doktora yapıyordum ve Scarlett çok muhtaçtı. Benim sürekli yanında olmamamdan hoşlanmıyordu. İlişkide akıllı olanın kendisi olmasını seviyordu, ama yüksek lisansını bitirdiğinde iş bulamadı. İlişkimiz gerginleşti. Sanırım..." Sempatı dolu bir iç çekişle devam etti. "Sanırım biraz kıskançtı."

Archer diğer adamın bakışlarını karşıladı, sonra dikkatini kamyonuna çevirdi. Anahtarlığı basarak kapıları açtı. "Neden buradasın?"

"Sadece seni uyarmak istedim. Belki de sadece meraklıydım. Ama şimdi..." Kamyonete, sonra Archer'ın ekose ceketine baktı. "Şimdi anlıyorum galiba. Scarlett üstünlük hissetmeyi seven bir tip. Ama sıkılacak. Sana tavsiyem, fırsatın varken kaçman. O tek erkeğe sadık bir kadın değil."

Dişlerini gıcırdatarak Archer, diğer adamın sözlerinin karnına sapladığı hançeri görmezden geldi. "Doğru. Peki ya Scarlett seni geri kabul etseydi? Bana onu uyarmak için bu kasabaya kadar gelmedin."

"Hayır," diye cevapladı, sırtarak. "Onu istediğim için geldim. Ama şimdi aramızda neden yürümediğini hatırladım. O güzel bir kadın, ama uğraşmaya değmez."

Archer diğer adama doğru bir adım attı ve onun geri çekildiğini görmekten memnun oldu. Scarlett'in eski sevgilisi bu hareketi alaycı bir gülümsemeyle karşıladı, sonra arabasına geri döndü.

"Sadece benim yaptığım hataları yapmaman için seni uyarmak istedim," diye omzunun üzerinden seslendi. "Ama görünüşe göre iyi niyetim hoş karşılanmıyor. İyi şanslar."

Archer, onun arabasına binip uzaklaşmasını izledi, öfke, kafa karışıklığı ve acı ile titriyordu.

Scarlett hakkında yanılmıştı. Archer hakkında da yanılmıştı.

Scarlett onu istemiyordu çünkü onun yanında kendini daha akıllı hissediyordu. Scarlett zaman geçirmek için birini aradığı için birlikte değillerdi. Aralarındaki bağ bundan daha derindi.

Ama Ralph'ın tutuklanması onu sarsmıştı. Annesiyle yaptığı telefon görüşmesi, Archer'ın zırhında bir zayıflık ortaya çıkarmıştı ve Scarlett'in eski sevgilisi, doğru kelimelerle bu zayıflığı vurmaya başarmıştı. Başını dönerek, Archer kamyonetinin direksiyonuna geçti ve motoru çalıştırdı.

Yirmi dört saat içinde, akıl hocasını ve ailesinin onayının son kırıntılarını kaybetmişti ve şimdi Scarlett'in eski sevgilisinin sözleri kafasında yankılanıyor, görmezden gelinemezdi.

Eğer Scarlett ondan sıkılır ve onu bir kenara atarsa, en kötüsü olurdu. Arkadaşlarını, sahip olduğu tek destek sistemini kaybederdi. Scarlett'in bu riski almaya değer olduğuna o kadar emindi ki... ama ya değmezse? Ya arkadaşları onu seçerse? Ve neden seçmesinler ki? Archer, geriye kalan tek ailesinin dışında kalmayı gerçekten kaldırabilir miydi?

Pushing Daisies'deki partiye gitme zamanı yaklaşmıştı, ama kafasını boşaltması gerekiyordu. Arabayı vitese taktı ve sürmeye başladı.

YİRMİ BEŞ

Küçük kasabaların bir özelliği, dedikodunun olduğu yerde insanların da olmasıydı. Pushing Daisies bir cinayet mahalli olabilirdi, ama ani olarak düzenlenen büyük yeniden açılış partisine gelen kalabalığa bakılırsa, A listesindeki bir ünlünün tanışma ve selamlaşma için uğradığını düşünebilirdiniz.

Scarlett, suçtan sonra kendisine sırt çevireceklerini düşündüğü tüm arkadaş ve tanıdıklarının iyi dileklerini kabul ederek nazik bir ev sahibi rolünü oynadı.

Onun bilmediği şey, onların dedikoduyu bir vampirin kana susamışlığı gibi arzuladıklarıydı. Bu özel fırtınanın merkezinde olması, ona daha da fazla prestij kazandırdı. Elbette bu durum geçiciydi, ama en azından dışlanmadığını biliyordu.

"Bunun burada olması çok yazık," dedi Martha, Camilla'nın tuzlu karamel ve çikolata parçacıklı kurabiyelerinden birini geniş bir yay çizerek sallayarak. "O korkunç kadının öldürülmesi için onca yer varken, neden *burada*?"

"Hâlâ mantıklı gelmiyor," diye Chantelle de aynı fikirde olduğunu belirtti.

"Bana sorarsan, bu kasaba cehenneme giden otoyolun üzerinde," diye Scarlett'in arkasından Petrovski homurdandı.

Scarlett, onu sohbete dahil etmek için yerini değiştirdi. "Ethel'i evinde ziyaret eden birini gördünüz mü hiç?"

"Oh," dedi yaşlı adam, kelimeyi uzatarak. "Oraya her saat başı insanlar girip çıkıyordu. Sessiz olmadıkları için polise yarım düzine kez çağırmak zorunda kaldım! Bu, Majestelerini deliye çevirirdi. Kelimenin tam anlamıyla," dedi, sevgili kedisinin adını söyleyerek. "Majesteleri o yaşlı cadıya hiç zaman ayırmazdı, bunu sana söyleyebilirim."

"Hayvanlar insanlar hakkında her zaman gerçeği söyler," diye ekledi Martha bilgece. "Küçük de olsa yardımcı olabildiğim için mutluyum," dedi Greta Moore, giderek büyüyen çemberin içine girerek. "Ralph

Lewis'i kasabada dolaşırken gördüğüm anda, bir şeylerin ters gittiğini anladım. O adam bir tehdit."

"Bizi koruduğun için şanslıyız," dedi Martha, biraz yatıştırıcı bir şekilde. Dudaklarını büzüştüren Chantelle ile yan bakışlar değıştirdi. Greta'nın onları bu kadar yakından izlemesinden hoşlanmadıkları belliydi.

Scarlett izin isteyerek atıştırmalık masasına doğru yürüdü. Kesilmiş meyvelerin bulunduğu tepsileri bir araya topladı, ardından peynir tepsisinin yanındaki krakerleri yeniledi. İçecekler azalmıştı, bu yüzden dükkânın arkasındaki stoktan yedekleri aldı ve soğutmak için buza koydu.

"Bunlar muhteşem, Scarlett!" diye bağırdı Vicky, parlak sarı bir buket sallayarak. "Kahvaltı köşemde harika duracaklar."

Kasanın arkasına geçen Scarlett, diğer kadının alışverişini kasadan geçirirken gülümsedi. "Onları paketlerken plastik poşetin dibine biraz su koymamı ister misiniz?"

"Doğruca eve gidiyorum," diye cevapladı yaşlı kadın. "Ama vay canına, ne kalabalık!"

"Cinayet işler için iyidir," dedi Amelia, kasaya gelerek onlara katıldı. "İçecek ve atıştırmalıklar için elli kişi olacağını tahmin etmişim, ama görünüşe göre yetmeyecek. Camilla, bizi idare etmek için fırınındaki stokları çalmak için gitti."

"Teşekkürler," dedi Scarlett, Vicky'nin buketine bir kurdele sarıyordu. "Tabii ki," dedi Amelia, Scarlett'e gülümseyerek. "Seni tekrar gülümserken görmekten çok mutluyuz."

tekrar gülümsediğini görmekten çok mutluyuz."

Scarlett'in göğsü sıcaklık ile doldu. Uzun zamandır ilk kez sevildiğini ve desteklendiğini hissetti. Daha da iyisi, kendinden daha büyük bir şeyin parçası olduğunu hissetti. Burada bir trajedi yaşanmıştı, ama düzinelerce insan onu bu durumdan kurtarmak için etrafında toplanmıştı.

Ama göze çarpan bir şekilde eksik olan bir kişi vardı. Dakikalar ve saatler geçtikçe Archer hala ortada yoktu.

Eski, tanıdık bir endişe Scarlett'in içini kemirmeye başladı. Petrovski'nin atıp tutmalarını dinleyip Greta'nın kasaba halkının gelip gidişleriyle ilgili haberlerini kibarca dinlerken, bu endişeyi on beş dakika daha görmezden geldi, sonra izin isteyip telefonunu çıkardı.

Archer'dan mesaj yoktu. Kaşlarını çatarak onu aradı. Doğrudan sesli mesaja yönlendirildi. Ya telefonu şarjı bitmişti ya da onun aramasını görmezden gelmişti.

Panik yapmamaya zorlayarak, Scarlett derin bir nefes aldı ve telefonunu kasaya koydu. Sabırlı olacaktı.

O Jackson değildi. Sebepsiz yere ya da uyarı yapmadan onu görmezden gelmezdi. O, ondan uzaklaşıp kalbini kırmayacaktı.

Bundan emindi.

Bu etkinliğe çift olarak katılmak için planlar yapmışlardı, ama çok şey olmuştu. Belki de bu hafta Scarlett'e bakarken ihmal ettiği bir işi yapmak için çağırılmıştı.

Ya da belki yaralanmıştı. Bir yerlerde bir hendekte ölü yatıyordu.

Aklının mantıklı kısmı onu uçurumun kenarından geri çekmeye çalışıyordu. Daha önce de bu tür bir panik hissetmişti, giderek büyüyen ve sonunda başa çıkılamayacak kadar büyük hale gelen bir endişe. Jackson'ın annesi arayıp ilişkilerinin bittiğini bildirmeden önce günlerce bu endişeyi hissetmişti. Aklının sınırlarına tutunarak, Scarlett kendini uçurumdan atlamaktan alıkoymaya çalıştı.

Ama... Onu bir kez daha deneyecekti. Sadece emin olmak için.

Scarlett kasaya doğru yürüdü ve telefonunu tekrar eline aldı. İkinci kez de cevap yoktu. Biri omzuna elini koyduğunda irkildi ve arkasına dönüp Leo'yu gördü.

Leo kaşlarını çatı. "İyi misin?" "Archer'ı gördün mü?"

"Birkaç saat önce Amelia ile marketten içecek alırken onun kamyonetini otoyola doğru giderken gördüm. Neden sordun?"

Otoyol mu? Bildiği kadarıyla Archer bugün şehirden ayrılmayı planlamıyordu. Midesi düğümlendi, kalbi hızla çarpmaya başladı. "Burada olacağını söylemişti. Kaza haberi gelmedi, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla yok, ama Marlon'a sorayım. Elton genellikle radyodan polis telsizlerini dinler. O bilir."

"Teşekkürler," dedi Scarlett.

Etrafında konuşmalar ve kahkahalar yükselirken, Scarlett dört yıl öncesine, başka bir adamın ona tek kelime etmeden terk ettiği zamana ışınlandı. Kendi dükkanının zemininde durmuş, elleri tezgaha yaslanmış halde, mantıken bunun aynı şey olmadığını biliyordu.

Bir açıklaması vardı. Archer kapıdan içeri girecek, onu kollarına alacaktı ve her şey yoluna girecekti.

Ama o uzaklaşmıştı. Ralph'ın yüzüğünü o kovada bulduklarından beri Archer uzaklaşmıştı.

Jackson'ın korkakça terk edişinin acısı o kadar şiddetliydi ki, yankıları hala Scarlett'in ruhunda yankılanıyordu. Şimdi, tamamen farklı bir durumda, aynı yaralar tekrar kanamaya başlamıştı.

Ya kendini başka bir erkeğe açarsa ve o da onu terk ederse? Ya Archer diğerlerinden farklı değilse? Ya daha fazlasını umut etmeye izin verirse, ama bunun asla gerçekleşmeyeceğini fark ederse?

Aklına gelen her şüpheyile Scarlett, kendini tekrar mantıklı bir duruma getirmek için mücadele etti. Mentoruyla ilgili korkunç haberler almıştı. Bu onu sarsmıştı. Scarlett, onun bu olayın ardından dedikodularla dolu bir odaya girmek isteyeceğini düşünerek bencil davranıyordu.

Ama... neden ona *söylemedi* ki? Tek bir mesaj. Tek ihtiyacı olan buydu.

Tek bir mesaj Jackson için de fark yaratırdı. Ona iki kelime bile gönderseydik - *Bitti* - bu acı verici olurdu, ama en azından *bilirdi*.

"Scarlett?" Camilla yaklaşıırken kaşlarını çattı. "İyi misin?" Bu kadar kötü hissettiği için kendini aptal gibi hisseden Scarlett, zorla gülümsemeye çalıştı. "İyiyim. Uzun bir hafta oldu."

"Tahmin edebiliyorum. Archer nerede? Senin randevun olması gerekmiyor muydu?"

Bütün yemekleri kaçıracak."

"Emin değilim," diye cevapladı Scarlett. "Ondan haber almadım."

Camilla'nın kaşları daha da çatıldı. "Ne?"

"Kaza yok," dedi Leo, telefonunu cebine sokarak. "Elton her şeyin sakın olduğunu söylüyor. Ama bir şeyler oluyor gibi görünüyor. Ralph'ın tutuklanmasının sadece başlangıç olduğunu düşünüyor."

"Neyin başlangıcı?" diye sordu Scarlett.

Leo omuz silkti. "Bilmem ki. Bayanlar, içecek bir şey ister misiniz?"

Scarlett başını salladı, sonra Candy bir demet gül ile içeri girdiğinde en iyi müşteri hizmeti gülümsemesini takındı. Garsona siparişini verdi ve Candy, Ralph'ın cinayete karıştığını söylediğinde, kibar bir sohbeti sürdürerek doğru tepkileri verdi.

"Onun nasıl zaman bulduğunu anlamıyorum," dedi Candy, gülleri incelerken. "Sadece beş dakika dışarıdaydı. Ama ben ne bilirim ki? Eminim sonunda tüm hikayeyi öğreneceğiz."

"Doğru," dedi Scarlett, fişi yırtıp Candy'ye uzattı. "Uğradığın için teşekkürler."

Diğer kadına gülümsedi, sonra telefonunun titremesiyle onu eline aldı. Ekranda Archer'ın adı belirdi ve Scarlett derin bir nefes aldı. Tatlı bir rahatlama hissetti... en azından, onun aramasına cevap verene kadar.

"Archer. İyi misin?"

"İyiyim," dedi, sesi pek de iyi gelmiyordu. "Partiye gelebileceğimi sanmıyorum. Birlikte gitmemiz gerekiyordu, biliyorum, ama... Scarlett, üzgünüm. Şu anda bunu yapamam."

Scarlett'in midesi boşaldı. "Şu anda neyi yapamıyorsun?" "Sadece..."

"Sadece?"

"Scarlett, kısa sürede çok şey oldu. Bunları sindirmek için zamana ihtiyacım var."

Bu yine Jackson'ın yaptığı bir şeydi. İşler zorlaşır zorlaşmaz, kaçıp giderdi. Cevap verdiğinde, sesi düzdü. "Anlıyorum."

"Yapma, lütfen Scarlett. Bu seninle benimle ilgili değil."

"Aslında, sanki seninle benimle ilgili gibi geliyor." "Hâlâ seni istiyorum."

"Ne şanslıyım," dedi acı bir sesle, sesinin acı dolu olduğunu bilerek. Bir erkek onu *kendisi için* isteyecek miydi? Archer ile yatmıştı ve şimdi o zaten uzaklaşıyordu. Tıpkı uygulamalarda tanıştığı tüm erkekler gibi. Onu kullandığı gibi onu kullanan erkekler. Onu yavaş yavaş yıpratın geçici ilişkiler, ta ki kendisi için gerçek bir ilişkiyi hak ettiğinden bile emin olamayacak hale gelene kadar.

Kendine, bu kaçamaktan tam olarak istediğini aldığını söylemişti.

Ama Archer'da durum farklıydı, o daha fazlasını istemişti.

Dikleşti ve dükkânındaki kalabalığa sırtını döndü. Buketler için kullandığı ambalaj kağıdının hemen üzerinde, düzgün bir sıra halinde asılı duran şerit rulolarının olduğu duvara baktı. Derin bir nefes aldıktan sonra Scarlett biraz sakinleşti. "Eğer çok hızlı ilerlediğimizi düşünüyorsan, bunu saygıyla karşılarım. Seni zorlamak istemedim."

Uzun bir sessizlik oldu. "Sadece olan biten her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacım var, tatlım."

"Yapma..." Scarlett bir nefes daha aldı. "Lütfen şu anda bana öyle deme."

"Scarlett..."

"Kapatmam gerek. Kasiyerde biri bekliyor. Sonra konuşuruz."

Onun cevabını duymadan telefonu kapattı. Ne olursa olsun, duymak istemiyordu.

Ve Jackson'ın onu terk ederek ona bir iyilik yapmış olabileceğini fark etti. En azından o zaman ahlaki üstünlüğü elinde tutmuştu. Kızgın olmaya, ona yumruk sallamaya, varlığını lanetlemeye hakkı vardı.

Ŗimdi, göğsünü parçalayan acıyı gizlemeye çalışmaktan başka ne yapabilirdi?

Eski, sadık, ısı1 ısı1 gülümsemesi, o sabah düzenlediğı bir demetle bekleyen müşteriye dönünce ortaya çıktı. "Sizin için bunları kasadan geçireyim," dedi tezgahın diğer tarafındaki kadına. "Çok güzeller, değil mi?"

YİRMİ ALTI

ARCHER, kamyonetini Stirling'in merkezine yakın, saat kulesinin karşısına park etti. Bulunduğu yerden polis karakolunu net bir şekilde görebiliyordu, ama gözleri Pushing Daisies'e giden sokak köşesine kilitlenmişti.

Daha önce yaptığı telefon görüşmesiyle onu incitmişti. Archer'ın neden olduğu acı, kadının keskin sözlerinde açıkça ortadaydı.

Bunun için kendinden nefret ediyordu.

Ama insanlarla dolu bir odaya girip, onların bakışlarına katlanmak, onun için çalıştığı başarıyı hak etmeyen yerel bir aptal olduğunu düşündüklerini bilmek...

Bunu yapamadı. Yargılamaya göğüs geremedi. Scarlett'e sarılmak ve onunla eşitmiş gibi davranmak istemedi.

İnsanlar şehir merkezine doğru akın etmeye başlamıştı. Bazıları çiçek buketleri taşıyordu, diğerleri ise sadece yürüyüp konuşup gülüyordu. Parti sona eriyordu ve Archer onu kaçırmıştı. Aslında tam olarak kaçırmamıştı; kaçmıştı. Bir korkak gibi.

Bir yarısı kasaba meydanını koşarak geçip, köşeyi dönüp Scarlett'in önünde diz çökmek istiyordu. Ondan af dilemek ve ona hislerini anlatmak istiyordu. O üç sihirli kelimeyi söyleyecekti ve belki, belki de Scarlett ona sarılacak ve aynı şekilde hissettiğini söyleyecekti.

Diğer yarısı ise, hayalleri gerçek olsa bile, bunun kısa süreli olacağını biliyordu. Ayrıldıklarında, arkadaşları onu seçecekti. Yalnız, kaybolmuş, izole kalacaktı. Kendisi için fazla iyi olan bir kadınla kısa süreli bir romantizm için her şeyi kaybedecekti.

Bunu yapamazdı. Risk çok büyüktü. Şu anda, kaybettikleri tek şey bir haftalık kaosken, bu duyguların sönmesine izin vermek daha iyiydi.

cinayetin şokuna bağlayabilirlerdi; bu yüzden yatmışlardı, bu yüzden birbirlerine yaklaşmaya başlamışlardı. Gerçek ya da uzun süreli bir şey değildi.

Öyleyse neden bu kadar acı veriyordu? Neden kalbi parçalanıyormuş gibi hissediyordu? Neden her gözeneklerinde utançtan kaynaklanan ekşi bir yanma hissediyordu?

Hareket, bakışlarını karakolun önündeki merdivenlere çekti. Kapılar açıldığında ışık parladı ve Ralph Lewis, solmakta olan öğleden sonra ışığına çıktı.

Archer irkildi.

Çıkış mıydı? Onu serbest bırakmışlar mıydı?

Ralph, taksilerin bazen beklediği köşeye, açıkça bir araç aradığı belli olan bir şekilde kaşlarını çatı.

Kendini durduramadan, Archer camını indirdi ve "Yolcu mu arıyorsun?" diye seslendi.

Ralph'ın buz gibi bakışları yolun karşısına kaydı ve Archer'ı olduğu yerde delip geçti. Yaşlı adam bir an tereddüt etti, sonra kamyonete doğru yavaşça yürüdü. Yolcu koltuğuna oturduğunda, Archer'ın bakışlarına somurtarak karşılık verdi. "Beni tekrar hapse atmaya mı geldin, yoksa beni eve götüreceğine güvenebilir miyim?"

"Tek yaptığım, yüzüğünü polise teslim etmektir, Ralph." Yaşlı adam homurdandı.

"Zaten Scarlett'in dükkanında ne işi vardı? O, senden hiç çiçek almadığını söyledi."

"Ben nereden bileyim?" Kollarını kavuşturdu ve pencereden dışarıya baktı.

Archer alnını ovuşturdu ve kendini derin bir nefes almaya zorladı. Bu, tanıdığı tek baba figürüydü. Kendisine bir değeri olduğunu hissettiren adam. Eğer bir katilse, Archer bunu bilmek zorundaydı.

"Sen mi yaptın, Ralph?"

Dilini şaklatarak Ralph, bakışlarını Archer'a çevirdi. "Sence ne?"

"Soruma cevap ver."

"Ben kimseyi öldürmedim, Archer. Beni ne tür bir adam sanıyorsun? O yaşlı kadını öldürdüğümü mü düşünüyorsun? Onu hiç tanımadım bile."

"O zaman yüzüğün Scarlett'in dükkanında ne arıyordu?" Soru keskin ve suçlayıcı bir tonda soruldu. Archer derin bir nefes aldı. Sakin kalması gerekiyordu. Gerçeği öğrenmesi gerekiyordu.

Ralph cevap veremeden, bir dizi polis arabası karakolun arkasından sirenleri ve ışıkları yanarak çıktı. Yarım düzine araba caddeden doğuya doğru hızla uzaklaşırken, iki adam da sessizleşti.

"Oradan çıktığımda sorgumun bittiğini sanmıştım," dedi Ralph, karakola doğru başını sallayarak.

Archer, son polis arabasının arka lambalarının caddede kaybolmasını izledi. Kontak anahtarını çevirdi ve motorun altında gürültüyle çalışmaya başladığını hissetti. "Sadece anlamaya çalışıyorum. Ben..." Cümlesini yarıda kesti, sonra parmaklarını direksiyon simidine vurdu.

Ralph'ın açılmasını bekliyorsa, Archer da bir şeyler vermesi gerekiyordu. Eski akıl hocasına sorular yağdırıp her şeyin yolunda gitmesini bekleyemezdi. Ralph'ı tanıyordu, onun zorlandığında tepki vermediğini biliyordu.

Ayrıca, Archer'ın güvenebileceği başka kimse yoktu. Ailesi onu hayal kırıklığı olarak görüyordu. Arkadaşlarının kendi hayatları vardı. Çalışanları ise tam olarak çalışanlardı.

Scarlett'ten önce, güvenebileceği tek kişi Ralph'tı.

Ama sözler boğazında takılıp kalmıştı. Onları dışarı çıkaramıyordu. Kendini göstermeye o kadar alışmıştı ki. Eksiklikleriyle başa çıkmanın tek yolunun, sağlıklı bir özgüvene sahipmiş gibi davranmak olduğunu öğrenmişti. Şimdi, bu arabada, Ralph'ın yanında otururken, bunu bile başaramıyordu.

"Kadınının çiçekçisinin yeniden açılışında olman gerekmez mi?" Ralph, aralarındaki sessizlik uzadıkça, sirenlerin sesi uzaklarda kaybolurken dedi.

Archer, Scarlett'in dükkanına giden kavşağa baktı. "O benim kadını değil."

"Değil mi?" Ralph, gri kaşlarını kaldırarak ona baktı. Sakalı birkaç gün öncesine göre daha da uzamıştı. Archer'a bakışlarını daralttı. "İkinizin arasında iyi bir şey olduğunu sanıyordum. Seni gördüğünde hoşuna gitmiş gibi bakıyordu."

"O daha iyisini hak ediyor," diye cevapladı

Archer. "Neyden daha iyisini?"

"Benden daha iyisini."

Ralph burnunu çektirdi. "Bu ne tür bir kendini beğenmeme saçmalığı, Jones? Sanki sümüklü bir bebek gibi konuşuyorsun."

"Bu gerçektir," diye dişlerini sıkarak cevapladı Archer. "O akıllı, başarılı ve azimli. Ona yakışan birini hak ediyor." Onun eski sevgilisi gibi biri

duvarında diplomaları olan ve önünde parlak bir kariyeri olan biri. Ama eski sevgilisi değil, özellikle. O adam bir pislikti. Başka biri. Ona iyi davranacak, onu değer verecek, sevecek biri. Asla kalbini kırmayacak ya da ona ikinci sınıf bir insanmış gibi hissettirmeyecek biri. Onun ne kadar değerli olduğunu anlayacak biri.

"Hmm," dedi Ralph, gözlerini Archer'dan ayırmadan. "Akıllı, başarılı ve azimli. Tanıdığım birine benziyor."

Archer dilini şaklattı ve bakışlarını başka yöne çevirdi. Dirseğini pencere çerçevesine dayadı ve başını eline dayadı. "Biliyorsun, ben normal bir insanın akıllı diye tanımlayacağı biri değilim. Üçüncü sınıf öğrencileri bile benden daha hızlı okuyor."

"Ne oldu sana böyle?"

Archer yaşlı adama sert bir bakış attı. "Bu ne demek şimdi?"

"Burada, üzerinde adın yazılı bir arabada oturuyorsun ve kasabada dört iş mi yapıyorsun?"

"Beş."

"Beş. Old Road Hotel'deki balo salonu restorasyon işini almadın gibi davranma, çünkü aldığını biliyorum Jones."

Archer gözlerini kırptı. "Doğru. Ne olmuş yani?"

"Ne olmuş yani? *Ne olmuş yani?* Evlat, belki de sandığın kadar aptalsındır. Gerçekten orada oturmuş bana o kadının senden daha iyi iş çıkarabileceğini mi söylüyorsun?"

"Yapamayacağını mı söylüyorsun?" Archer'ın ağzından bu sözler patladı. Göğsü ateşle doldu ve yaşlı adama öfkeyle bakarken boğazı düğümlendi. "Scarlett mükemmel bir kadın, Ralph. Güzel, seksi, akıllı ve *eğlenceli*. Hiçbir şeyden korkmuyor. Bisiklet sürmeyi bilmediği halde bir katilin peşine düşmekten bile korkmuyor. Hayata saldırıyor, Ralph. Peki ben ne sunabilirim? Benim gerçekte kim olduğumu anladığında sıkılacak ve beni terk edecek. Ben sadece ona bu zahmetten kurtarıyorum."

Ralph, Archer'ı uzun bir süre inceledi. Gerilim Archer için neredeyse dayanılmaz hale geldiğinde, Ralph uzun bir nefes aldı ve ön camdan dışarı bakarak, köpeğini gezdiren şişme ceketli bir kadını izlemeye başladı. Sonunda konuştu. "Ada ile nasıl tanıştığımı sana hiç anlattım mı?"

Archer koltuğunda kıpırdanarak omuz silkti. "Ada, bir lokantada garsonluk yaparken tanıştığınızı ve onun pes edene kadar ona çıkma teklifinde bulunduğunuzu söylemişti."

"Onu gördüğüm ilk andan itibaren ona aşık oldum," dedi Ralph, bu da Archer'ın gözlerini kırpmasına neden oldu. Ralph sert ve acımasız bir adamdı. Archer, yaşlı adamı tanıdığı onca yıl boyunca ondan hiç şefkatli bir söz duymamıştı. Ralph derin bir nefes aldı ve nefes verirken başını salladı. "O doğruyu söylüyordu. O benimle çıkıncaya kadar peşinden koştum. Ailesi beni sevmiyordu. Onun için bir doktor ya da avukat, ona iyi bakabilecek biri istediklerini söylediler, ama biz aşıktık ve hiçbir şey için ayrılmayacaktık. Onunla evlenmek hayatımda yaptığım en iyi şeydi ve o gidene kadar bunun farkına varmamıştım."

Archer, kot pantolonunun yan dikişinden çıkan bir ipliği çekiştirdi. Ralph'ın bakışlarının içe doğru olduğunu fark etti ve ne söyleyeceğini bilemedi.

"Onun ailesine kızgındım," dedi Ralph sonunda, "ve öfkemi ondan çıkardım. Ona kızmaya başladım. Onunla vakit geçirmeyi bıraktım. Yıllarca benim huysuzluğuma katlandı, Archer. Ve ben, ona zarar verdiğimi fark edemeyecek kadar inatçı ya da aptaldım. Ya beni çok seviyordu ya da sadece inatçıydı, çünkü pes etmesi neredeyse elli yıl sürdü."

"İlişkiyi bitiren o mu?"

Ralph boğazını temizlerken gözleri parladı. "Tabii ki o kopardı," dedi, sesi boğuktu. "Aksi takdirde onu asla bırakmazdım." Sol eline, eskiden alyansının olduğu soluk tenli bölgeye baktı. "Bana artık devam edemeyeceğini söyledi ve gitti. Bunun benim hatam olduğunu anlamam neredeyse bir yılımı aldı. Diğerlerinin benim hakkımdaki düşüncelerinin, bizim ilişkimizi zehirlemesine izin verdim. Ona iyi bir hayat verebilirdim evlat. Onu mutlu edebilirdim. Ama kendi gururuma o kadar kapılmıştım ki, onu da benimle birlikte dibe çektim."

Archer ne diyeceğini bilemedi. Gözleri yaşarırken boğazı düğümlendi. Ralph'ı hiç bu kadar duygusal görmemişti.

Ralph sonunda onun bakışlarına karşılık verdi, gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Hata yaptığımı anlamam neredeyse yarım asırımı aldı. Gerçekten benim gibi, bir köpek ve bir sürü yarım kalmış projeden başka hiçbir şeyi olmayan bir yaşlı adam olarak hayatının sonuna gelmek mi istiyorsun?"

"Ralph..."

"Hayır, dinlemelisin Archer. Ailen sana yanlış yaptı. Seni desteklemeleri gerekirken seni ezip geçtiler. Bu yükü sonsuza kadar taşıyacaksın, ama bu senin kimliğini belirlemesi gerekmez. O kadın benim Ada'm kadar iyi ise

kadar iyi biriye, onun için savaşmaya değer. Bu dersi zor yoldan öğrenmiş birinden dinle."

Archer'ın nefesi titredi. Yutkundu. "Ben... korkuyorum."

"Tabii ki korkuyorsun," dedi Ralph, kollarını kavuşturarak. "Her açıdan senden daha iyi olduğunu bildiğin bir kadından daha korkutucu bir şey yoktur. Ama bu, onu mutlu edemeyeceğin anlamına gelmez."

Aralarında oluşan sessizlik, duygularla doluydu. Archer, ellerini meşgul etmek için kamyoneti vitese takıp sürmeye başladı.

"O bir buçuk yıl önce gitti," diye devam etti Ralph. "Ve hayatım paramparça oldu. Birdenbire, haberim olmayan faturalar çıktı. Emlak vergileri. Emlak vergisini nasıl ödersin, Jones?"

Archer, polisin hızla geçtiği caddeye girmek için sola sinyal verdi. "Uh, evet...?"

"Ben bilmiyordum. Evimizdeki her şeyi o kadın hallediyordu. Ben eve para getiriyordum, o da onu yönetiyordu. Bu sistem, ben tek başıma kalana ve hiçbir şeyin nasıl işlediğini bilmediğim zamana kadar işe yaradı. Bu internet bankacılığı olayı..." Ralph öfkeyle nefes aldı. Archer ona baktığında, yaşlı adam dişlerini gıcırdatıyordu. Ralph ellerini pantolonuna sildi ve yine öfkeyle nefes aldı, bu seferki sesinde pes etmişlik vardı. "Beş parasızım, Archer," itiraf etti. "O kadın bunu nasıl bu kadar uzun süre başardı, hiç bilmiyorum. Geçimimi sağlamak için evlilik yüzüğümü satmak zorunda kaldım."

Archer şaşırdı. Yüzüğü mü sattı? "Kime sattın?"

Ralph'ın bakışları pencereden dışarıya, geçen binalara yönelmişti. Acı düşüncelere dalmış gibi bir an durakladı, sonra kendine geldi ve "Ne satmak mı?" diye sordu.

"Yüzüğü, Ralph! Yüzüğü!"

"Ah, o mu." Elini izledi. "O pislik Frank Smith, kredinin teminatı olarak aldı."

"Frank Smith," diye tekrarladı Archer, kalbi hızla atıyordu. "Quick-N-EZ kredisi veren adam mı? Camilla'yı tehdit eden adam mı?"

"Camilla adında birini tanımıyorum. Yağlı bir adam. Çirkin bir gülümsemesi var. Bunu söylediğimde polis gerçekten ilgilendi."

Archer direksiyonu daha sıkı kavradı, ancak kamyonun Bluetooth sisteminden gelen telefonun çalmasıyla kesintiye uğradı. Konsol ekranında Cormac'ın adı belirdi. Direksiyondaki bir düğmeye basarak telefonu açtı. "Evet?"

"Gümüş rengi arabayı bulduk," dedi. "Bu sabah polise haber verdik. Bilmen gerektiğini düşündüm."

"Ve?"

"2019 model Toyota Camry. Oliver Patz adında birine kayıtlı. Ollie olarak bilinir."

Archer kaşlarını çatı ve Ralph'a baktı. Yaşlı adam omuz silkti ve "Hiç duymadım" dedi.

"Şunu dinle," diye devam etti Cormac, sesi arabayı doldurdu. "Frankie Smith için çalışıyor. Uzak bir akrabası, bir tür infazcı olarak çalışmaya başlamış. İri bir adam. Marlon, Camilla'yı küçük kaçamağından geri getirirken onu beyzbol sopasıyla tehdit eden adamlardan biri olduğunu fark etti."

Bu sözler Archer'ın kemiklerinde bir gong gibi yankılandı. "Frankie Smith," dişlerini sıkarak tekrarladı.

"Polis onu ve Patz'ı almaya gidiyor. Görünüşe göre bu iş sandığımızdan daha çabuk bitecek."

"Teşekkürler, Cormac."

"Ne zaman istersen. Scarlett'in dükkanına uğrama fırsatın oldu mu?"

Archer'ın içini suçluluk duygusu kapladı. Ralph'ın bakışlarının yüzünün yan tarafına delici bir şekilde saplandığını hissetti. Gözlerini önündeki yola dikerek boğazını temizledi. "Henüz değil."

"Seni bekliyordu," dedi Cormac, sesi nötr bir tonda.

"Aptalca davrandım. Bitirmem gereken bir işim var, sonra onu görmeye gideceğim."

"İyi," diye cevapladı Cormac. "Lucy, arkadaşına zarar verersen seni hadım edeceğini söyledi."

Archer yüzünü buruşturarak başını salladı. "Bunu bekliyordum." "Görüşürüz," dedi Cormac ve telefon kapandı.

Ardından gelen kısa sessizlikte Archer, Lucy'nin tehdidini düşündü. Tam da beklediği gibiydi: Scarlett'e zarar verirse, kurduğu aileyi kaybedecekti. Arkadaşlarını, topluluğunu kaybedecekti.

Ama bu düşünce artık onu dehşete düşürmüyordu. Artık bunu, gitmesi gereken yönü gösteren parlak bir neon tabela olarak görüyordu: Scarlett'e doğru. Ondan uzaklaşmak değil.

O, bu riski almaya değerdi. Eğer kafasını delikten yeterince uzun süre çıkararak bunu anlayabilseydi, tüm korkularının beyninin onu korumak için

onu korumak için uydurduğu şeyler olduğunu, ama bu korkuların mutlaka doğru olmadığını anlayacaktı. Bunlar yaşamak için uyulması gereken kurallar değildi. Kabul edilip ardından görmezden gelinebilirdi.

Polisin katilleri yakaladığından emin olduktan sonra, kamyonunu döndürüp sevdiği kadını almaya gidecekti.

Ralph hafifçe homurdandı. "Kararını vermişsin galiba, evlat." "Scarlett'i kaırmayacağım."

Ralph çenesini indirdi. "İyi."

Archer otoyola girdi, trafiğin içinden geçerek yavaş hareket eden bir karavan ve eski bir arabayı geçti. Otoyolda boş bir alana geldiğinde gaza bastı.

"Gördüğümüz polis arabaları," dedi Archer, "sence Frank Smith'i tutuklayacaklar mı?"

"Olabilir," dedi Ralph. Archer'a bakarak sııttı. "Sanırım durup öğrenmek üzereyiz."

"Tabii ki," diye cevapladı Archer ve otoyolda hızını artırdı.

Scarlett'in partisini kaçırmış ve onu hayal kırıklığına uğratmıştı; bunu telafi edemezdi. Ama belki katilin kafasını ona bir tepside sunabilirdi. Belki bir daha kimsenin ona veya dükkânına zarar vermeyeceğinden emin olabilirdi ve bu yeterli olurdu.

Çünkü Ralph'ın yüzündeki çizgileri görebiliyordu; zamanın değil, umutsuzluğun çizdiği çizgileri. Akıl hocası, kendi gururu ve egosu yüzünden, kendisi için önemli olan tek kadını kaybetmişti.

Archer'ın sorunu egosu değildi; korkusuydu.

Ve bir katille yzleşebiliyorsa, hayallerindeki kadına da yüzleşip onu sevdiğini söyleyebilirdi.

YİRMİ YEDİ

SCARLETT arkadaşlarına sarıldı ve temizliğin son aşamasında yardım tekliflerini reddetti. "Her şeyi düzenlemem gerekiyor ve yalnızken en iyi şekilde çalışırım," dedi onlara. "Bu etkinliği bu kadar çabuk organize ettiğiniz için çok teşekkür ederim."

Camilla başını eğdi. "İyi olduğundan emin misin? Bir şekilde... tuhaf görünüyorsun."

"İyiyim."

"Archer yolda mı?" diye sordu Lucy. "Belki seni neşelendirebilir." Scarlett, arkadaşının imalı kaş hareketine zorla gülümsedi.

Boğazı sıkışmış gibi hissettiği için sesi gergin çıktı: "Sanırım meşgul. Ben iyiyim. Sadece hızlıca envanter sayımı yapmam, kasayı kapatmam, bankaya uğramam ve sonra eve gitmem gerekiyor. Gerçekten iyiyim. Sadece yorgunum ve sizlerin arkadaşım olduğunuz için deli gibi minnettarım."

"Otomatik bir envanter sistemi kurmalıyız," dedi Amelia, dükkânın kenarında dizili çiçek sepetlerine kaşlarını çatarak.

"Bu harika bir fikir, hayatım," dedi Leo, karısını kapıya doğru yönlendirerek. "Bunu nasıl yapacaksın?"

"Öncelikle her çiçek türü için bir ürün kodu oluşturmam gerekir..."

Amelia, Scarlett'in tüm işini bilgisayar ortamına aktarmak için karmaşık bir dizi adımı sıralamaya başladığında, Leo omzunun üzerinden bakıp diğerlerine göz kırptı. Sonra Amelia'yı kapıdan dışarı çıkardı ve onun varsayımsal envanter sistemi hakkında sorular sorarken cesaret verici sesler çıkardı.

Karısına bu kadar bağlı bir adam görünce Scarlett'in göğsünde keskin bir acı hissetti. Leo veri analizi hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ama Amelia'nın yaptığı iş olduğu için temel bilgileri öğrenmişti. Marlon, Camilla'nın üzerinde yürüdüğü toprağı taparcasına severdi. Cormac, Lucy'yi her ne pahasına olursa olsun korunması gereken değerli bir mücevher gibi görürdü.

Cormac, Lucy'yi her ne pahasına olursa olsun korunması gereken değerli bir mücevher gibi görüyordu.

Scarlett ise kendi partisine bile birini getiremiyordu.

Camilla, Scarlett'in ifadesinde bir şey görmüş olmalıydı, çünkü endişeli bir şekilde yanına yaklaştı. Marlon ve Cormac güvenlikle ilgili işlerle meşguldü, bu yüzden dükkanda sadece Lucy, Camilla ve Scarlett vardı. Scarlett onların gitmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

"Aradığında ne dedi?" diye sordu Camilla.

Scarlett omuz silkti, hareketinin sarsıntılı olmamasını sağlamaya çalıştı ama başaramadı. "Sadece gelemeyeceğini söyledi."

"Zor bir hafta oldu," dedi Lucy. Scarlett homurdandı. "Bir daha söyle."

"Eminim fikrini değiştirir," diye ekledi diğer kadın.

Scarlett başını salladı. "Sanmıyorum. Ses tonu... sanki beni terk etmek için hazırlık yapıyormuş gibiydi. Beni yavaşça hayal kırıklığına uğratiyordu."

Camilla kaşlarını çatı. "Gerçekten mi?"

Scarlett dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Evet. İnan bana, bunu anlayacak kadar çok kez ayrılık yaşadım." Scarlett'in hafifletmeye çalıştığı ses tonu pek işe yaramadı ve bunun yerine acı ve üzüntülü bir ses tonu çıktı.

"Muhtemelen çok korkmuştur," dedi Lucy.

Camilla onaylayarak mırıldandı.

Scarlett başını salladı. "Neden?" "Senden."

"Ne?"

"Senden korkuyor," diye tekrarladı Camilla.

"Bu mantıklı değil," dedi Scarlett alaycı bir şekilde. "Benim duygularımı korumaya çalışmana gerek yok. Sorun yok, söz veriyorum."

"Marlon bana Archer'ın yetiştirilme tarzını anlattı ve duyguları bu kadar güçlü ise atılmaktan korkması gayet mantıklı geliyor."

Lucy onaylayarak ses çıkardı. "Onun tek sahip olduğu şey arkadaşları. Bunu tehlikeye atmak korkutucu olurdu."

Scarlett kaşlarını çatı ve Camilla'nın bakışlarıyla buluştu. "Ne demek, yetiştirilme tarzı?"

"Okul hayatı boyunca hiç yardım almadan mücadele etti," diye açıkladı.

Hâlâ pek mantıklı gelmiyordu, ama Scarlett başını salladı. "Doğru. Bana liseyi zar zor bitirdiğini söylemişti. Ama bunun ne önemi var ki?"

başarılı olmasını engellemiş gibi."

"Kendini yetersiz biri olarak büyüdü," diye açıkladı Camilla. "Marlon, insanların onun ne kadar zorlandığını fark etmemesi için sınıfın palyaçosu gibi davrandığını anlattı. Dışarıda böyle davranıyordu ama içten içe zorlanıyordu."

Bu tanıdık geliyordu. Scarlett, Lucy'nin düğününde, tüm arkadaşlarının önünde birkaç nefes içinde kendini toparlamak zorunda kaldığında, ona attığı keskin bakışı düşündü. O, onun ne yaptığını tam olarak biliyordu.

"Ve ailesi, o yetişkin olup bunu kendisi fark edene kadar disleksi teşhisinden ona bahsetmemişti. Marlon, onu o günkü kadar kızgın görmediğini söyledi."

Scarlett kaşlarını çatı. "Disleksik mi?"

"Çok ciddi," Camilla başını salladı. "Sana söylemedi mi?"

Scarlett başını salladı, ama Archer'ın kendi zekası hakkında şaka yaptığı birçok anı zihninde yankılandı. Annesi aradığında yüzündeki ifadeyi ve o akşam evinin önüne geldiğinde yüzündeki boş, kırık bakışı hatırladı.

"Hiçbir kolaylık sağlanmadan okulu bitirebilmiş olması gerçekten etkileyici," dedi Lucy. "İşini kurması da cabası."

"Bir keresinde ona bunu nasıl başardığını sordum," dedi Camilla, "ve bana insanları okumakta çok iyi olduğunu söyledi. Ayrıca görselleştirme konusunda da çok iyidir, bu yüzden işleri birçok farklı şekilde kavrayabilir, bu da ona rekabette avantaj sağlar."

"Ayrıca çok karizmatik," diye ekledi Lucy. "Bence iş teklifini vermeden önce kişiliği sayesinde işlerin yarısını kazanıyor."

"Kesinlikle," diye onayladı Camilla.

"Durun." Scarlett ellerini kaldırdı ve diğer iki kadın sessizleşti. "Bunun benimle ne ilgisi var? Disleksik olduğunu umursayacağımı mı düşünüyor?" Kendini biraz kırılmış hissetti. Onu o kadar sığ biri mi sanıyordu?

Lucy başını salladı. "Şöyle ki," diye başladı. "Kariyerim çöktüğünde, dünyam da çökmüş gibi hissettim. Ama sonra hayatımı yeniden inşa ettim."

"Daha iyi bir şeye," diye ekledi Camilla.

"Evet. Dışarı çıkıp başka bir satış işi bulmaktan korkmam, kırtasiye işimi yürütmem gerektiği anlamına geliyordu. Zayıflığım gücüm haline geldi. Ama her şeyin mahvolmasından korktuğum için bunu değiştirmekten hep çekindim, ta ki istediğim her şeyi yapabileceğimi fark edene kadar."

"Archer kolay bir insan gibi görünebilir," diye ekledi Camilla, "ama hayatındaki her şeyi çok dikkatli yönetir. On yıllardır aynı arkadaşları var. İşinde kendi sistemleri var. Hiç zorlanıyormuş gibi görünmemek için güvenlik önlemleri ve kontroller var."

"Sonra ben geldim ve birdenbire tüm bunları açığa çıkarmak ve ortaya koymak zorunda kaldı," diye bitirdi Scarlett, sonunda anlayarak.

Arkadaşları başlarını salladı.

Scarlett uzun bir nefes aldı. "Hepsi iyi güzel de, ya bana açılmanın değmeyeceğine karar verirse?"

Camilla ona hüzünlü bir gülümsemeyle elini okşadı. "Bu onun için çok aptalca olurdu."

Scarlett'in göğsü hafifçe çöktü. Her şey çok *ağır* geliyordu. Biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı ve boğuk bir fısıltıyla şöyle dedi: "Sanırım ona aşık oldum."

"Ah, Scarlett," dedi Lucy ve Camilla ile birlikte Scarlett'e sarılmak için aralarındaki mesafeyi aştılar.

Scarlett gözyaşlarını tutmaya çalışırken boğazı yanana kadar uzun bir süre birbirlerine sarıldılar. Scarlett geri çekildi ve başını salladı. "Ben iyiyim. İyileşeceğim. Çok geç olmadan işimi bitirmeliyim."

"Kalmamızı ister misin?" diye sordu Camilla, kaşlarını çatarak. Scarlett başını salladı. "Ben iyiyim. Gerçekten."

Arkadaşları ikna olmuş görünmüyordu, ama sonunda ona veda edip dükkandan çıktılar. Kapı arkalarından kapanıp kilitlendiğinde, Scarlett'in gülümsemesi kayboldu ve omuzları çöktü.

Onu istediği gibi sevemeyecek bir adama aşıktı. Bir kez daha incinecek ve terk edilecek, çabaya değmediği için bir kenara atılacaktı.

Kendine üç nefeslik bir süre tanıyarak kendine acımaya izin verdi, sonra dikleşti. Buraya kadar gelmişken şimdi yıkılmayacaktı. Jackson onu tek kelime etmeden terk ettikten sonra kendini yeniden inşa etmişti. Bir cinayete bile dayanabilecek bir iş kurmuştu. Archer onunla birlikte olmak istemeyebilirdi, ama bunun kendisini yok etmesine izin vermeyecekti. Bir daha olmazdı.

Gözleri hala yaşlarla doluydu, ama Scarlett'in yapması gereken işler vardı. Stoklarının çoğu parti sırasında satılmıştı ve yenilemek için bir plan yapması gerekiyordu. Bunun için toptancılara gidip yeni çiçekler alması gerekecekti. Ayrıntılı notlar aldı, sonra kasaya gidip parayı saydı. Çoğu kişi kartla ödeme yapmıştı, ama yine de bankaya yatırmak için biraz nakit para vardı.

Bu sıradan işler, zihnini sakinleştirmeye yardımcı oldu. İşini yürütmede iyiydi. Dükkanını başarılı kılan binlerce küçük işi yapmaktan zevk alıyordu. Hiçbir şey bunu ondan alamazdı. İşler zorlaştığında ara sıra dayanabileceği bir ortağı olsun ister miydi? Başarılarını paylaşabileceği biri olsun ister miydi? Elbette. Ama bu, gerçekleşmeyecek bir hayal gibi görünüyordu, bu yüzden Scarlett elindekilerle yetinmek zorundaydı.

Şu anda, işleri iyi giden bir işi, sevgi dolu arkadaşları ve sıkı sıkıya bağlı bir topluluğu vardı. Durum daha kötü de olabilirdi.

Belki bunu kendine yeterince tekrar ederse, göğsündeki acı geçecekti. Lucy ve Camilla ile konuşmasından sonra Archer'ı biraz daha anladı, ama bu, onun bugün ortadan kaybolmasından dolayı incinmesini engellemedi.

Her şeyi düzenlediğinde, Scarlett'in ayakları ağırlaşmıştı. Banka birkaç blok ötedeydi, bu yüzden kapıyı kilitleyip arabayla oraya gidip para yatırdı. Sonra arabasında oturup telefonunu kontrol etti.

Archer'dan haber yoktu. Son umut ışığı da söndü. Ekrana bakarak, kendini aptal ve incinmiş hissetti, incindiği için aptal hissetti. Ne bekliyordu ki? Archer'ın ona özür ve aşkını ilan eden bir mesaj atmasını mı? Artık onu biraz daha tanıdığı için, onun risk almaya değer olduğuna karar vereceğini mi?

O da hayatındaki diğer erkekler gibiydi. İstedikini aldı ve şimdi onu bir çöp torbası gibi atacaktı.

Belki de kendini acımaya başladığı için evinin köşesinde park etmiş şık siyah arabayı fark etmemişti. Eve gidip bir torba M&M's ve iyi bir kitapla kıvrılmak için o kadar odaklanmıştı ki, tanıdık olmayan arabayı ya da arka bahçesine açılan yan kapının aralık olduğunu fark etmemişti.

Mutfağa giderken oturma odasındaki gölgeyi bile fark etmedi ve döşeme tahtalarının gıcırdamasını duymadı.

arkasında. Ne de olsa, eski kulübe her rüzgâr estiğinde gıcırıyor ve inliyordu. Bir gürültü daha yeni bir şey değildi.

Burası onun güvenli limanıydı ve yaralarını saracağı, kendini yeniden toparlayıp herkesin tanıdığı güçlü, bağımsız, gülümseyen kadına dönüşeceği yer olacaktı.

En azından, arkasında bir erkek sesi duyana kadar öyle düşünüyordu.

"Sen," dedi ses, "her şeyi mahvettin."

Scarlett hızla dönerek mutfak tezgahına sırtını dayadı. Nabızı hızlandı ve midesi kasıldı. "Sen... sen kimsin?"

Adam yaşlıydı, kel kafasının üstünde seyrek saçları vardı ve dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. Neredeyse her kıllı parmağında yüzükler vardı ve ona doğru bir adım attığında deri ceketi gıcırdadı. Vücudunun her çizgisi tehditkardı, ama Scarlett'in nefesini kesen, gözlerindeki soğuk boşluktu.

"Ben, hayatını mahvettiğin adamım," dedi alaycı bir şekilde. "O yüzden ben de seninkini mahvedeceğim."

YİRMİ SEKİZ

Quick-N-EZ kredilerinin bulunduğu AVM'de kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönüyordu. Polis arabaları otoparkta sıralanmış, ışıkları cam vitrinlere yansıyor. Dükkânın girişinde iki polis memuru bir adamı binadan çıkarmaya çalışırken bir kargaşa yaşanıyor. Adam iri yarıydı ve kolayca pes edecek gibi görünmüyordu.

Archer alışveriş merkezine girdi ve bir polis memuru tarafından eliyle işaret edildi. Park yerinin uzak tarafına park etti ve Ralph ile göz göze geldi.

Yaşlı adam emniyet kemerini çözdü ve dudaklarını büzdü. "Gidip o piçleri yakaladılar mı bakalım."

Asfaltı geçtiler ve otoparkı otoyoldan ayıran çimenli yokuşa doğru yöneldiler. Orada, benzin istasyonu görevlisi Jimmy olan biteni ilgiyle izliyordu. Archer'ı gördüğünde kaşlarını çatı.

"Yine Scarlett'i uyarmaya mı geldin?" Archer yüzünü buruşturdu. "Ben, şey, aşırı tepki vermiş olabilirim."

Hayatının öyküsü.

Jimmy burnunu çektikten sonra, polisin iri adamı kapıdan itmeye çalışmasını izlemek için döndü.

"Neler oluyor?" diye sordu Archer.

"Emin değilim. Polisler öfkeyle geldiler ve şimdi Ollie Patz'ı gözaltına almış gibiler."

"En azından deniyorlar," diye ekledi Ralph.

Archer, üniformalı bir polisin kapıya doğru koşarken, bir diğerinin dışarı fırlayıp asfaltta yuvarlanarak yere yığılmasını izledi. Koşan polis, Braveheart tarzı bir çığlık attı, sonra diğer iki polis ve çok daha iri olan Ollie Patz'ın oluşturduğu et yığınının atladı.

Bütün grup yere düştü. Archer'ın gördüğü tek şey, çılgınca sallanan bacaklar ve ayaktı. Patz'ın deri ceketinin cebinden bir kutu Dr. Pepper yuvarlandı. Bir memur onu tekmeledi, kutu duvara çarptı ve patladı.

Bu, bisikletle kaçan adamdı. Archer'ın göğsünü şiddetli bir memnuniyet hissi kapladı. Scarlett'in Stirling Nehri'ne düşmesine neden olduğu için dayak yemeyi hak etmişti.

Ceset yığınının içinden ilk ayağa kalkan Dedektif Rick Holden, dizini Patz'ın sırtına koydu ve iri adamın bileklerine kelepçe taktı. Suçluyu ayağa kaldırmak için üç kişi gerekti.

"Avukatımı istiyorum!" diye bağırdı, yanındaki polisleri itmeye çalışarak.

Sonunda onu dükkandan dışarı sürükleyip bekleyen polis arabasına doğru götürdüler. Onu arabaya itmeden önce, Patz Archer'ı gördü. Zaten kalın olan kaşları daha da alçaldı, böylece gözleri park yerinde bıçak gibi keskin iki karanlık çizgiye dönüştü.

"Sen," diye hırladı Patz. "Sen benim Ethel'imi öldürdün."

Onun Ethel'i mi?

Tüm polis memurlarının gözleri Archer'a çevrildi ve Archer donakaldı. "Ne? Hayır, ben öldürmedim!"

"Eğer aletlerini kilitleseydin, o hala bizimle birlikte olurdu. Güzel kadını öldü ve hepsi senin suçun." Omzunu salladı ve polislerden birini itti, sonra diğeri iterek vahşi bir çığlık attı. Sonra matadorun alaylarından bıkmış öfkeli bir boğa gibi Archer'a doğru koştu. Üst vücudu bir yandan diğeri yana sallanıyordu, elleri hala arkada kelepçeliydi. Ama hızlı hareket ediyordu.

Archer çömeldi, iri adamın yapacağı her şeye hazırды. Ama Patz ona ulaşmadan, Dedektif Holden onun önüne geçti ve iri adama bol miktarda biber gazı sıktı. Etrafındaki herkes geri çekildi. Archer rüzgârın üstündeydi, ama yine de gömleğini kaldırıp burnunu ve ağzını kapattı ve spreyn sesi kesilene kadar arkasını döndü.

Patz kesilmiş bir kütük gibi yere yığıldı ve acı içinde çığlık attı. Kıvrılırken ayakları asfaltta sürtündü ve cebinden bir çikolata düştü.

Archer, damarlarına dolan adrenalinini biraz olsun atmaya çalıştı.

"Katil!" diye bağırdı Patz, gözleri kırmızı ve yaşlarla doluydu. Archer'a öfkeyle baktı. "Onu sen öldürdün! Bu senin suçun."

"Bu, İngiliz anahtarını kullanan adamın suçu, başka kimsenin değil," diye bağırdı Ralph. Archer, eski akıl hocasının sesindeki sertlik karşısında dikleşti. Kimse onu böyle savunmamıştı.

"O bunu hiç hak etmemişti," diye haykırdı Patz. "O çok güzel bir kadındı. Mükemmel bir kadındı. O benimdi ve Frank bunu kaldıramadı."

"Ethel Brown yetmiş yaşında falan değil miydi?" Jimmy kimseye özel olarak sormadı.

Patz kan çanağı gözlerini açtı. "Hiç yaşlı bir kadınla birlikte oldun mu? O mükemmeldi. Birbirimizi seviyorduk. Tek istediğim ona hak ettiği tüm çiçekleri vermektir, ama şimdi o öldü." Son kelimeyi söylerken titreyerek hıçkırdı.

Archer, yerde yatan adamı, kızarmış yüzünü, arkasında kelepçeli ellerini izledi ve neler olduğunu anlamaya çalıştı. "Ethel Brown ile bir ilişkin mi vardı?"

"İlişki değildi," diye tükürdü Patz. "Biz *aşıktık*."

"Yani ona çiçek vermek için Pushing Daisies'e mi girdin?" Archer hala diğer adamın sözlerini anlamaya çalışıyordu.

"Tabii ki öyle yaptım!" diye haykırdı Patz. "Romantik olacağını söylemişti. Onun için aşk adına suç işleyen bir adamı sevdiğini söylemişti."

Archer ve Ralph birbirlerine baktılar.

Dedektif Holden, kollarını kavuşturmuş, adamın üzerinde duruyordu. "Sonra ne oldu?"

"Sonra Frankie ortaya çıktı ve her şeyi mahvetti. Onu kendisi için istiyordu, ama Ethel bana onun asla onu tatmin edemeyeceğini ve bu yüzden beni daha çok sevdiğini söyledi."

Rick burada durakladı ve memurlarından birine baktı. Ayaklarının dibinde Patz hıçkırarak ağlıyordu. "Sen ve Frankie Smith'in Ethel Brown'la yatıyordunuz diyorsun."

"Biz. *Aşık*. Olmuştuk." Kızarmış gözleri öfkeli kırmızı bir ciltle çevrili, dedektife öfkeyle baktı. "O beni seviyordu! Birlikte kaçacaktık!"

"Frankie ortaya çıktıktan sonra ne oldu?" Patz gözlerini kapattı ve inledi.

Rick ayak parmaklarıyla onu dürttü. "Ne oldu?"

"O sinirlendi. O... o benim ve Ethel'in ilişkisini bilmiyordu." Patz gözlerini kapattı, başını asfalta dayadı. "İçeri girdiğinde elinde İngiliz anahtarı vardı. Sanırım bizi takip ediyordu. Bana nişan almıştı, ama

ben eğildim. Anlamalısınız," dedi adam, gözlerini tekrar açarak Rick'e, sonra Ralph'a, sonra Archer ve Jimmy'ye ve en yakınındaki memura yalvaran gözlerle baktı. "O sadece para için onunla birlikteydi. Adam parayı onun başına tutuyordu."

"Ne parası?" diye sordu Rick.

"Sahte paralar! Frankie ve Ethel iyi gidiyorlardı, ama kızın oğlu hapse girince her şey mahvoldu. Onu teselli edecek gerçek bir erkeğe ihtiyacı vardı. Bana kendisi söyledi. Frankie'den parayı geri alır almaz birlikte kaçacağımızı söyledi. Frankie onu dolandırdı ve bir süreliğine ona bakmam gerekiyordu. Birbirimizi seviyorduk ve o onu öldürdü."

Archer, kaşlarını kaldıran Ralph'a baktı.

"Holden!" Üniformalı memurlardan biri olan Chrissie, kredi dükkanından koşarak çıktı. "Bunu görmek isteyeceksin. Az önce en az bir düzine sahte para kutusu bulduk. Geçen yılki operasyondakiler gibi görünüyorlar."

Rick ona başını salladı, sonra dikkatini yerde yatan adama geri çevirdi. "Nerede o?" dedektif, düz ve etkilenmemiş bir sesle sordu. "Frank Smith nerede?"

"Bilmiyorum! Bir saat önce çıktı. Suya ihtiyacım var! Biri gözlerimi yıkasın!"

"Nereye gitti?" Holden yere yatan adamın üzerine eğildi, sesi her kelimeyle daha da soğuklaşıyordu.

Patz yenilgiye uğramış bir nefes verdi. Gözleri hala yaşlarla dolu olan Archer'a baktı. "Hayatını mahvedenleri bulup, onların da hayatını mahvedeceğini söyledi."

Archer'ın kanı dondu. Rick'e, sonra Ralph'a baktı. "Scarlett," diye fısıldadı, sonra topuklarını döndürüp kamyonetine doğru koştu.

YİRMİ DOKUZ

PUSHING Daisies karanlık ve boştu. Archer pencerelerden içeri baktı, sonra binanın arkasına koştu, ama Scarlett'ten ya da mor Volkswagen'inden hiçbir iz yoktu.

Yüzüncü kez telefonunu aradı ve yine sesli mesaja ulaştı. Midesi sert bir top gibi boğazına kadar çıkmıştı. Nabızı o kadar hızlı atıyordu ki, düzensiz nefes alıp verişinden başka hiçbir şey duyamıyordu.

Bir katil, sevgilisinin peşindeydi. Bir katil şu anda onunla birlikte olabilirdi

Köprüye doğru giderken kamyoneti caddede gürültüyle ilerliyordu. , durmuş bir arabayı geçmek için kaldırıma çıktı ve Scarlett'in evine giden kavşağa geri döndü. Sokaklar farklı değildi, ama Archer gölgelerde canavarlar görüyordu. Geçen her arabada Scarlett olabilir. Ellerini direksiyonu kırılma tehlikesi olacak kadar sıkıca kavrayarak geçen her aracın camına bakıyordu.

Scarlett'in küçük Cape Cod kulübesine giden son köşeye yaklaşıp kadar, şık siyah Mercedes'i görmedi.

Bir an için, Scarlett'in eski sevgilisinin uğradığını düşündü ve paniği öfkeye dönüştü. O ağlayan, korkak piç kurusu, yıllar önce terk ettiği kadını geri alamayacaktı. Archer bugün bir hata yapmıştı, ama o şık, kendini beğenmiş pisliğin onu geri almasına izin vermektense ölmeyi tercih ederdi.

Sonra köşeyi döndüğünde, arabanın yan tarafında beyaz bir çizgi fark etti. Bu aynı araba mıydı? Bir çizgi hatırlamıyordu. Yan kapısı açıktı ve oturma odasının perdelerinin arkasında bir hareket vardı.

Düşünmeye vakit yoktu. Eğer eski sevgilisi içerideyse, Frank Smith'in oluşturduğu tehdit konusunda onu uyarmak ve eski sevgilisinin suratına bir yumruk atmak gerekiyordu. Ve eğer eski sevgilisi değilse...

Daha sonra, Archer o dakikaları düşündüğünde, kredi dükkanından şehre ve çiçekçiden Scarlett'in evine kadar olan yolun büyük bir kısmını hatırlayamadığını fark etti. Bir şekilde kamyonetinden onun kapısına kadar geldiğini biliyordu, ama o anların hatırası tamamen silinmişti.

Tek hatırladığı, çizgili kumaşı görmek, kapıyı ve oturma odasındaki hareketi fark etmektir, sonra birdenbire ön kapıyı omuzlayarak açmış ve eşikte tökezlemişti. İki adımda oturma odasına ulaştı, Scarlett yemek sandalyesinde oturuyordu, bilekleri ve ayak bilekleri bağlıydı.

Archer'ın göğsü şiddetle sıkıştı. O, onun *kadınıydı, hayatıydı*. Bağlanmıştı ve tehlikede idi, ve Archer bunu düzeltecekti. Sonra onu asla bırakmayacaktı. Onu ne kadar sevdiğini söyleyecek ve bugün onu hayal kırıklığına uğrattığı için telafi etmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Diz çöküp affını dileyecekti. Her şeyi yapacaktı, ne gerekiyorsa yapacaktı.

Ama önce halletmesi gereken bir kişi vardı.

Frank Smith kadının önünde duruyordu, ama Archer içeri girince ona döndü.

Adam yaşlıydı, keldi, kemer tokası üzerinde küçük bir göbek vardı ve *The Sopranos* dizisinde yer alabilecek kadar çok takı takıyordu. Gözlerindeki donukluk ve şakaklarında ve alnında parlayan ter damlaları dışında hiç de korkutucu değildi.

Bu adam sınırları aşmaktan korkmayan biriydi. Gözleri bir katilin gözleriydi.

Ve ellerinde, Scarlett'in vücudundan sadece birkaç santim uzakta, Frank kötü görünümlü bir bıçak tutuyordu.

"Sen de kimsin?" Frank alaycı bir şekilde sordu. "Ondan uzak dur."

"Oh," Frank sırttı, bıçağını daha sıkı kavrayarak Scarlett'e bir adım daha yaklaştı.

"Sen bir kahramansın. Ne yazık ki, çok geç kaldın."

"Archer, geri çekil," dedi Scarlett, sesi şaşkıncı derecede sakindi. Ancak gözleri, Archer'ın kanını donduran bir dehşeti ele veriyordu.

O, onun kadınıydı. Korkmamalıydı, asla. Sevilmeli ve değer verilmeliydi. Kendini güvende hissetmeliydi.

Archer bunu düzeltecekti.

Odadaki hava titreşiyor gibiydi. Frank öfkeyle titriyordu ve her gözeneklerinden ter akmaya devam ediyordu. Gömleğinin koltuk altı kısmı sırılsıklamdı ve boynu sanki duştan yeni çıkmış gibi parlıyordu.

Adamın kafası yerinde değildi. Archer dikkatli olmalıydı.

"O iki yüzlü kaltağı, Ethel'i zaten öldürdüm. Seni öldürmek de zor olmayacak," dedi Frank, Scarlett'e.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Scarlett yatıştırıcı bir sesle.

Onun yanına bakan açıdan Archer, Scarlett'in bileklerindeki bağları gevşetmeye çalıştığını görebiliyordu. İlerleme kaydediyor gibi görünüyordu, ama çok yavaştı. Yavaşça ilerleyen Archer, silah getirmediği için kendine lanet etti. Çıplak elleriyle bıçaklı kavgaya girmişti ve bu yeterli olmayacaktı.

"Bana yalan söyledi," dedi Frank, sesi titriyordu. "Sonsuza kadar birlikte olacağımızı söyledi. Nakit işine tekrar başlayacağımızı ve beni asla terk etmeyeceğini söyledi. Ama tüm bu zaman boyunca..." Nefesini içine çekti. "*Tüm bu zaman* boyunca başka bir adamla yatıyordu." Frank'in dudaklarından çıkan kahkaha kuruydu, sanki dudaklarından çıktığı anda yok olup gitmiş gibiydi. "Sıradan bir adam değil. Benim *kaslı* adamımla yatıyordu. Beynini çalıştıramayan, işe yaramaz bir et yığını. Cebine elini sokup lanet olası bir atıştırmalık almadan günü geçiremeyen bir adam. Ben ona dünyaları sunmaya hazırlanırken, o *benimle onu* aldatıyordu."

Archer, Frank konuşurken iki adım öne çıkmıştı ve yaşlı adam dönüp bıçağı ona doğru salladı. Archer donakaldı.

"Bir adım daha atma," diye tükürdü Frank. "Kızın bağırsaklarını deşerim."

"Ethel seni incitti," dedi Archer. "Bunu anlıyorum. Ama bu, başka birini incitmen gerektiği anlamına gelmez."

"Bana zarar vermedi," dedi Frank, dudakları bu kelimeyi söylerken kıvrıldı. "Beni *küçük düşürdü*. Beni alay konusu yaptı. Onu öldürdüğüme memnunum. O aptal Patz'ı da öldürmeliydim. Ama en iyi ikinci şeyi yapacağım."

Frank saldırdı, ama Archer hazırды.

Ulaşabildiği ilk şeyi kaparak, Archer'ın parmakları yıpranmış bir kitabın sayfalarını kavradı. Frank hareket ederken, Archer kendini öne attı ve kitabı iki eliyle tuttu. Frank'in bıçağı kitabın ortasından geçti ve Scarlett'in göğsünden sadece birkaç santim uzakta durdu.

Archer hırladı, Frank Smith'in elinden bıçağı çıkarmak için kitabı çevirdi ve hepsini bir kenara attı. Bu sırada Scarlett, bileklerini kurtarmıştı. Yan masadan güzel, vitray bir lamba aldı ve Frank'in kafasına indirdi, dudaklarından bir banshee çığlığı çıktı.

Archer, Frank'in sert karnına bir yumruk atmayı başardığı anda cam parçalandı.

karı

n Adam, kadının bacaklarının üzerine yığıldı ve yere düştü.

bölg Archer onu kenara itti ve Scarlett'in yanına gitti, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki

esin

e

yum

ruk

atm

ayı

baş

rdığı

1

and

a

cam

parç

düşünemiyordu. Onu her yerinden yokladı. Yüzünü, kollarını, bacaklarını, yanlarını. Yaralanıp yaralanmadığını kontrol etti, çok geç kaldığından, Frank'in onu bıçakladığından, onsuz yaşayamayacağını anladığı anda onu kaybedeceğinden emindi.

Kan vardı. Neden kan vardı? Onu bıçaklamış mıydı? Göğsünü kontrol etti, ama bıçaklanmamıştı. Neden kanıyordu?

"... Ben iyiyim, Archer. Bebeğim, ben iyiyim."

"Kan," dedi, başka kelime bulamadan.

"Lamba beni kesti. Bak." Ona sağ elinin avucunu gösterdi. Küçük bir kesik vardı ve kanla karışınca olduğundan daha kötü görünüyordu. "Söz veriyorum, iyiyim."

Scarlett temiz eliyle onun yüzünü okşadı ve gözlerine bakabilmek için onu kendine çekti. Archer gözlerini kırıp onun doğruyu söylediğini anlayana kadar, Scarlett bir süredir aynı sözleri tekrarlıyor gibiydi. Gözleri yumuşaktı, ama nefesi hâlâ biraz düzensizdi. Yutkundu, başparmaklarıyla Archer'ın yanaklarını okşadı. "Ben iyiyim."

"Çok geç kaldığımı sandım," dedi Archer. "Çok üzgünüm, Scarlett. Partini asla kaçırmamalıydım. Seni yalnız bıraktım ve sen neredeyse ölüyordun. Bu benim hatam. Seni ne kadar çok sevdiğimden korktuğum için bir hata yaptım, ama..."

Scarlett başını salladı, sonra dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırmak için eğildi. Onu tatlı, neredeyse masumca öptü ve Archer bu his karşısında titredi.

Scarlett geri çekildiğinde gözleri parlıyordu. "Tekrar söyle," diye fısıldadı.

"Özür dilerim..."

"O kısmı değil."

Archer gözlerini kırptı ve dudaklarından dökülen sözleri geri aldı. Ne dediğini fark edince irkildi.

Scarlett gülümsedi. "Evet. O kısım."

"Seni seviyorum, Scarlett. Senin yanındayken düzgün düşünemiyorum çünkü sana olan hislerim o kadar büyük ki, sanki içime sığmıyor. Sen güzelsin, başarılısın, eğlencelisin ve zekisin, ben ise... Benden çok daha iyisini hak ettiğini biliyorum, tatlım, ama sensiz yaşayabileceğimi sanmıyorum. Seni bırakamam. Sen benimsin, Scarlett. Eğer bana izin verirsen."

Parmakları, dudakları yumuşak bir gülümsemeye kıvrılırken, onun sakalının kenarını okşadı. "Camilla'nın düğününde beni öptüğün andan itibaren ben seninim, Archer. Ama bir konuda yanılıyorsun."

Kaşlarını çattı, kalbine korku sızdı. Onu uzaklaştıracak mıydı? Ona her şeyi mahvettiğini ve onu asla geri almayacağını mı söyleyecekti?

Scarlett'in gülümsemesi parladı. "Seni bırakmayacak olan benim."

Uzakta, polis yaklaşırken sirenler çalmaya başladı. Archer onları zar zor duyuyordu. Tek var olan şey, Scarlett'in ellerinin yüzündeki dokunuşu ve kalbinin çarpıntısıydı. Sonunda başka birine ait olduğunu kabul edebileceği bir kalp.

Hayallerinin kadını. Arzularının tanrıçası. Mükemmel eşi.

Şu andan itibaren, onun hak ettiği erkek olacaktı. Artık korku yoktu. Artık tereddüt yoktu. O, her türlü riski göze almaya değerdi, hatta parlak bir bıçak sallayan çılgın bir delinin riskini bile. Scarlett onun her şeyiydi ve bunu asla unutmamasını sağlayacaktı.

"Bak," dedi Scarlett, arkasında bir noktaya başını sallayarak.

Archer omzunun üzerinden yere yığılmış Frank Smith'e baktı. Ama Scarlett'in baktığı yer orası değildi. Onların arasındaki pek çok şeyi değiştiren kader kitabı *The Pirate's Captive*'di. Kitabın ortasına, kapağın tam ortasına bir bıçak saplanmıştı, korsan lordu suikastçinin parıldayan göğsü, dalgalanan beyaz gömleğinin açıklığından görünüyordu.

"Korsan lordu suikastçi tarafından kurtarıldın," dedi Archer, Frank kıpırdadığında. Polis sirenleri daha da yükseldi, ama ikisi de bu dikkat dağıtıcı sesi görmezden geldi.

"Bana yeni bir kopya borçlusun," diye cevapladı Scarlett.

Archer, Scarlett'in parlak bakışlarına karşılık verdi ve dudaklarındaki gülümsemeyi sevdi. "Kalbin ne kadar isterse o kadar kitap alırım sana, tatlım. Ve istediğin zaman bana okursun."

Dudaklarındaki gülümseme megavat parlaklığında olduğunda, Archer'ın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Çünkü bu, insanları mutlu olduğuna inandırmak için kullandığı göz kamaştırıcı gülümseme değildi. Bu gülümseme, derin kahverengi gözlerine kadar uzanıyor ve onları, tanık olmak bir ayrıcalık olan bir şekilde aydınlatıyordu.

O gülümsemenin ruhunun derinliklerine kadar indiğini düşündü ve hayatlarının geri kalanında onu bu kadar mutlu etmeye yemin etti. "Anlaştık," dedi kız, sonra gömleğinin önünü tutup gömleğinin önünü tutup onu kendine çekerek bir kez daha öptü.

POLİS

POLİS, Archer'ın hoşuna gitmeyecek kadar erken geldi. Scarlett'in öpücüğünün tadını çıkarmak için birkaç dakika daha zamanı olmasını tercih ederdi.

Onu seviyordu. Onu istiyordu. Daha önce yaptığı aptallıkları affetmişti.

Bu şeyler Archer için neredeyse anlaşılmazdı, ama Scarlett geri çekilip elini onun yanağına koyduğunda, ona inanmamak için hiçbir nedeni yoktu.

"Seni seviyorum," dedi ona, sözlerini tutamadan.

Onun gülümsemesi parlak ve güzeldi, sadece polislerin gelişi ile kesintiye uğradı. Polisler Scarlett'in evine akın etti ve oturma odasına girerek, yerde inleyen adama doğru koştular.

"Yaralandın mı?" diye bağırdı Rick, durumu bir bakışta kavrayarak. "Scarlett yaralandı, ama ben iyiyim," diye cevapladı Archer.

Rick başını salladı ve arkasına doğru işaret etti. Sağlık görevlileri içeri girip Frank ve Scarlett'e müdahale ettiler. Bu sırada Archer dışarı çıkarıldı ve olaydaki rolünü polise anlattı. Scarlett, sağlık görevlisi yarasını sararken merdivenlere oturdu, yorgun ama mutlu görünüyordu. Archer'ın bakışlarıyla buluştu ve ona hızlıca gülümsedi, bu da her şeyi biraz daha parlak hale getirdi.

Archer, Ralph'ı Scarlett'in evinin önünde görünce şaşırdı. Ralph, şehir dışındaki alışveriş merkezinde mahsur kalmamak için polislerden birinin arabasına binmişti ve şimdi kollarını kavuşturmuş, devriye arabasına yaslanmıştı. Archer ifadesini verdikten sonra, polis ve sağlık görevlilerinin oluşturduğu kaosu kenarında duran diğer adama katıldı.

"Kadınla aranızı düzelttin mi?" diye sordu Ralph sert bir sesle.

Archer, söz konusu kadına bakarak başını salladı. Kadın kendi ifadesini veriyordu; aksi takdirde Archer onu ait olduğu yere, yanına alırdı. "Evet, hallettim," diye cevapladı.

Ralph çenesini indirdi. "İyi."

Bir motor sesi ikisinin de sokağa bakmasına neden oldu. Beyaz bir sedan görüldü ve Ralph, Archer'ın yanında dikleşti.

Yaşlı adama bakarak Archer kaşlarını çatı. Ralph şok olmuş görünüyordu.

Beyaz araba onların karşısındaki caddede durdu. Ada Lewis arabadan indi ve eski kocasına öfkeyle baktı.

"Şimdi neye bulaştın sen, Ralphie?"

Kadın kısa boyluydu, muhtemelen 1,57 ya da 1,60 boyundaydı, ama kişiliği yüzüne bir yumruk gibi çarpıyordu. Omuzlarına kadar uzanan keskin hatlı kar beyazı saçları vardı ve kalın çerçeveli siyah gözlük takıyordu. Kollarında Jumbo adındaki köpeği taşıyordu.

Ralph onu şüpheyile inceledi. "Benimle bir ilgisi yok. Sadece Archer'ın iyi olduğundan emin olmak için buradayım."

"Greta Moore, o kadını senin öldürdüğünü söyledi."

"Greta Moore ne dediğini bilmiyor."

Ada ona kaşlarını çatarak, onlara doğru iki adım uzaklıkta durana kadar ayaklarını yere vurarak yürüdü. Jumbo kollarında mutlu bir şekilde uyukluyordu. Ralph'ı parmağıyla işaret etti. "Evlilik yüzüğünü rehin verdin."

Archer başını eğdi. Yüzüğünü elden çıkardığı için neden umursasın ki?

Ralph çenesini sıktı ve yarım asırdan fazla süredir evli olduğu kadına baktı. "Başka seçeneğim yoktu Ada."

"Saçmalık."

Ralph irkildi. Kısa ve keskin bir sessizlik oldu, sonra çenesini köpeğe doğru salladı. "Dün onu aldığın için teşekkürler."

"Bu tam da senin yapacağın bir şeydi, Ralphie. Aptal köpeğinle kapıma gelip, polisini seni sorgulamak için götürdüğünü söylemek."

"Ama bu sefer ben hiçbir şey yapmadım." Ralph, kollarını kavuşturarak gergin bir sesle konuştu.

"Bir kez olsun!"

Archer, Ralph'ın bakışlarını asfalta indirdiğini izledi. Azarlandığı için kızgın görünüyordu, ama başka bir şey daha vardı. Ada'ya bakmak için başını kaldırdığında gözlerine giren bir tür hassasiyet.

Kadın, Jumbo'nun kafasını okşarken bunu fark etmemiş gibiydi, sesi keskinleşmişti. "Ormanda tek başına kaybolacağını bilmeliydim."

Tek bildiğin, atölyende tamircilik yapmak. Yemek yiyor musun? Kemik ve deriden ibaret görünüyorsun Ralphie."

"İyi besleniyorum tatlım. Haftada bir veya iki kez Bussy's'e gidip sıcak yemek yiyorum."

Ada dilini şaklattı. "Bu karmaşanın başlangıç nedeni de buydu. Tıpkı geçen seferki gibi!"

Archer kaşlarını çatı. "Geçen sefer mi?"

İkisi de ona dönünce sözlerini pişman oldu. Birbirlerine o kadar dalmışlardı ki, onun yanlarında olduğunu unutmuşlardı.

"Evet, geçen sefer," dedi Ada aynı keskin ses tonuyla. Sonra bakışları yumuşadı. "Nasılsın, Archer tatlım?"

"İyiyim. Bu karışıklığın sona ermiş olmasına sevindim."

"Tabii ki. İşte sevgilin de burada. Nasılsın, kızım?" "İyiyim," diye cevapladı Scarlett, elini Archer'ın eline sokarak.

Archer elini sıktı, onun yakınlığı kalbinde bir şeyleri yatıştırdı. Sonra Ada'ya döndü. "Son sefer ne demek istedin?"

"Geçen sefer Ralphie başını belaya soktu."

Archer ve Scarlett birbirlerine baktılar ve sonunda Scarlett, "Balta olayı mı?" dedi.

Ralph burnunu çekti. "Öyle de denebilir."

Archer boğazını temizledi. "Bunun, şey, ailevi bir sorun olduğunu sanıyordum." Ralph'a, sonra Ada'ya baktı, yaşlı kadını yüzüne karşı sadakatsizlikle suçlamak istemiyordu.

"Gazetelerdeki saçmalıklara inandın, değil mi?" Gözlerini devirdi. "Edgar Wills bana asılırken beni kötü kadın ilan etmeyi çok sevdiler. Benim Ralphie'm sadece beni koruyordu, değil mi?"

"Sana dokunmamalıydı," diye homurdandı Ralph.

Ada'nın omuzları gevşedi ve dudakları hafifçe seğirdi. "Yine de. Korkunç bir karışıklığa neden oldun, değil mi? Neredeyse hapse giriyordun."

"Sana dokunmamalıydı," Ralph biraz daha vurgulu bir şekilde tekrarladı.

Ada dikleşti, çenesini kaldırdı. Yumuşak bir şekilde homurdandı, sonra aralarındaki mesafeyi kapattı ve Jumbo'yu Ralph'ın kollarına bıraktı. Sonra topuklarını döndü ve arabasına geri döndü. Archer, Ralph'ın yüzünde bir anlık yıkım gördü.

Archer'ın kendi göğsü de ağrıyordu. Ralph huysuz, yaşlı bir piçti, ama karısını seviyordu. Ormandaki o evde, tek arkadaşı köpeği ile tek başına yaşamak...

Ada arabasının kapısını açtı, sonra durup döndü. Ralph'a kaşlarını kaldırdı. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Ralph irkildi. "Nereye geliyorum?"

"Kendine bakamayacağın halde seni o evde tek başına bırakacağımı mı sanıyorsun? Önce kendini aç bırakıyorsun, sonra bir cinayete karışıyorsun. Bir de evlilik yüzüğünü rehin veriyorsun! Gerçekten Ralphie. Benim gözetimim olmadan bu kadar uzun süre hayatta kalman bile mucize. Şimdi arabaya bin. Eve gidiyoruz."

Archer, Ralph'ın hiç bu kadar hızlı hareket ettiğini görmemişti. Jumbo'yu bir kolunda tutarak, yolcu tarafında durdu ve arabanın tavanından Archer ve Scarlett'e baktı. Archer'a başını salladı. "O kadına iyi bak, evlat."

"Tamam," diye cevapladı Archer, Scarlett'in elini sıkarak.

Ada'nın penceresi açıldı. "İkiniz gelecek hafta bir ara bizim eve yemeğe gelin. Anlaşıldı mı?"

"Evet hanımefendi," dedi Archer gülümseyerek.

Ralph'ın dudakları hafifçe kıvrıldı ve sonra karısının arabasına bindi. Archer ve Scarlett, arabanın köşeyi dönüp kaybolmasını izlediler ve Scarlett düşük bir homurtu çıkardı.

"Yani Ada onu hiç aldatmadı mı?" "Öyle görünmüyor."

"Ama Ralph bir adamın parmaklarını kesti."

"Gazeteler öyle yazıyordu."

"Ralph, emir almaktan pek rahatsız görünmüyordu."

Archer ona döndü, kolunu beline dolayarak onu kendine doğru çekti. "Bence doğru kadın karşısına çıktığında, en inatçı erkek bile biraz emir verilmesinden rahatsız olmaz."

Scarlett'in dudakları seğirdi, elleri omuzlarından kayarak boynuna dolandı. "Öyleyse, evinin sıkıcı olduğunu bilmelisin ve ciddi bir dekorasyon yapmadığımız sürece, kulübemi hiçbir şey için terk etmeyeceğim."

Archer gülerken burnunu onun burnuna değdirdi. "Bence bir çözüm bulabiliriz."

"İyi." Ada, Ralph'ın arabasına binmek için acele ettiğini gördüğünde yaptığı harekete benzer bir hareketle başını salladı. Archer, dudaklarını kıvrıran gülümsemeye öpücük kondurdu ve bu kadının yanında yarım asırdan fazla bir süre geçirebilmeyi umdu.

EPİLOG

İlkbaharda, Old Road Hotel'in bahçesinde açık hava töreniyle evlendiler ve resepsiyon yeni yenilenmiş balo salonunda yapıldı.

Scarlett, süslü, yaldızlı bir aynanın önünde durmuş, gelinliğinin dökümünü hayranlıkla seyrediyordu. Mikado ipekinden yapılmış, derin V yakalı, sade bir A kesim gelinlik seçmişti. Tek süslemesi, omurgasının dibinde, küçük bir kuyruğa uzanan sarkık bir fiyonktu. Hafif parlaklığı olan ağır kumaş, neredeyse sade olan gelinliğe lüks bir hava katıyordu.

Buketi, gelinliğin en önemli parçası olacaktı. Suç sırasında orkideleri yok edildiği için Scarlett, beyaz ve pembe Phalaenopsis orkideleriyle, birkaç gül ve zambakla süslenmiş zarif bir buket hazırlamaya karar verdi. Buket, ellerinin altına kadar uzanıyordu ve çiçekler, gelinliğinin en önemli parçası haline geliyordu.

"Muhteşem," dedi Camilla, ellerini göğsünde birleştirerek.

"Gerçekten çok yeteneklisin," diye onayladı Lucy.

"Çok güzel," diye ekledi Amelia.

Scarlett aynada nedimelerinin bakışlarıyla buluştu, sonra dönüp onlara baktı. "Sanırım hazırım."

"Güzel, çünkü gitme zamanı geldi," dedi Amelia, tabletini kontrol ederek. Sarışın kadın, günün programına uymak için çok değerli bir rol oynamıştı. Scarlett ona bir şekilde teşekkür etmeliydi — belki de Scarlett'in envanter sistemini dijitalleştirmek için onu işe alarak. Amelia, aylardır Scarlett'e bunu yapmasına izin vermesi için ısrar ediyordu.

Gelin süitinden çıkıp asansörlere doğru yöneldiler. Scarlett'in gelinliğinin ipek kumaşı halı kaplı zeminde hışırdadı, nedimelerinin krep elbiseleri bacaklarının etrafında dans ediyordu.

Scarlett'in karnında kelebekler uçuyordu. Hayallerindeki adamla evlenmesine dakikalar kalmıştı. Asansör kapıları açılıp onları içeri alırken, cinayetten bu yana geçen ayları düşündü. Archer çoğu gecesini onun evinde geçirmişti ve onun evini yeniden dekore etmek için planlar yapmaya başlamışlardı. Archer'ın evi daha büyüktü ve konumu biraz daha iyiydi, bu yüzden sonunda oraya taşınmak mantıklı olacaktı.

Ancak bu arada, Scarlett'in küçük kulübesinde yaşamak, rahatlık ve sevgi dolu bir balon gibi geliyordu. Archer'ın yanında uyumak ve onun için hazırladığı kahvenin kokusuyla uyanmak, Scarlett'in bu kadar çok keyif alacağını beklemediği tatlı, basit zevklerdi.

Frank Smith'in tutuklanmasından sonraki hafta Jackson ile yaşadığı yüzleşmeyi ona anlatmıştı. İlk başta, eski sevgilisinin söylediklerine kırılmış ve kızmıştı. "Akıllı olan" olmak hoşuna gitmiyordu. Archer'ın üniversite diploması olmadığı için onu küçümsemiyordu. Archer onu kucaklamış, şakağına öpücük kondurmuş ve bunu bildiğini söylemişti. Bir daha asla bundan şüphe etmeyecekti.

Jackson kasabayı terk etmişti ve o zamandan beri ondan haber almamıştı. Hayatının o kısmı bitmişti. Archer'a minnettardı, çünkü Jackson, kendini yalnız ve savunmasız hissettiği bir anda gelmiş olsaydı, geçmişinden bu kadar kararlı bir şekilde uzaklaşacak gücü bulabilir miydi, bilmiyordu.

O ve Archer birlikte yeni bir hayata başladılar. Birbirlerinin arkasını kolladıkları bir hayata. Birbirlerine güveniyorlardı. Kendini bu kadar iyi hissettiren bir erkekle birlikte olmak neredeyse lüks gibi geliyordu.

Ethel'in cinayetiyle ilgili dramada oynadıkları merkezi rol, onları kasabada küçük çaplı ünlüler haline getirmişti. İnşaat ve çiçekçilik sektörlerinin genellikle durgun olduğu kış aylarında bile, ikisinin de işleri patlama yaşadı.

Polis soruşturmasını tamamlayıp duruşma haberlere yansımaya başladığında, Stirling sakinleri Ollie Patz ve Frank Smith'in Ethel Brown ile romantik bir ilişki içinde olduklarını öğrendi. Frank, yıllar önce, Ethel'in oğlunun tutuklanmasına neden olan sahtecilik planını tasarladıktan kısa bir süre sonra onunla görüşmeye başlamıştı.

Ethel, Frank'ten sıkılmış ve Ollie'ye yönelmişti. Genç adam, Ethel'e hediyeler ve para yağdırmış, bu süreçte neredeyse iflas etmişti. Ollie, Ethel'e aşık olduklarını ve Frank'ten kurtulur kurtulmaz birlikte taşınacaklarını ısrarla söylemişti,

ancak Scarlett'in şüpheleri vardı. Onun gözünde Ethel Brown, çevresindeki insanları kullanan bir kadındı. Onların hayatlarını emip, artık işine yaramadıklarında onları terk ediyordu.

Kendi kız kardeşine, oğluna ve planlarına dahil olan diğer tüm arkadaşlarına da aynısını yapmıştı. Ollie ve Frank, onun uzun kurban listesinin sonuncularıydı. İkisiyle aynı anda romantik bir ilişkiye girmesi, onun son kibirli davranışydı.

Frank, Ollie ve Ethel'in ilişkilerinden şüphelenince onları takip ettiğini itiraf etti. Onları Pushing Daisies'e girerken gördü ve Archer'ın kamyonetinin kasasındaki alet çantasının düzgün kapatılmadığını fark etti. Öfkeyle bir İngiliz anahtarı kapıp peşlerine düştü.

Şimdi Frank ve Ollie parmaklıklar ardındaydı, Ethel ve tüm ortakları ya hapse girmiş ya da ölmüştü. Polis nihayet kasabadan çürümüşlüğü temizlemiş gibi görünüyordu.

Asansör onları zemin kata indirirken Scarlett, Amelia'ya "Ethel'in komşusu olduğuna inanamıyorum" dedi.

"Ethel uzun süre birçok şeyden paçayı sıyırdı, ama sonunda hak ettiğini buldu," dedi Amelia. "Küçük hırsızlık çetelerini sürdürebilirlerdi ve kimse farkına varmazdı. Yıllarca onun yanında yaşadım ve hiçbir fikrim yoktu."

"Şimdi o korkunç kadını düşünmenin sırası değil," diye azarladı Camilla. "Artık her şey bitti."

"Frankie Smith sayesinde," diye ekledi Lucy.

Camilla gülümsedi. "Bu cümleye katılıyorum, ama evet. Keşke Scarlett'in dükkanında olmasaydı."

"Ve Archer'ın İngiliz anahtarıyla," dedi Lucy.

"Bilmiyorum," diye araya girdi Scarlett, buketindeki özellikle mükemmel bir orkideyi hayranlıkla seyrederek. "Bu olmasaydı, Archer ve ben birlikte olmazdık."

"Saçmalama," dedi Amelia ciddi bir sesle. "Bir şekilde yine birlikte olurdunuz."

Scarlett gülümsedi. Buna katılıp katılmadığından emin değildi - ikisi de korkularını yenip birlikte olmaya karar vermek için büyük bir itkiye ihtiyaç duymuştu - ama yine de bu düşünceyi sevdi. Sanki birliktelikleri bir şekilde kaderlerinde yazılmış gibiydi. Bu rahatlatıcıydı.

Nedimelerini takip ederek otelden çıktı ve büyük binanın arkasındaki bahçeye girdi. Beyaz sandalyeler düzgün sıralar halinde dizilmiş, koridorun kenarları tül kumaşla kaplanmıştı. Beyaz, pembe ve kırmızı çiçek demetleri

koltuk sıralarını süslüyordu ve çiçeklerle dolu bir kemer, sunak görevi görüyordu.

Bu kadar çok çiçek almak, toptan fiyatlarla bile olsa, ona ve Archer'a bir servete mal olmuştu. Ama mükemmeldi. Müzik çalmaya başlayınca ve nedimleri onun önünde koridorda yürüyüşe geçince, Scarlett'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Buketinin etrafındaki kurdeleyi tutarken avuçları terlemişti, ama sırası geldiğinde dışarı çıktığında yüzündeki gülümsemeyi saklayamadı.

Archer koridorun diğer ucunda duruyordu, gözleri yaşlarla dolmuştu, duyguları yüzüne yansımıştı. Scarlett'in gülümsemesi genişledi.

Hareket, dikkatini soluna çekti, Ralph göründü. Yaşlı adam sakalını kesmiş, kömür grisi takım elbisesiyle ve parlak siyah ayakkabılarıyla çok şık görünüyordu. Boğazını temizledi. "Bundan emin misin, Scarlett?"

Scarlett'in kalbi ısındı. Çenesini eğdi. "Beni koridorda yürümek için başka kimseyi istemem, Ralph."

Boğazını temizledi, gözleri buğulanmıştı. Ama itiraz etmedi. Bunun yerine, Scarlett'in koluna girmesi için kolunu uzattı ve ikisi, yakında kocası olacak adamla buluşmak için çiçek yapraklarıyla süslenmiş koridora doğru yürüdüler.

Konuk listeleri çok uzun değildi, ama tüm arkadaşları oradaydı. Archer, ailesini düğüne davet etmeme konusunda zor bir karar vermişti. Sonunda onlarla arasına sınırlar koymaya başlamış, ona kötü davrandıklarında yanlarında kalmamıştı. Bunun sonucu, onlarla çok sınırlı bir iletişim kurması olmuştu. İkisinin de destekleyici aileleri olmaması Scarlett'i üzdü, ama Archer'ın yargılayıcı akrabalarının müdahalesi azaldıkça haftalar ve aylar geçtikçe daha rahat ve mutlu olduğunu gördü.

Ayrıca, kendi ailelerini bulmuşlardı. Evlilik töreninde yanlarında duran kadınlar ve erkekler, ihtiyaç duydukları tüm desteği sağlıyorlardı.

Koridordan yürümek hem sonsuz hem de bir anda bitti. Yolda tökezlemediği için şükreden Scarlett, buketini uzattı, kızaran Ralph'ın yanağına bir öpücük kondurdu, sonra ellerini Archer'ın ellerine kaydırды.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı.

O da gülümsedi. "Sen de fena değilsin," diye fısıldadı.

Tören başladı ve Scarlett, yeminler okunana kadar gözyaşlarını tutmayı başardı. O anda, hayallerindeki adamla evlendiğini ve onun da

onun kadar ona aşık olduğunu fark etti.

Öpüşme zamanı geldiğinde, Archer'ın dudakları şeytani bir gülümsemeye dönüştü. "Artık geri dönüş yok," diye fısıldadı.

"İyi," diye cevapladı kız, "çünkü tam da olmak istediğim yerdeyim."

Kollarını ona doladı ve onu o kadar geriye eğdi ki, Scarlett onun omuzlarına tutunmak zorunda kaldı, sonra kimse izlemiyormuş gibi onu öptü.

Sonra gülerek doğrulup, hayatlarının en güzel gününü kutlamak için konuklarını balo salonuna götürdüler.

SCARLETT VE ARCHER'IN YENİ EVLERINE TAŞINMALARINI GÖRÜN:

[ÖZEL BONUS BÖLÜMÜ ALMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN! \(HTTP://WWW.LILIANMONROE.COM/SUBSCRIBE\)](http://www.lilianmonroe.com/subscribe)

KİRLİ KÜÇÜK ORTA YAŞ KRİZİ

ÖZEL ALINTI

FIONA

EN İYİ ARKADAŞIMIN paslı eski Toyota'sından yorgun bir inilti geliyor. Bu... pek iyiye işaret değil.

İyi tarafı, Simone'nin hurda arabası bizi Los Angeles'ın 300 mil kuzeyindeki tatil beldemize başarıyla ulaştırdı. Ne yazık ki, daha fazla yol alabilecek gibi görünmüyor.

Yıpranmış plastik kapı kolunu, sanki bu arabanın bir arada kalmasına yardımcı olacakmış gibi sıkıca tutuyorum. Simone arabasının bozulmasından endişe duyuyorsa da, bunu hiç göstermiyor. Dağınık bir topuzla başının üstüne bağlanmış kızıl saçları ve soluk mavi gözlerini çevreleyen kalın, siyah çerçeveli gözlükleriyle Simone, kırk dört yaşından çok daha genç görünüyor — bu durum, benim kendi güvensizliğimi sık sık gıdıklıyor. Zaman bana pek de nazik davranmadı.

Heart's Cove'un ana caddesine döndüğümüzde arabanın kaputundan yine gıcırtilı bir ses çıkıyor ve ben caddede bir tamirci tabelası aramaya başlıyorum. Simone bu hurda yığını için endişelenmiyor olsa da, iki haftalık konaklamamızın sonunda buradan çıkmanın bir yolunu bulmam gerekiyor.

Motor tekleyip araba sallanmaya başlayana kadar yaklaşık 15 metre daha ilerledik, sonra araba caddenin ortasında durdu. Simone, kaputtan kalın siyah dumanlar yükselirken, ustaca arabayı kaldırıma doğru sürdü. Yarı uygun bir yere park edip hiçbir şey olmamış gibi davranarak el frenini çekti ve alev kırmızısı saçlarını kulağının arkasına attı.

En iyi arkadaşıma bir bakış attım. "Benim arabamı almalıydık." "Senin arabana binemezdik. Sana Voldemort'u hatırlatıyor."

"Voldemort mu?"

"Adı Anılmaması Gereken Adam. O parlak beyaz Mercedes, o pisliğin boşanmada sana bıraktığı tek şey ve ona bakmak sana onun aldatan pisliğini hatırlatıyor. Kontak anahtarını her çevirdiğinde bunu gözlerinde görüyorum. Senin arabana binmemiz *mümkün değildi*. Büyük Bertha gayet

iyi iş çıkardı." Bertha'nın kaputundan koyu dumanlar çıkmıyormuş gibi, sevgiyle ön panele hafifçe vurur. En iyi arkadaşım bana anlamlı bir bakış atar. "Bu tatil bizimle ilgili, kendimizi şımartmakla, her zaman olmamız gereken kadınlar olmakla ilgili. Ayrıca, başardık, değil mi?"

"Zar zor," diye mırıldanıyorum, dudaklarımı kıvrılmaya çalışan gülümsemeyle mücadele ederek.

"Öğleden sonra bir tamirci bulacağım. Zaten önümüzdeki iki hafta boyunca arabaya ihtiyacımız olmayacak, Heart's Cove'daki her şey Heart's Cove Hotel'e yürüme mesafesinde. Broşürde yazıyor."

Ön camdan, dumanın ötesinde, otel kapısının üzerinde soluk yeşil-beyaz bir tente görüyorum. Ekran kapısı hafifçe eğri asılı ve her pencerenin içini dantel perdeler çerçeveleyiyor. Eski dış cephe kaplamasının boyası dökülüyor, ama otelin önü düzgünce kesilmiş çimlerle çevrili ve her direğe renkli çiçeklerle dolu sepetler asılı. Düşük bir çit, küçük bir otoparka giden kaldırımın kenarını süslüyor, diğer tarafında ise ön kapıya giden bakımlı bir yol var.

Bu konaklama yeri şirin, ancak biraz yıpranmış. Tam olarak ilk tercihim olmazdı.

Ya da belki de eski kocam John'un hoşuna gitmeyecek bir yer. Bu yer *gerçekten* hoşuma gitmiyor mu? Üç bacaklı, tüyleri dökülmüş, kaybolmuş bir kedi yavrusu gibi, bir şekilde sevimli. Simone'a inanacak olursak, harika yorumlar almış ve muhteşem bir kontinental kahvaltısı var.

John buraya bir bakış atıp, başka bir yer bulana kadar durmadan şikayet ederdi, hatta belki de tüm tatili iptal ederdi, ama o burada değil. Los Angeles'taki şık ofisinde, içine girmeye karar verdiği genç ve seksi asistanıyla birlikte. Ya da belki bir hukuk asistanıyla. Ya da genç bir ortağıyla. Ya da bir stajyerle. Ya da hepsiyle.

Derin nefes al.

Simone dudaklarımı büzüştüğümü görmüş olmalı ki koluma yumruk attı. "Limon emmeyi bırak Fi. Hadi ama. Yapacak sanatımız var."

"Sana kaç kez söylemem gerekiyor, ben sanatçı değilim. Neden büyük kendini gerçekleştirme kaçamağımız için bir sanat kampını seçmek zorundaydın? Ben hassas bir kızım. Düzenliyim. Planlıyım. Neden iş arama gibi bir tatil yapamıyoruz? En azından faydalı olurdu."

Simone burnundan soluyor ve arabadan çıkıyor, kaputundan hala çıkan dumanlara hızlıca bir bakış atıyor. Önlem olarak lastiğe tekme atıyor, sonra çantasını omzuna asıyor ve bana ilerlemem için el sallıyor. "Hadi! Kapıdaki tabelada içeride check-in yapın yazıyor."

Eski sevgilimi düşünmekten vazgeçip Simone'u takip ederek arabadan inerim. Bertha'nın ölmek üzere olan motorunun kokusunu görmezden gelerseniz, buradaki hava çok temizdir. Çiçek kokuları ve denizden gelen hafif tuz kokusu, omuzlarımdaki gerginliği giderir. Simone haklı. Tatile ihtiyacım var. Neden daha önce hiç yapmadığım bir şey yapmayayım? Neden yeni bir şey denemeyelim?

Los Angeles'ta benim için bir şey yok ki. Geçen hafta lüks penthouse John'un adına devredildi ve değerinin yarısı nihayet banka hesabıma yatırıldı, artık resmen evsizim. Boşanma davası sonuçlandı, yani resmen bekârım da. Tepelere taşınıp, beyaz çitli evim ve mükemmel küçük ailem olma hayallerim penthouse ile birlikte yok oldu, ama bu konuyu fazla düşünmemeye çalışıyorum. Kırk beş yaşında yeniden başlamak planladığım bir şey değildi.

Simone, kendimi bulmak için biraz zamana ihtiyacım olduğuna karar verdi, bu yüzden buradayım. *Kendimi bulmak* umuduyla iki hafta boyunca sanat, yoga ve meditasyon dersleri alacağım, ancak keşfedeceğim şeylerden çok korkuyorum. Her sabah aynada kendimi görüyorum ve gördüğüm şeyden hoşlandığımı sanmıyorum. Kırk beşin ötesindeyim ve her gün yeni kırıksıklıklar belirliyor. Eskiden hiç sarkmayan yerler sarkıyor, eskiden gergin olan yerler yumuşuyor.

John'un daha genç, daha güzel, daha uysal oyuncaklarına kıyasla, kendimi kesinlikle çirkin hissediyorum. Bir haftalık resim ve om yapmanın buna yardımcı olacağından emin değilim.

Ben bir adım attığımda Simone kapının yarısına kadar gelmiş. Arkasını dönüp ellerini beline koyuyor ve kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Fiona, dünyaya dön! Acele et kızım. İlk dersimiz yarım saat sonra başlıyor."

Durup başımı eğiyorum. "Yarın ilk gün diye söylemiştin." "Yalan söyledim. Kabullen." Alnındaki kırmızı saç telini itiyor, hiç pişmanlık duymuyor gibi görünüyor. Gözleri caddeyi taradıktan sonra tekrar bana dönüyor, omuzları hafifçe düşüyor. Daha nazik bir sesle, "Bugün bir şeyler çizmen gerektiğini bilseydin arabaya binmeyeceğini biliyordum. Konfor alanın seni esir tutmak için elinden geleni yapıyor, bu yüzden, bilirsın, çaresiz zamanlar falan."

"Kime çaresiz diyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Simone sırtıyor, ama cevap vermek için ağzını açmadan, bizi ayıran asfalttan bir gürültü geliyor. En iyi arkadaşımın gözleri,

Yere bir adım geri atarım, elim göğsümde.

Sonra Heart's Cove Hotel'in otoparkı patlar. Hayır, gerçekten.

Patlar.

Her yer asfaltla kaplı. On beş metre yüksekliğe fışkıran bir su fıskiyesi üzerimize yağmur gibi yağıyor. Çığlık atarak çantamı başımın üzerine koyup çömelıyorum. Etrafıma taşlar ve asfalt parçaları yağmur gibi yağıyor, yere düşerken cildimi çiziyorlar. Elimi enseme koyup geri çekiyorum ve kan görüyorum.

Ne oluyor...?

Su hala üzerime yağarken, bağırışlar yükselir. Kapılar açılır ve uzaktan siren sesi duyulur. Hala kaldırımda çömelmiş, parmaklarımdaki kana bakıyorum.

Bu kasabanın nesi var böyle? Simone beni nereye getirdi böyle? Belki de buradan kaçmalıyım, ama bunu nasıl yapabilirim ki? Arabamız bozuk.

Sıkıştım, sıkıştım, sıkıştım. Tıpkı evliliğimde sıkışıp kaldığım gibi. Sevmediğim bir çatı katında sıkışıp kaldım. Asla yaşamak istemediğim bir şehirde sıkışıp kaldım. Hayatım yavaş ve acı verici bir şekilde akıp giderken, ben ölüyormuşum gibi hissederken, dalkavuklar ve kibirli ev hanımlarının etrafında sıkışıp kaldım.

Su elbiseye sızıyor, sırtımı ıslatıyor. Kendimi bir top gibi kıvrılıyorum, kafama başka bir asfalt parçası düşmesinden korkuyorum. Düşüncelerim etrafımda dolaşıyor ve rahatlık alanım kafamın içinde daralıyor.

Evde kalmalıydım. Ya John'un bana ihtiyacı olursa? Ev aramalı ve iş bulmaya çalışmalıyım. Tatil, ihtiyacım olan son şey. Neden tatili hak edeyim ki? Kendimi toparlamalı ve hayatımı nasıl yeniden başlatacağımı düşünmeye başlamalıyım.

Duygular boğazımı sıkıyor ve kendimi aptal hissediyorum. Ben yıkılan türden bir insan değilim. Ben kaya gibiyim. Ailemi bir arada tutan benim.

Bu pek iyi gitmedi, değil mi?

Göz yaşlarım yanaklarımdan akmak üzere ve kendimi tutmak için çılgına dönmüş duygularıyla mücadele ediyorum. Sadece bir su borusu patlamış. Boynumun arkasında küçük bir kesik var ama iyiyim. Sadece ıslak ve garip bir şekilde duygusalım.

Sonra bir gölge. Su duruyor ve açık şemsiyeye çarpan bir gayzerin tıkrıtlarını duyuyorum. Üzerime yağmur gibi yağın suyun kesilmesi, derin bir nefes almamı sağlıyor. Kafamı kaldırıp, şu anda kendi akıl sağlığımı korumama yardım eden şemsiyenin sahibini görüyorum.

Aman Tanrım.

Islak tişörtlü bu görüntüye bakılırsa, Heart's Cove o kadar da kötü bir yer olmayabilir.

Uzun boylu, esmer ve yakışıklı demek yetmez. Bu adam, Heart's Cove adlı uykulu bir kasabada değil, kırklı yaşlarındaki her kadının ıslak rüyasında yer alması gereken birine benziyor. Geniş omuzlu ve ıslak tişörtünün göğsüne yapıştığına bakılırsa, ciddi kasları olduğunu söyleyebilirim. Gözlerim göğüs kaslarının ve omuzlarının kıvrımlarını, kollarını ve ince belini tarıyor. Gözlerim tehlikeli bölgeye ulaşmadan önce geri çekiyorum ve dolgun dudaklarında hafif bir gülümseme görüyorum.

"Şey, merhaba," diye kekeliyorum, ayağa kalkarken ellerimle lacivert sargı elbisenin önünü düzeltiyorum. Elbisenin arkası sıırsıklam. Elbisem, onun gömleğinin ona sarıldığı kadar bana yapışıyor ve gizemli adamın gözlerinin beni süzerken ısındığını fark ediyorum. Siyah-kahverengi saçlarımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken, mide boşluğumda garip bir sıcaklık hissediyorum. Hala kurtarıcıma bakarken yutkunuyorum.

Koyu renk saçları ve zengin, bronz teni var, şakaklarının üzerinde iki gri saç yaması var. Saçlarının geri kalanı kısa, gevşek bukleler halinde bir tarafa toplanmış, bunlardan biri alnına kayıyor.

Geniş elini kaldırıp saçını geriye doğru çekmesini hayranlıkla izlerken, gri-mavi gözleri hala beni inceliyor. O gerçek mi? Gerçek hayatta bu kadar yakışıklı insanlar var mı, emin değilim. Belki de son on beş korkunç ayın ardından sonunda kafayı yedim. Gayzer bardağı taşıran son damla oldu. Bertha'nın motor dumanındaki bir şey beynimi lapa haline getirdi. Sonunda aklımı kaçırdım.

"Ben Grant." Onun zengin, derin sesi omurgamda bir titreme yaratıyor. Kulağa yeterince gerçek geliyor.

Zar zor bir cevap verebiliyorum. "Fiona."

Dudakları, sanki adım onu memnun etmiş gibi bir gülümsemeye kıvrıldı. Karnımın ortasında bir sıcaklık hissettim ve o rahatsız edici noktaya elimi koydum. Hissediyorum... Ben...

Uzun zamandır böyle hissetmemiştim.

Grant elini bana doğru uzatır ve o elini boynumun arkasına uzattığında dişlerimin arasından nefes alırım. Gözlerimi kapatırken, beni kendine çekip, o muhteşem göğsüne bastırıp, dudaklarımı dudaklarıyla kapladığını hayal ederim.

Onun gibi bir adam kontrolü ele alırdı. Aramızdaki elektriksel çekimde bunu hissedebiliyorum. Beni duvara yapıştırır ve son yirmi yıldır

O, vücudumdaki her sinir ucunu ateşler ve gerektiği kadar sert, otoriter ve talepkar olurdu.

Ve ben onun dilinde eriyen tereyağı gibi eriyip giderdim. Tanrım, onun dili... Keşke onun dilinde eriyebilseydim. Tercihen, elleri beni sıkıca kavradığında ve onun devasa vücudunda kıvrılan ham gücü hissettiğimde. *Islak ve tuhaf bir şekilde duygusal*, ha? Evet, hala doğru.

Ama Grant'in dokunuşu, parmak uçları boynumun arkasını okşadığında tüy kadar hafif. Parmakları nasırlı, pürüzlü. John'un, birbirimize dokunduğumuz günlerde cildimi okşadığı yumuşak, hamur gibi ellerine hiç benzemiyor.

Grant'in cildi pürüzlü olabilir, ama dokunuşu yumuşaktır. Kendimi durduramadan dudaklarımdan sessiz bir inilti kaçır, bacaklarımdan arasında bir sıcaklık yayılır, içime yayılır ve kulaklarımdan ucuna kadar çıkar.

Bu... Oh, hayır. Menopoz mu başlıyor? Park yerinin ortasındaki bir gayzerin altında ilk sıcak basmamı mı yaşadım?

Ama gözlerimi açtığımda, Grant'in ifadesi yumuşaktır. "Kanamam var," der, neredeyse kendi kendine. Onu durduramadan, bana şemsiyeyi uzatır, sonra gömleğinin kenarını tutup bir şerit koparır.

Adam *lanet olası gömleğini yırtıp*, itiraf etmeliyim ki çok küçük olan yarama sürerek temizliyor.

Bayılabiliyorum.

Bu bir ateşli rüya. Bu gerçek hayat değil. Olamaz.

Grant'in pantolonunun bel kısmının hemen üzerinde, yırtıkla ortaya çıkan deri şeridini izliyorum. Karnı sert ve o et parçasına dilimi sürmek için içimde uyarı vermeden yükselen günahkar bir arzu beliriyor.

"Fiona!" Simone'nin sesi zihnimi bulanıklaştıran şehveti keser. En iyi arkadaşım koşarak gelir, gülerek yüzünü elleriyle korur. "İnanabiliyor musun? Bence bu bir işaret."

"Neyin? Kötü belediye su tesisatının mı?"

Grant sözlerime gülerek karşılık verir ve onu tekrar güldürme isteği beni ele geçirir. Simone bana doğru yürürken ona bir bakış atarım, yanımda duran bu örnek karşısında gözleri fal taşı gibi açılır.

"Merhaba yakışıklı. Ben Simone." Bana kaşlarını oynatır, sonra Grant'in önünde reverans yapar.

Sanki adam İngiltere Kralıymış gibi reverans yapıyor. En iyi arkadaşım bir manyak.

"Grant," diye gülümseyerek cevap veriyor, Simone'un deli olması onu hiç rahatsız etmiyor. "İkizleri kontrol etsem iyi olacak. Son zamanlarda otelin bakım ekibiyle sorunları var ve eminim yardıma ihtiyaçları vardır." Ona şemsiyeyi vermek için uzanırım ama o başını sallar. "Sen al. Islanmam sorun değil." Gözleri dudaklarıma kayar ve sonra hızla başka yere yönelir, o kadar hızlıdır ki hayal mi gördüm diye merak ederim.

Bana Batı'nın Kötü Cadısı deyin, çünkü olduğum yerde erimek üzereyim.

Simone kolumu koluna takarken çığlık atıyor ve Grant'in gayzerin etrafında büyük adımlarla yürüdüğünü izliyoruz, beyaz gömleği sırlıslam olmuş ve sırtındaki her kasın üzerine yapışmış. "O *çok çekici*. Bu kesinlikle bir işaret."

"Ne için bir işaret?"

"Bu tatilin *tam* da ihtiyacın olan şey olduğunun." "O sadece dost canlısı bir yerli."

"*Umarım* arkadaş canlısıdır," diye cevaplar Simone, ama bu kelime onun ağzından çıktığında *çok* farklı geliyor.

Gülerek başımı sallıyorum ve oteli işaret ediyorum. "Ne olduğunu öğrenmeye gidelim mi?"

"Evet, ama önce mendil alayım. O *dost canlısı yerliyle* aynı odada kalacaksam, otel zeminini salya ile kirletmek istemem."

Gözlerimi devirip, yüzümdeki gülümsemeyi bastırmaya çalışıyorum ve başımı yeşil-beyaz tentenin yönüne doğru sallıyorum, sanki beni ona doğru çeken bir ip varmış gibi Grant'in gittiği yöne doğru yola çıkıyorum.

Belki Simone haklıdır. Belki de bu tatil iyi bir fikirdi.

OKUMAYA DEVAM ETMEK İSTER MİSİNİZ?

[BURAYA TIKLAYARAK DIRTY LITTLE MIDLIFE CRISIS'I İNDİRİN!](https://genl.us/dlmc) (HTTPS://GENL.**US/DLMC**)

YAZAR HAKKINDA

Lilian Monroe, bayılmaya değer kahramanları ve onları diz çöktüren kadınları yazmayı çok sever. İnsanları güldürmeyi sever ve onunla aynı mizah anlayışını paylaşan insanlar bulduğu için sonsuza kadar minnettardır.

Yazmadığı zamanlarda kitap okur (veya tekrar okur), yürüyüş yapar, ağırlık kaldırır veya çok sınırlı bir başarıyla gitar çalmaya çalışır.

Kanada'da büyüdü, ancak şu anda İrlandalı kocasıyla Avustralya'da yaşıyor. Kocasını sık sık kitaplarının kapak modeli olmak istediğini söylüyor, ancak Lilian bunun şaka olup olmadığından emin değil.

LILIAN MONROE'NİN DİĞER ESERLERİ

Tüm kitaplar için şu adresi ziyaret edin:

www.lilianmonroe.com

[Wedpocalypse Conquest'in Dört Damat Yüzüğü](#)

[Savaş](#)

[Arzusu](#)

[Felaket](#)

[Manhattan Milyarderleri](#)

[Büyük Otoriter Hata](#)

[Büyük Otoriter Sorun](#)

[Büyük Otoriter Sorun](#)

[Büyük Otoriter Sürpriz](#)

[Hayatın İlerleyen](#)

[Dönemlerinde Romantizm Pis](#)

[Küçük Orta Yaş Kaçamağı Pis](#)

[Küçük Orta Yaş Krizi Pis Küçük](#)

[Orta Yaş Karmaşası Pis Küçük](#)

[Orta Yaş Hatası Pis Küçük Orta](#)

[Yaş Felaketi Pis Küçük Orta Yaş](#)

[Yıkımı Pis Küçük Orta Yaş Sırrı](#)

[Pis Küçük Orta Yaş İkilemi Pis](#)

[Küçük Orta Yaş Draması](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş \(sahte\) Randevu](#)

[Kardeşin En İyi Arkadaşı Romantizm](#)

Seni İstememelisin Seni

Sahip Olamazsın Sana

İhtiyacım Yok Seni

Özlemeyeceğim

Koruyucu Romantizm

Onun Yemini

Yemini

Onun Sözü

Düşmanlardan Aşıklara/İş Yeri Romantizmi İlk

Görüşte Nefret

İlk Görüşte Nefret

İlk Görüşte Aşağılama

Gizli Bebek/Kazara Hamilelik Romantizm CEO Tarafından

Hamile Bırakılmak

Bekar Baba Tarafından Hamile Bırakılmak

Yine Hamile Kaldım!

Milyarderin Oğlu Tarafından Hamile Bırakılmak

Noel'de Senin Kötü Prens

Kalpsiz Prens

Zalim Prens Kırık

Prens Kötü Prens

Yanlış Prens

Yalnız Prens

Buz Kraliçesi

Haydut Prens

Sahte Nişan Romantizmi

Doğru Adamla

Nişanlanmak Yanlış

Adamla Nişanlanmak

Mükemmel Adamla

Nişanlanmak

Dağ Adamı Romantizm Bana

Yalan Söyle

Bana Yemin Et

Bana Koş

Doktorun Emri

Doktor O Doktor

D Doktor L

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

